

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ДВАТА ПРИРОДНИ
МЕТОДА**

Том първи

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ДВАТА ПРИРОДНИ
МЕТОДА**

**НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ -
ШЕСТА СЕРИЯ
1923 - 1924 г.**

Том първи

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2010

1870-1871

1872-1873

1874-1875

1876-1877

1878-1879

1880-1881

1882-1883

1884-1885

1886-1887

1888-1889

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, стр.68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

ДВАТА МЕТОДА НА ПРИРОДАТА

В съвременния живот изобщо се говори за смислен и целен живот. Говори се за съдържание на живота и форма на живота. Така можем да говорим за четири състояния на човешкото съзнание. Например, когато човек се храни, това е формата. Най-първо го интересува външната страна на яденето: как е сготвено, каква е покривката, как е сложно. Това е външната страна на живота. Второто е съдържанието на живота: каква приятност ще произведе това ядене, какво чувстване – приятно или неприятно. Трето: каква сила ще произведе яденето в нас; и най-после в какво може да се оплодотвори то, какво можем да изработим. То е последното влияние. Всички ваши мисли и желания минават през тези четири процеса. Човек трябва да има цел в живота. Както онзи, който иска да дигне някой товар, има опорна точка или отгоре, или отдолу, така и вие трябва да имате една опорна точка. Защо трябва да имате една опорна точка? – За да дигнете вашия товар. Мъчнотиите и страданията в живота аз ги наричам в едно отношение опорни точки. Но ако ви запитат тъй: Защо са страданията и защо се радваш ти в живота? Защо радостите и страданията постоянно се сменят, а не са нещо постоянно? Ако една минута си радостен, следната минута ще бъдеш скръбен. Ако ви дадат една задача да определите какво нещо е радостта и какво нещо- страданието, как ще ги

определите? Радост и страдание – това са граници на една абсолютна величина. Страданието – това е крайният предел, до който тази абсолютна величина може да се доближи до своя първичен извор. Радостта от една страна и скръбта от друга определят тази абсолютна реалност, която се проявява в себе си. Следователно, за да узнаем радостта, нужни са две точки. Страданието в крайния предел аз го наричам радост. Ако ви запитам защо ние се изменяме, защо ние се движим в една или друга посока какво ще кажете? Питам тогава какъв смисъл ще има вашия живот без страдания и без радости? Сега, това са методи вътре в Природата. Всяко създание Природата е определила с две граници. В чувствения свят на страданията и радостите; в мисловния свят пак имаме две граници: мисълта може да бъде права, логическа или неправа, нелогическа. Можем да имаме прави мисли и неправни мисли, умни мисли и глупави мисли. Къде се раждат глупавите мисли? – В тъмнината. А къде се раждат умните мисли? – В светлината. Реалността може да се прояви или като тъмнина, или като светлина. Тъмнината е пак реалност, без образ. И светлината сама по себе си е проявление на реалността. Когато дойде светлината, ние почваме да мислим. Следователно, светлината е само една сила в света, която дава възможност на всичко да расте и да се развива. Тя не е още самата реалност. Светлината ние я уподобяваме на знанието, на Мъдростта. Това са философски положения, или положения на живота, с които ние трябва да сме абсолютно запознати. Защо? На този въпрос аз отговарям: може ли онзи, който работи, да не яде? – Не може. Онзи, който работи пръв трябва да опита храната. Храната е за хора, които работят в Природата, за тях е създадена. Следователно, като казваме, че трябва да имаме известна цел

в живота си, това показва, че работа сме извършили. Ако човек работи в света и не може да опита плода на своя труд, каква полза има самият живот? – Няма никакъв смисъл. Тогава аз бих задал въпроса: кои е реалният смисъл на живота? – Реалният смисъл на живота е човек да опита своя плод. Този плод не е материален. Аз наричам „материално“ всяко нещо, което претърпява промяна. Например, снегът е материално нещо. Този сняг се стопява; водата е също нещо материално, понеже тя се изпарява: парата, и тя може да се промени, и тя може да се разложи на своите съставни елементи. Всички неща, които могат да се проявяват и да изчезват, те са материални. Водата може да съществува някъде в пространството, но в дадения случай, докато е далеч от теб, тя не те ползва. Близко ли е, ползва те. С тези аналогии вие ще си служите, ще превръщате нещата. Ще уподобите на какво е подобна водата. Духовните работи само чрез уподобление и сравнение могат да се изяснят. У всички в живота ви има едно вътрешно недоволство. След като ви се даде всичко, каквото вие искате, ще усетите, че имате една празнина, от която сте недоволни. Ако ви попитам дали сте доволни, ще кажете, че сте недоволни. Хората хвалят твоята книга, а ти казваш: не ми харесва тази книга. Ти сам си недоволен от книгата си. Изрисуваш някоя картина, недоволен си. Художникът всякога вижда своите недостатъци, но той си мълчи. Вследствие на това, при сегашното състояние на вашето развитие, нито един от вас не е доволен от своите минали работи. Този живот е един резултат на онези минали векове, в които ние сме работили и виждаме, че ни липсва нещо. Какво ни липсва? На ума му липсва дълбочина; дълбочина и в чувствата няма. Ти обичаш, но дълбочина нямаш. Ти казваш някой път: в мен Любов има. Но, като те бод-

нат, казваш: никой не помага. Една игла е в състояние да измени всички твои идеали! Ако една игла може да измени състоянието на твоето сърце, къде е тогава реалността? И ако искаш да разбереш един слуга дали може да ти служи предано, ти го бодни хубаво, до 10 мм. забий иглата и ще познаеш дали ще можеш да работиш с него. След като го боднеш два пъти, той ще те ритне и ще избяга. Един умен слуга, който има тази психология, чака господарят да забие 10 мм. и казва: „Още 5 мм. можеш да я забиеш.“ Господарят трябва да потупа този слуга по рамото и да каже: „С тебе мога да се разбера“. Тогава и обратното е вярно: ако слугата изпита господаря си, като забие 10 мм. иглата в неговото съзнание, и господарят каже „Още 5 мм. можеш да забиеш“, слугата ще каже: „Господарю, ти си идеалният господар, когото аз търся“. Значи, чрез закона на страданията ще ви изпитат. И Природата тъй постъпва: дойде най-напред, забие 1 мм., ти поскърцаш, забие 2-3 мм., пак поскърцаш; тогава казва: Хайде, върви си! Ще дойде да ви опита: ще забие 2-5-10 мм. Затова истинската философия в живота е: Човек в даден момент може да издържи страданията. Онзи човек, който може да издържи едно страдание, в него има много по-голяма воля, отколкото онзи, който може да издържи една радост. Ако туриш 100 души на една равна плоскост, каква разлика има между тези герои и една скала? Един човек може да направи едно добро на 100 души, но тази скала не може да направи никакво добро на тия 100 души. Ако падне тази скала върху им, тя може да ги убие, не може да ги изкачи нагоре. Обаче те могат да се изкачват нагоре по нея – те са разумни същества с воля. Търпението е едно качество на разумните и велики хора: само здравият човек, само благородният, само умният, само съзнателният човек може да бъде

търпелив. На всички съвременни хора им липсва това търпение. Съвременната култура има нетърпение. Това нетърпение тя го счита за едно качество в себе си, но то е едно движение надолу. А търпението е едно движение нагоре. Зло може да направи камъкът, а добро може да направи само човекът. Добро в света може да направи само разумният човек. В Природата има само два начина на действие: най-първо тя начертава отделните части на своя проект и след това сглобява своя проект. Някой път ви даде само част от своите високи замисли. Означите една част с цифрата 1, първата част. Тогава другите числа ще смятате отгоре надолу. Числото показва всяка част на Природата, коя част къде ще иде. И ние по същия начин трябва да строим нашия живот. Ти казваш тъй: Аз искам да направя едно добро. То е по втория план на Природата. Добре, но ти не знаеш къде ще туриш това добро. На изработеното ти трябва да туриш известно число. Това добро кому трябва да го направиш? Да допуснем, че ти можеш да направиш добро на едно растение, на едно животно, на човек и най-после можеш да направиш добро на едно по-възвишено същество. Всички религии – това е правене на добро на духовете. Когато ние правим добро на едно растение, с какво ни се отплаща то? – Със своя плод. Когато ние правим добро на едно животно, с какво ни се отплаща? – Със своята вълна, със своето мляко – не със своето месо. Това се изключва по следния закон. Да допуснем, вие казвате, че Господ направил света, че дал животните за храна на хората. Питам ви сега откъде знаете това? Кой се е разговарял с Господа, да знае, че това е така? Тогава, ако туй е вярно, че Бог е определил животните за храна на хората, защо Мойсей казва: „Не убий!“. Думата „Не убий“ има широк смисъл. И всички онези, които си присвояват един

атрибут да убиват, т.е. да отнемат живота някому, то е едно право на безправие. Всички тези хора са отговорни пред онзи велик закон, който гласи: Ти нямаш право да отнемаш правото за живот на всяко същество, което не се дава. Някой казват: Аз имам правото да заколя овца. Овцата ще те запита: „Ти, който искаш да ме пренесеш в жертва, ти пренесе ли себе си в жертва?“. Ти си извършил едно велико престъпление. Хора, които не са готови да се жертват за Бога, какво право имат те да жертват животните? Когато вие заколите една овца, тя ви пита: „Ти готов ли си да се жертваш за Бога?“. Ти заколиш една овца, две, десет, но дохожда Божественото разрешение на въпроса. Ти се ожениш: дойдат три-четири деца. Не мине много време, умре ти едното дете, умре другото, умре жена ти. Питам: Изяде ли овцата? Аз бих желал онези, които философстват, че трябва да се колят животни, нека ми покажат един здрав човек! Ако няма, нека докажат кои са причините за дето хората не са здрави. Ние, културните хора, мислим, че тези същества са наши роби. Ако ние сме господари на света, тогава да заповядаме на болестите. На болестите не можем да заповядаме, на беднотията, на сиромашията, на земетресенията – също.

И тъй, първият основен закон за вас е: Човек най-първо трябва да пожертва своя живот за Бога. Под думата „жертва“, „да се пожертваш“, вие мислите, че вашият живот ще се изгуби. Не! Да пожертваш живота си за Бога, то значи да мислиш тъй, както Бог мисли.

Мъжът трепери над жена си: такава рокля, такива чепици да ѝ купи, но той не е умрял за нея. И при тези жертви, тази жена не е станала по-добра! Ако този мъж се е пожертвал за нея, а тя има десет любовници и всяка нощ ходи по оргии, тогава има ли смисъл тази жертва? Обрат-

ното: ако една жена се е пожертвала за един мъж, а той има десет жени, тогава питам: жертвата на тази жена принесе ли плодове? Сега мнозина се явяват и казват: Ние искаме да живеем един чист живот. Чист живот може да води само онзи, който живее по Бога. Единственото Същество, което може да ни направи чисти, това е Бог. Любим ли хората – това е една проказа. И в Природата е така. Ако има едно езеро, което е образувано само от дъждовна вода и няма втичане, каква ще бъде тази вода? Такова нещо е човешката Любов. Тя е едно блато, една помия. Всички епидемии се раждат от човешката Любов. Защо се бият хората? Омразата е една епидемия в тази Любов. И когато двама души се залюбят, непременно ще има бой между тях. Двама души, които се любят, се бият, защото липсва основният елемент на тази Любов – това е безграничната Божествена Любов, която се проявява. Сега, аз не искам да извадите заключение, че ние не трябва да любим хората. Че ти не си любил! Ти не знаеш какво нещо е да любиш. Какви са качествата на Любовта? Писанието казва тъй: „Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своето Единородното в жертва, за да не погине всеки, който вярва в него“. А що е вяра? – Вярата е едно изкуство на тази Любов. Значи Бог, като възлюбил света, дал от себе си в жертва нещо хубаво – Своя Единороден Син, който бил за Него най-хубавото, най-възвишеното – за онези, които Го любят, за да ги подигне. Следователно, в Любовта всякога има това качество. Да подигнеш онзи, когото любиш. Онзи, който те люби, онзи, у когото има истинска Любов, едно от качествата ѝ е да те подигне. Сегашната Любов: мъжът държи касата затворена, сам ще отваря. Всичко седи под ключ затворено. „Откритото мляко котка не го ближе“. А в истинската Любов касата е отворена и

можеш да взимаш, колкото искаш. Онзи, който те обича, никога няма да пита „с кои пари?“ Имаш абсолютно доверие в онзи, когото обичаш, и който те обича. Нямах ли това абсолютно доверие, Любовта ти не е Божествена Любов. Това са признаците. Ако ги нямаш, ще се бориш, докато ги придобиеш. По отношение към нас, Бог има абсолютно доверие към нас, понеже Той е вечен, безграничен. Той знае, че никой не може да го оцети. Сега се изисква от нас и ние да имаме абсолютно доверие към Него. Той забие губерката 1 мм. в нас и като кажеш, че не можеш да търпиш, извади я. Дойдем ли до Бога, ние трябва да имаме едно свещено правило: трябва да оставим нашето право Бог да го защитава. Но дойдем ли до Божието право, ние ще го защитаваме. Той е Любов, аз за него съм готов да се жертвам. Защитиш ли Божиите права и оставиш ли твоя Бог да ги защити, ти си в истинския път на своето развитие. И на сегашните религиозни хора туй им липсва. Това е едно изкуство, наука е това! Аз, когато говоря, някой от вас може да каже, че еди-кой си е нетърпелив. Трябва да си търпелив тъй, както Бог е търпелив – абсолютно търпение! Можем да бъдем търпеливи. Да бъдем такива, то значи да бъдем свършени. А свършенството – това е идеалът на нашето развитие. Тези положения са принципно поставени. Това не трябва да ви обезсърчава. Вие сте турили вече една основа за бъдещето ваше търпение. Върху тази основа вие можете да градите. И тъй, не трябва да се задоволявате от това, което сте придобили.

После, някой казват, че повторението било майка на знанието. Но повторението е майка на глупостта. Защо? – Един пророк като го повтаряш, повтаряш, какво печелиш? Следователно, повторението не е една абсолютна мярка, с която вие можете да си играете. Какво ще повтаряш? Ако

повтаряш един клас няколко години, какво ще стане с баща ти, я ми кажете? Тогава, повторението майка на знанието ли е? – Майка на глупостта. Защото в тези десет години всеки учител ще каже: този калпазанин! – и всички ученици ще те подиграват, и като излезеш, ще кажеш: слава Богу, отървах се! В един клас е позволено да се учиш само една година. Сега искат да ни кажат, че в света има много прераждания и от там се явява кривата страна на окултизма, който казва, че като има много прераждания, то втори път като се преродя, тогава ще подобря живота си. Не, ти си от мързеливите ученици, и Природата ще те отбележи с особени знаци. Ти не туряй в себе си мисълта, че много пъти ще се прераждаш. Второто прераждане ще бъде за втори клас; седмото прераждане – за седми клас. Представете си сега, че вие сте в положение на едно млекопитаещо същество като коня. Конят, и той се преражда. Да кажем, че на тоя кон му е останало само едно прераждане, той ще остане пак като човек, но в конска форма. Питам: как ще употреби благата, човешките дарби? Тогава, знаеш ли какво ще прави конят, как ще се прояви? Когато не знае да свири, ще почне да рита назад, ще почне да прави упражнения и да прилича на един акробат. В програмата му е било турено да ходи на задните си крака.

Тези аналогии, като принципи, и в светския живот са същите: вие ще живеете като един обикновен човек. Ще почнете и вие като коня да се спъвате на краката си. Следователно, в съвременния окултизъм има една опасност, когато мислим, че като се преродим за в бъдеще, тогава ще изправим живота си. Не, само един живот за един клас. И тъй, прави са някои, дето казват: за I-ви клас един живот; за II- друг, за III-ти, IV-ти също. Това е нормалният вървеж на нещата. Само в тази Божествена Любов учени-

ето може да върви нормално. Щом се отдалечим от Божествения живот, започва атавизмът. Атавистическият закон е обратен на Божествения. Затова, най-първото нещо – ще си създадете една отлична философия в себе си: вяра в Бога, вяра в себе си! Тази вяра в Бога на какво се основава? Това са въпроси, които вие сами трябва да разрешите. И тъй, най-първо вие си туряте един общ план, скица – вашият живот. След туй ще има друг един план, вторият план – Божественият. Първият план: вие искате да се ожените, да имате деца. А Божественият план е онзи, който вие живеете за вечността, за ангелите. Всички тези неща за бъдеще трябва да се съчетават, да се създаде бъдеще за вашата душа. И тъй, когато едно време Христос бил на Земята, това учил Той хората: “Това е вечен живот, да познават Тебе Единаго, Истиннаго Бога“. Всеки, който тъй познава Бога, той е разумен, той е близо до това учение, а онези, които са се отдалечили от това учение, те казват: Днес Господа не можем да Го намерим. Аз правя следното сравнение: допуснете, че вие живеете в един палат, който има 100 стаи. В първата стая гори една вощеница, във втората – две, в третата – три, а в стотната – 100 свещи. Казвам: На тези 100 свещи може ли да узрее някой плод? Не може. Идва някой и казва: Вън от този замък има едно светило, което има 8 000 000 свещи, и на неговата светлина зреят най-хубавите плодове. Следователно, нашата сегашна светлина е знанието на тези свещи. И ние трябва да излезем на тази светлина, на която зреят нашите плодове. Когато дойде Божествената светлина, бъдете уверени, че тя ще внесе истински мир, истинска радост. Сега у вас се заражда мисълта и казвате: Значи, толкова сме низки, нямаме Божествена светлина! Вие имате Божествена светлина, но не се задоволявате от нея. Тя, в сравнение с безг-

раничната Божествена светлина, е много малка. Еднакво ли приемат светлината мравката, рибата, човекът, растенията? Възприемането на Божествената светлина зависи от човешкото съзнание. Една стъпка по-горе, още по-горе, още по-горе! Казват: Край няма ли? Ти не мисли за края на нещата. Ти мисли за горе и надолу не гледай. Още нагоре, още нагоре, докато дойдеш до онзи Божествен свят, когато тази светлина ще се изяви.

И тъй, остават две неща явни в света: Любов към ближния – тя е относителна реалност. Любов към Бога – тя е абсолютна реалност. Единственото реално в света, единственото неизменно, това е Любовта към Бога. Върху тази Любов, може би, някой друг път ние ще се спрем да ви поговорим, какво нещо е абсолютната реалност в света, какви са принципите на тази реалност и как може да се измени нашият живот от временен към вечен, да стане животът ни хармоничен. Някои казват: толкова години вървим по този път и не виждаме никаква реалност. – Методът ви е крив. Любов към Бога, нищо повече! И чудно е, хора, които подържат, че са излезли от Бога, да казват, че не могат да любят Бога. А колко е естествено за детето да люби майката! Тази Любов е толкова естествена, толкова проста! Аз ще ви дам едно изяснение, в какво се състои Божията Любов и в какво – човешката Любов. Любовта към хората мяза на следната картина: вълн е студено, сняг, буря, слагате си воловете да идете в Балкана, дето прекарвате 1-2 часа. Натовариш колата, докараш дърва вкъщи, но ръцете ти измръзват. Туриш тези дърва на огнището и казваш: Много приятно е! А, дръвца, дръвца, хубаво нещо е да ги имаш! Това е човешката Любов. Но тези дърва изгарят. Отвълн е все студено. В Божествената Любов процесът е обратен. Там впрягане на волове няма. Кола няма.

Ти ще излезеш навън на слънце: ще туриш гърба си на слънце и ще се понагрееш... При Слънцето не ти трябва нито кола, нито дърва. Понапечеш се и казваш: Слава Богу, тук е без труд. Питам тогава: Коя наука е по-лесна, кое е по-хубаво – да ходиш в гората с воловете си или да си грееш гърба направо на слънце? - Първото е с разноски, а второто – без пари. Следователно, тази философия е износна, без разноски.

И тъй, Любов към Бога – това е най-естественото положение, в което нас са ни заблудили. Не, с Бога трябва да се занимаваме, но не тъй, както го търсим. Не се търси така Господ. Как се търси, аз няма да ви казвам, понеже вие знаете. Ще бъде смешно от моя страна да казвам на онази мома как да люби своя възлюбен! Как да любим Бога? Вие знаете. И това, което знаете за Бога, бележете го! И тогава ще ви кажа: не сте далеч от царството Божие.

Беседа, държана на 9. IX. 1923 год.

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ

„Ето аз ви проваждам, като овци между вълци; бъдете, прочее, разумни, като змиите и незлобливи като гълъбите.“

(Матей 10:15)

Две важни думи има в този стих. Те са: „разумни“ и „незлобливи“. Ако вие бяхте се пренесли в далечното минало на човешкото появяване, ако бихте имали онази привилегия, която ангелите са имали, да видят създаването на сегашния свят, появяването на човека, неговото развитие, всички онези култури, които са предшествовали и които има още да предшестват, които са били и които има още да бъдат, щяхте да имате ясна представа за думите „разум и незлобие“. Сегашната култура се отличава с отрицателни качества, няма нищо положително в нея, т.е. има положителни качества в сила на разрушение. Да разрушават – в това са силни съвременните културни хора, а по добродетели те се отличават с отрицателни качества. Някой историци правят разлика между сегашната култура и миналата и намират, че съвременните хора са станали културни. Действително, по видимото така е, по форма са станали културни, но по съдържание не са, общо говоря. Аз ще туря моя мащаб или онази мярка, според която аз нари-

чам онзи народ културен, който е абсолютно честен, абсолютно добър, абсолютно интелигентен и разумен и абсолютно благороден. Този е мащабът, с който можем да съдим за всеки народ. Има ли тези качества един народ, той е народ: няма ли ги, неговата култура е проблематична, той спада към закона за вероятностите, според който само до известна степен той е културен. Запитайте който и да е прочут съвременен моралист какъв е смисълът на живота, ще видите какви чудни отговори ще ви дадат. Запитайте онези видни държавни мъже какъв е смисълът на живота и те ще ви дадат чудни отговори. То е, не че те нямат желанието да ви кажат Истината, но така го разбират. Това аз обяснявам по следния начин. Ако вие сте в някаква нужда и се обърнете към някого, когото вие считате за богат, т.е. всъщност минава за богат, но касата му е празна и му поискате 10-тина хиляди лева, а той едва ви даде 500 лв., виновен ли е той? Казва: толкова имам. Толкова има човекът, толкова дава. Можете да му се сърдите, колкото искате. Вие можете да казвате, че той е богат. Да, светът е пълен с богати хора, но има фиктивно богати и действително богати. В духовния свят богати хора са само разумните хора, незлобливите и скромните хора. Това са богатите хора в света. И действително, разумът е един дар на човека от ангелите, те са го подарили на хората. Когато Бог направил човека, повикал всички разумни същества да му дадат по нещо, понеже той бил последният, най-малкият им брат. Ангелите, като го погледнали, видели го в много незавидно положение, живеел в една колибка, не му стигал умаът как да си направи къща и си казали: „Да му дадем от нашия разум“, и така човекът се нарекъл „Човек на Мъдростта“. И действително, единственото нещо, което отличава човека в сегашната Природа, то е неговият разум.

Сега аз взимам думата „ум“ в най-широкия смисъл, а разум взимам като една сила вътре в ума, в по-ограничен смисъл, т.е. умът взимам като нещо, което включва всичко, а разумът включва само способностите на човека, с които той работи в даден случай. „Разумен човек“, казват. И действително, когато умът има едно преодоляващо влияние, върху лицето на човека се забелязва една особена светлина. Умът е, който хвърля една особена светлина върху лицето, то просиява. Божествената светлина се издава из очите на един интелигентен човек. Разумният човек или умният човек, или мъдрият човек, да вземем тия три думи, три термина, се отличава по това, че той може да направи всичко, подразбираме, че може да направи всичко туй, от което хората имат нужда. Умният човек, като дойде при един болен, ще знае как да го лекува. Ако дойде в една къща, дето домакините страдат от несгодите на живота, той ще знае как да го поправи. Ако срещне по пътя някоя счупена кола, ще знае как да я поправи. Ако влезе в църквата и в държавата, веднага ще знае как да напъти хората в този правилен път.

Сега мнозина от вас говорите за морал, казвате, че трябва да бъдем морални хора, но моралността е само едно качество на умния, на разумния човек. Моралът в духовния свят, това е стабилност, това е опорната точка, от която разумът започва своите изследвания. Моралът, това е първата опорна точка, от която разумът се проектира. Тъй определям аз що е морал. И тъй, моралът това е мащаб за ума, от дето той започва своите проекции. Без морал умът не може да започне своята деятелност. Сега разбира се, аз бих употребил една друга дума за морал. Тъй както днес се употребява думата морал, тя се употребява в много ограничен смисъл, но моралът има по-висо-

ко произхождение, чисто Божествено произхождение. Следователно, опорната точка на разума е Божественото. Вие не можете да бъдете разумен човек, ако нямате абсолютна моралност в себе си. Някои казват: Трябва да бъдем добри. Не, абсолютно добър човек трябва да бъдеш! Абсолютно добър, без никакво изключение. Да няма абсолютно никакво зло в сърцето ти, абсолютно никакво съмнение, абсолютно никакво неверие. Що е съмнението? Съмнението е качество само на глупавите хора. Кой се съмнява? Само невежият се съмнява. Ако аз имам силата да творя всичко в света, ще се съмнявам ли? Като се разболея, ще се съмнявам, разбира се. В момента, когато дигам чувала, няма да се съмнявам, но щом се разболея, не ще мога да го дигам. Някой казва: Аз се съмнявам. В какво се съмняваш? Някой път, който слуша, се съмнява и който говори и той се съмнява. Човек, който се съмнява, това значи, че има нещо, което му липсва в ума. И онзи, който говори и се съмнява, и нему липсва нещо от ума. Ще ви разправа един анекдот. Събрали се в древността двама знаменити адепти. Срещнали се те на кръстопът и почнали да разправят за силите, които са придобили от Природата. Единият казва: „Силата ми е толкова голяма, че аз мога да отбия Земята от нейния път“. Другият казва: „Моята сила е още по-голяма, аз мога да отбия Слънцето от неговия път“. Този последният казва на първия, който могъл да отбие Земята от нейния път: „Е, сега пристъпи вече, отбий Земята, понеже ако аз отбия Слънцето от пътя му, ще настане тъмнина и ти няма да си свършиш работата, а аз после ще отбия Слънцето“. Той казал: „Имам малко работа сега, ще ме почакаш малко“. Отишъл да си свърши работата, но не се върнал. Защо не се върнал веднага? Защото не може да отбие Земята от пътя ѝ. Връща се този

адепт от школата след няколко дни и казва: „Учителите, които са ми поверили тази тайна, ми казаха, че ако аз отбия Земята от пътя ѝ, ще ме подложат на смъртно наказание, затова, заради своя живот, няма да отбия Земята от пътя ѝ. Сега е твой ред, отбий Слънцето от неговия път“. Вторият адепт казва: „Чакай, и аз имам малко работа да я свърша“. След няколко дни той се връща и казва: „Ужасна работа, казаха ми, ако отбиеш Слънцето от пътя му, ще се свърши светът, ще се разруши цялата Слънчева система, затова ще се откажеш“. Така и ние ще се откажем да проявим своите сили. Мислите ли, че тези двама адепти са герои? Първото, че единият може да отбие Земята от нейния път, а другият – Слънцето от неговия път, и второто, че ще ги подложат на смъртно наказание, това са техни измислици. И съвременните философи имат такива крайни философски системи, като на тия двама адепти. Смешни са, като ги погледнеш как лансират теорията за произхода на човека. Е, казваме, какви са данните ви за това? Намерили някъде една кост от черепа на човека и от тези черепи правят своите заключения. Знаете ли на какво мята това? Представете си един човек, на когото очите са извадени и вие му дадете най-хубавата картина да се произнесе върху нея. Той откъсва едно парченце от тази картина и почва да си дава мнението, как е направена тази картина, какво е нарисувано на нея само като я пипа. Не, тук се изисква един ум просветен, да се върне назад, да види онзи първоначален произход и да разбере каква роля играе човешкият разум. Ако вземете сега млекопитающите, всички нисши същества, ще видите, че тяхното чело е обрасло с косми и в тях няма никакъв разум, никаква интелигентност, в този вътрешен, субективен смисъл. У тях е развит донякъде само обективният ум. Само сегашният

човек, който е получил тази способност – разума – има едно благо, че неговото чело и лице е малко оголяло. Само туй място на лицето, което е голо, само то е, дето се проектира неговата интелигентност. Може да правите наблюдения. Те са следоюзците. Колкото повече се увеличава човешката интелигентност, толкова повече челото се оформя правилно и приема известни гънки, като се повдига; при това, тия косми почват да намаляват и някой път така изчезват, че челото става свършено гладко. Туй е външната страна. Ако отворите вътрешната част отпред на лоба, ще видите, че в тази част на мозъка има много гънки и при това нишките на бялото вещество се продължават, а сивото вещество отгоре се увеличава. Но това не е разумът, това са органите или материята, чрез която се проявява тази разумна сила.

Казва сега Христос: Бъдете разумни като змиите и незлобливи като гълъбите.

Христос тук подразбира две велики култури, които са предшествали явяването на човека. Под „змиите“ ние разбираме културата, през която са минали ангелите. Културата на гълъбите, и това е един символ, култура, през която херувимите са минали. Първата култура е развила качествата на разума, а втората култура – скромността, качество, което произтича от Любовта, от незлобието.

По какво се отличава разумният човек? Разумният човек не се занимава с миналото, нито се занимава с бъдещето, няма тях за цел, а той се занимава с настоящето. Под думата „настояще“, не значи, че той е материалист. Не, настоящето е Божественото. В настоящето той работи за себе си. Разумният човек, ако има да взима от някого, той няма като го види на улицата, да го изругае, а ще го повика в къщата си и ще му каже: Приятелю, можеш ли да ми платиш

с лихвите? – Не мога. Оставяме лихвите. Без лихвите можеш ли? – Не мога. Тогава три четвърти можеш ли? – Не мога. Половината можеш ли? – Не мога. Едната четвърт можеш ли? – Мога. Е, плати тогава! Скъсва полицата, хвърля я. Вика другото, който има да му дава, и започва с него по същия начин. Казва му: ти с лихвите можеш ли да ми платиш? – Не мога. Три четвърти? – Не мога. Половината? – Не мога. Едната четвърт? – Не мога. Скъсва полицата, хвърля я. Ликвидирам с тебе сметката, иди работи, и втори път дълг не прави! Ще кажете: Каква философия има в това? Та, разумният човек скъсва полицата и казва: Аз искам да бъда на чисто, да се занимавам само с Божествената Мъдрост. И най-голямото зло, което сега съществува в света т.е. аз не говоря за света, но за всички религиозни общества, то е, че всички тия религиозни хора държат погрешките на другите в своите умове. В следствие на това нашият ум не е в състояние, не е свободен да се занимава с онова, което Бог може да ни даде. Ние не сме свободни да видим в Божествения свят онова, което трябва да видим. Е, представете си, онзи търговец, който е погълнат в своите тефтери, седи в кантората си, и по цели дни постоянно се занимава с числа, какво може да види? Това са милиони, милиони числа. Че Слънцето изгрява, че звезди, Месечина изгряват, това са второстепенни въпроси за него. Той седи със своите тефтери. Върне се дома си, пак тефтери, пак полици, със сметки се занимава той. Сметки, сметки, с години е това! И най-после, казват за него: Той е най-видният търговец, най-видният финансист, той ще оправи света. Имаме ли поне един финансист в човешката история, който да е оправил света? Финансистите можаха ли да оправят разбърканите записи и сметките на асирийската култура на Вавилон? Финансистите можаха ли да оправят забърканите сметки на евреите

преди 2000 години? Тия финансисты можаха ли да оправят забърканите записи на великата римска империя? Мислите ли, че тия финансисты днес ще оправят сметките на Европа? – Не.

Казва Христос: Бъдете разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!

Е, какъв ще бъде изходният път, ако не се оправят сметките? – Бой. Защо се бият хората? Българите в турско време имаха един особен навик. Българинът, когато работи, е много трезв, но щом си пийне 1/2 килце, той става много смел и отваря сметките. Седне на дюкяна, пийне малко и казва: „Слушай, онзи Иван Стоянов има да дава 15 лева на общината, защо не си е платил данъка? Я го повикайте скоро да си плати!“ . „Драган Наумов, там не си е направил плета на нивите. Я го повикайте да си плати!“ И като го повикат, ако няма да си плати, търтят му един такъв бой, че му пукнат главата. Затварят го, да си плати глобата. Но, като изтрезнеят, казват: „Защо трябваше да го бием? Не направихме добре“. И сега, съвременните европейски народи се смеят, но постъпват точно като българите. Като имат да взимат, готови са все със сила да действат. Питам сега: тази всеобща война какво благо донесе на Англия, какво благо донесе на Америка, какво благо донесе на Франция, на Русия? Никакво благо! Тия държави се разсипаха. Те виждат своите грешки, но не могат да ги поправят. Те не бяха достатъчно разумни. Сега ние ще оставим всичко това. Ние ще приложим туй божествено учение индивидуално. За нас животът има друг един смисъл. Ние се готвим за един свят, който няма нищо общо с този съвременен свят. Ние се готвим за една култура, на която корените не са тук на Земята. Един ден цялото човечество свършено ще излезе, ще напусне тази Земя. Уче-

ните казват, че тази Земя ще се пренесе в друга една планета, която сега се създава в пространството, и там ще започне онази разумна, нова култура. И Христос загатва на своите ученици: „Отивам да ви приготвя друго място и, когато ви приготвя, ще дойда да ви взема, та където съм аз там ще бъдете и вие.“ Ако това място беше тук на Земята, Христос нямаше да каже: отивам да ви приготвя място. Сега всички религиозни хора проповядват едно учение, да се оправи Земята. Египтяните я оправяха, не можах да я оправят; вавилоняните я оправяха, не можах да я оправят; асирийците я оправяха, не можах да я оправят. Никой не можа да я оправи. Тъй ще си върви.

„Бъдете“, казва Христос, „разумни като змиите“.

В какво отношение? В какво седи този разумен живот? Разумният живот се изразява в служене на Бога. Във всеки човек, вънка от човешкото, има една Божествена черта. Човешкото у човека, това е опаковката, а Божественото – това е същността на човешкото естество. Всеки един, колкото и да е морално паднал, когато направи една грешка, той я съзнава в себе си, само че не знае как да изправи тази грешка.

Сега, в религиозния живот е необходимо развиване на разума. То е вътрешна страна. Защото вътрешното разбиране на тези идеи ще зависи от вашия разум. В разумния живот се изисква обмяна на идеите. За пример, ако един художник чрез своите картини хвърля във видима форма своите идеи, то разумният човек веднага ще ги схване и ще покаже каква е била идеята на този художник. Ще каже: „Идеята му била такава и такава“. Ако дойде някой, у когото разумът не е развит, няма да схване тия тънкости на картините. Ако някой засвири нещо, разумният човек веднага ще схване мелодията, а онзи, у когото разумът не е развит, ще каже: това е една песен. Сега някои казват да

имаме вяра. Но при сегашния живот на хората трябва толкова вяра, колкото разумност. Павел казва: „Без вяра не може да се угоди на Бога, а без разум не може да се служи на Бога“. Вярата угожда, а разумът упътва човека как да служи. Не може да се развие у вас разум, ако вие нямате един чист живот. Чистотата, това е едно условие за развиване на разума. Разумът може да се развива само при много благоприятни условия. Съвременната наука, като говори върху наследствеността, показва какво влияние упражняват майките върху своите деца. Например майката се намира в едно тревожно състояние и така е заченала своето дете. С това тя спъва развиването на неговия разум. Ако у нея са минавали най-мрачните мисли да се самоубие, или това да направи, онова да направи, туй дете ще се роди като един идиот, или като един престъпник. Поне така показват научните данни. Но ако майката се е намирала в едно светло настроение на духа, ако сърцето ѝ е било изпълнено с Любов и се е занимавала с най-възвишение идеи, то като се роди туй дете, ще носи тази интелигентност, този подтик, който майката е вляла в душата му. Сега някои ще запитат защо трябва да живеем един чист и свят живот? Ще ви кажа. У вас има заченат един нов живот, едно дете. Всеки носи по едно дете. Аз казвам, че всички съвременни хора, мъже и жени са бременни. И всички трябва да бъдем доволни, че сме бременни, че сме заченали едно ново дете. И ние трябва, както майката, всичко да пожертваме, за да може туй духовното в нас да възрастне. И когато туй Божественото у нас възрастне и придобием своя разум, само туй Божественото е в състояние да ни освободи от робството, в което се намираме. За пример, в какво седи робството? Да кажем, някой път може да ви проповядвам една отлична беседа и

казвате: Отлична е тази беседа, като се върнем вкъщи ще приложим туй учение. Но като се върнете вкъщи, учението не се прилага. Защо? Защото разумът ви е слаб. Вие, да кажем, сте две братчета. Едното братче е толкова сухо, а другото братче дращи кибрит, без да му идва на ум, че може да запали своето братче. Аз зная, много деца са запалвали своите братчета. Във Варна имаше един такъв случай. Едно братче казва на сестричето си: „Чакай да ти покажа как мама пали огъня“. Драсва кибрита, туря го под роклята, запалва я. Когато сестричето му изгаря, то трепва с ръце и избягва. Ще кажете: Колко са неразумни в тази къща! Не е така. Че аз виждам много религиозни хора, които казват: „Чакай, братко, да видя дали ще се запали роклята ти.“ Драсва с кибрита, а после трепва с ръце и избягва. А...а. Когато говоря за чистотата, подразбирам, че разумът може да се развие само под влиянието на тази чистота. Който иска тази чистота, той ще развие своя разум, а който не я иска, той може да глупи и греша, колкото иска. Почни да греша и рога и опашка ще ти израснат, и ръцете ти в копита ще се превърнат. Питам: ако ти израснат рога и опашка и ръцете ти в копита се превърнат, какво ще стане с теб? Селянинът ще те хване, ще те впрегне и ще каже: „Дий, мене ми трябва такъв философ.“

„Бъдете, казва Христос, разумни като змиите и незлобливи, като гълъбите!“

Христос, който е говорил по цели часове в своите беседи, е казвал много хубави работи, които не са хроникирани в туй Евангелие, а е предадена само тази притча.

„Бъдете разумни, като змиите!“ Защо? Само по този начин вие ще удостоите, казва Христос, да се свържете с ангелите и те ще бъдат ваши Учители. И представете си, ако имате един светъл разум, с който да привличате анге-

лите всеки ден, при всяка мъчна задача ще ви посещава по един светъл ангел. А сега при кого от вас е слязъл един ангел? Ако някой от вас каже, че е слязъл един ангел при него, ще кажете, че той е смахнат. Да, ако дойде при вас един ангел от тия небесни жители, ще видите каква интелигентност, какво благородство ще се яви у вас! Ако един ден дойде един ангел в дома ви, знаете ли какво ще стане? Ще стане такъв един преврат, какъвто светът не е виждал. И ако ви видят, светът няма да ви познае. Аз бих представил посещението на този ангел по следующия начин. Представете си едно семейство в последна беднотия, окъсано, децата разчорлени и голи. Дойде един човек, облече цялото семейство, обуят хубави обуца, дрехи и след един месец децата се развеселят, станат весели, засмени. Когато един ангел дойде в дома ви вътре, ни помен няма да остане от злобата, от глупостта в света. И единственото нещо, което сега очакваме, то е посещението на някой от тия ангели. Той няма да бъде прост, той ще ви говори за смисъла на живота, той ще ви говори за ангелската култура, как живеете вие, и как трябва да живеете, и при това, ако вие сте готови, той ще ви вземе на свои разноски, ще ви заведе в тяхното царство и после ще ви върне и ще ви каже: „Живейте, както знаете да живеете!“ И всички сегашни спънки, които имаме ние, всички спънки, които има във всяко общество, във всеки един народ може да ги разрешим само чрез този разумен живот. Разумният човек не се нервира, разумният човек не се сърди. Някой ще каже: аз се въздържам. Не, разумният човек има едно особено разположение в душата си. Аз не говоря за външното проявление на човека, аз говоря за вътрешното проявление на човека. В какво е проявлението на човека? Той не мисли зло никому. Той мисли добро на всички хора и не си от-

мъщава. Той е дълготърпелив, той е благоутробен, както Бога, прощава всичко. После, той изглажда всички мъчнотии, които съществуват. Разумният човек не уповава никому, освен себе си и на Бога, или може да кажем, той уповава само на своя разум. Ще ми кажете: Е, разумът. Да, разумът, това е единственото Божествено, което ни е дадено за подкрепа. Ако ние не вярваме в този разум, в Бога няма да вярваме. Ние познаваме Бога само чрез този разум. И казва Христос: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единаго, Истиннаго Бога.“ А Истината се познава само чрез разума. И сега, във всяко едно действие в света, ще забележите едно движение. За пример, когато искат да подигнат едно гонение върху някои хора, казват, че животът им не се харесва, не е морален, ще кажат, че тези хора не са разумни, че те разрушават света. Тъй е. Ако един човек дойде в света, иска да разрушава едно общество, което Бог е създал, действително, всички хора имат право да го отстранят, но ако един човек дойде в света, иска да внесе подобрене, а те го гонят, те внасят злото в себе си. Евреите имаха тази опитност. Като народ, Бог им изпрати толкова велики хора, пророци, тъй необходими, за да им предскажат какви са Божиите пътища. Всеки един от тях биваше убит. В сегашната епоха пророци нямаме като тогава. Сега имаме тъй наречените видни учени, капацитети, държавни хора, на които думата минава за авторитет. Каквото кажат, думата им ще се изпълни. Казват: Еди-кой си държавник в Англия, във Франция тъй казва. Само че сегашните пророци, т.е. онези видните философи, нямат смелостта да кажат Истината. До сега още не се е намерил нито един държавник, който да има смелостта да каже, че всички народи, под един знаменател, могат да живеят заедно и да работят заедно. Всеки един държавник излиза от

своето схващане, че за доброто на своя народ трябва да се живее, както досега са живели, а за онуй, за бъдещето там, други ще дойдат. Затова те казват: Ние не сме компетентни да разрешим този, разумния живот. И в църквата казват: И ние не сме компетентни да въведем този разумният живот. Като дойде Христос, Той ще го разреши. А Христос казва в един стих тъй: „Когато Синът човечески дойде на Земята, ще намери ли достатъчно разум и вяра в хората да възприемат новото учение?“ Сега вие ще кажете тъй: Защо светът не възприеме туй Божествено учение? Ти задай този въпрос на себе си: Защо аз не мога да възприема туй Божествено учение и да Го приложа в себе си? Разбира се, всички хора на Земята не са еднакво напреднали. Като погледнеш хората според сегашното им развитие, някои са готови да възприемат този разум и този разумен живот, а някои може да имат още хиляди години да се развиват. И когато ние говорим за разумните, ние подразбираме онези от вас, които са готови. Няма какво да отлагате. Този разум вие може да го добиете по най-лесен начин. Не мислете, че е много трудно да добиете този разум. Аз ще ви кажа: Божествените работи в света се добиват много лесно, а човешките работи в света се добиват много мъчно. Достатъчно е да живеете 5-6-10 години между много умни хора, между математици и ако внимавате в това, що ви казват, вашият живот много лесно ще се промени. Ако внимавате на вибрациите на техния ум, техният живот ще ви се предаде. Като дойдеш при тях, няма да кажеш: Чакай, ще опитам техния ум. Не се поставяйте критически. Не, ти ще възприемеш тази светлина и ще отвориш твоя ум, за да дойде светлината в тебе. Разумът, това са известни вибрации. Няма какво да говориш. Като дойде при тебе разумният човек, ето как ще се прояви него-

вия разум. Да кажем, че ти си син, напуснал те баща ти, лишил те от наследство, отчаял си се, ти си отвън, бедстваш, искаш да се самоубиеш. Като намериш този, разумния човек, ще го питаш какво да правиш. Той ще ти даде един метод, ще те вземе, ще те заведе при баща ти и като каже две думи на баща ти, той ще каже: Синко, ела, на думите на този разумен човек аз ще те взема, ще направя опит. Ако си дъщеря, напуснала дома си, предала си се на разпуснат живот, този разумен човек ще те заведе при баща ти и баща ти ще каже: Ела, на думите на този разумен човек аз ще те взема, ще направя опит с тебе. Ако някоя жена напусне мъжа си, оплете се в живота, срещне разумния човек и го пита: Какво да правя? Той казва: Ела, аз ще те заведе при мъжа ти. Разумният човек върши чудеса в света. И вас аз искам да ви заведе, защото да не мислите, че като ме слушате тук, при тия условия, вие можете да бъдете разумни. Не, от тук трябва да ви извадя и да ви заведе на друго място, где то е разумът. Где е разумът? – При ангелите. Аз ще ви заведе при тях и ще им кажа две думи. Те ще кажат: На тези твои думи ще ги приемем, нека седят при нас да се учат. Като ви посетя след 4-5 години вие няма да бъдете такива, каквито сега ви гледам. Тогава Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим“. И вие ще се измените тъй, че никой няма да ви познае, даже и вие сами себе си няма да познаете. И някой път аз мисля, че човек трябва да забрави себе си. Ще кажете: Как да се забравиш? Да, ами че ако ти си убил 100 души и всеки ден, като станеш, мислиш, че този си убил, онзи си убил, през целия ден прекарваш всички през ума си, питам те: Не е ли време да забравиш, че си убил тези умрели, да ги извадиш от ума си? Казвам: В такъв случай ние трябва да забравим сегашния наш живот, да

ни олекне на душата. Вие ще ми обещаете едно нещо: да съдействате за това, а аз ще ви заведа. Но казах ви, че онзи син ще ме срещне, ще каже: Какво да правя? – Ела с мене. Е, тъй като гледам някои от вас, казвате: Е, ако искаш, заведи ни. Не, не ако искаш, но трябва да искате. А вие, поставяте се тъй, честолюбиви, благородни, да не се унижи вашето достойнство. Онзи син какво казва? – Изгубен съм, помогни ми! Дъщерята какво казва? – Изгубена съм, помогни ми! Жената какво казва? – Изгубена съм, помогни ми, а не, ако искаш да ми помогнеш. В това „ако искаш да ми помогнеш“ не е философията. Ти, като дойдеш при един ангел, с всичкото си смирение ще дойдеш. В него има култура, поезия има! Поезия ще се учиш. Грамадна разлика има между един поет на Земята и един поет на Небето. Там, при него ще седнеш с всичкото си благоговение и ще видиш как се лее неговото перо. И като четеш тази поезия, от нея живот, живот ще блика. Аз съм се мъчил по някой път да въведа ангелския език на земния език и от толкова време не съм успял да го превода тъй, щото да се съвпадат ударенията и римите – не се отдава. Когато четеш едно стихотворение на един ангел, то може да премахне всички мъчнотии от душата ти. То влива в тебе такава грамадна сила, че можеш да вдигнеш Земята на ръката си. Такава сила развива! А като четеш едно човешко стихотворение, приятно ти е докато го четеш, а после този мехур се пуква и ти казваш : Животът не е поезия. Не, животът не е проза, а е поезия и благодарение на тази ангелска поезия ние живеем. Всички ангели са поети. Най-долният поет измежду ангелите върши чудеса. Поети са те.

И тъй, казва Христос: „Бъдете разумни!“ Аз бих желал всички вие да бъдете разумни. Колко по-лесно би текла тази беседа, ако вие бяхте разумни, но във вас има всякак-

ви съмнения и затова не излиза. Казвате си: Дали туй, което говори този човек, е вярно? Ами ако изгубим живота си тук, на Земята? Претегляте го, това-онова, та като се върнете дома си, казвате: Празна работа! Е, питам ви аз: Как дойдохте тук на Земята, отгдето дойдохте, помните ли онази малка врата, през която минахте? Няма да се минат 5- 10- 15 години и ще почнете да се връщате пак през тази врата назад. Вчера посетих един болник, един млад момък, преди десет години той имаше кръвоизлияние. Викна ме тогава майка му, казва ми: Спаси го, моля ти се, няма да забравя това. Казах на майката: Ако аз спася твоя син, ще го научиш ли да служи на Бога, да живее един чист и свят живот? Обеща. Добре, аз направих този опит, спасих този човек. Оздравя, но после какви ли лудории не направи? Жени се, разведе се, води един порочен живот, пиянства, и вчера го видях на легло, казва: Заминавам си. Казвам: Ще си вървиш сега. Съжалявам, че ти дадох живот, за да натрупаш такива грехове още върху си. Но сега, ако ме слушаш, пак ще ти помогна да си заминеш. – А, сега съзнавам, прости, прости, тъй ще живея. – Не, ще се молиш, сега ще улесня пътя за заминаването ти. Майката, която толкова го обича, пита: Ще живее ли още? Сестрата казва: Не му казвай, че ще замине. – Не, ще му кажа, че ще замине, тъй сам е решил. Няма да те повърна вече, туй няма да бъде. Туй е Божият закон.

Питам сега вас, на които е даден този разум и туй благоволение: Как ще го иждивите вие? Утре всеки един от вас ще се намери на гърба си като този млад човек. Искане да яде – не може да яде, искане да пие – не може да пие, гърлото го боли. Как ще яде? Пита ме: Какво да правя? – Ще се молиш. – Ще живея, или ще си замина? – Ще си заминеш. – Е, казва да бъде волята Божия. Да, да бъде

волята Божия. Като отидеш на онзи свят, едно добро ще обещаеш: да не забравяш този свят, да дойдеш да работиш. Ще работиш тъй, както трябва. Сега ще понесеш тия страдания, за да не страдаш на другия свят.

„Бъдете, казва Христос, разумни, за да не дойде страданието отгоре ви“. Защо ни са тези страдания, защо ни са тези мъки? Защо да бъдем свободни? След като изживеем този живот тук на Земята, да дойдем до тази врата, да я отворим и да кажем спокойно: Господи, напушаме своето тяло и си заминаваме спокойно. А сега този младеж дъша бързо и не иска да си замине. Сядат всички наоколо му и не могат да му помогнат.

„Бъдете разумни“ – казва Христос. Ако този момък беше разумен, той нямаше да се намери в туй положение. И грехът, и грехопадението в света, това е едно отсъствие на човешкия разум. Хора, които нямат разум, само те грешат. А когато дойде разумът, казва: „Ще изпратя духа си“. Този Божествен Дух, той носи разум. Като влезе този дух в нас, той ще внесе разумността. А щом влезе разумният живот в нас, ние ще знаем да приложим първата заповед на Любовта. Само един разумен човек може да приложи тази заповед: „Да възлюбим Господа Бога нашего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила“. И тогава няма да се питаме, трябва ли да обичаме или не. Един математик има известна задача. Веднага взима известна формула, знае я и по нея започва да решава. Само разумният човек знае тази формула, по която може да се приложи Божията Любов. И той казва: „Първият и великият закон, върху който се гради този разумен живот, това е Божията Любов“.

Беседа, държана на 16. IX. 1923 г.

СЪБЛАЗНИТЕ

„Горко на света от съблазните, защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногоз човека, чрез когото съблазънта дохожда!“

(Матей 18:7)

За да направя мисълта си ясна, ще направя едно малко разяснение върху един термин, който мисля да употребя. Често аз употребявам думите „положителни и отрицателни сили на Природата“. Така ги употребява и съвременната наука. И ние всякога мислим, че злото е в отрицателната страна. Аз подразделям тия сили на положителни възходящи и отрицателни възходящи, положителни низходящи и отрицателни низходящи. При това, за отрицателните сили аз употребявам друг един термин, аз ги наричам примирителни. Те в себе си са съграждащи, но не всякога са такива.

Казва Христос: „Горко на света от съблазните, защото неизбежно те ще дойдат; но горко на оногоз човека, чрез когото съблазънта дохожда!“. Съблазънта всякога образува едно малко вкисване, но вкисване не по подобие на подквасата, с която жените подмесват хляба. Не, това подквасване е във възходяща степен. Вкисването произвежда разлагане у човека. Да допуснем, че вие имате един

добър, обичен приятел. В един ден вие изгубите вяра в него. Той със своите думи и със своите постъпки внесе една малка съблазън. И от този ден той губи, но и вие губите. Защо? Защото като мислите за него, неговите мисли, неговият живот засягат и вашия. Може да кажете: Какво ни струва да мислим за другите хора тъй, както са си? В съвършения Божествен закон за човека, който разбира в какво се състои Царството Божие, не му е позволено да мисли зло за когото и да е, не му е позволено да носи един безобразен образ в себе си и в ума си. Аз ще ви дам един пример, да видите в какво седи съвършенството. Затуй Христос казва: „Любете враговете си“. Не казва мразете ги, не казва бъдете индиферентни, но казва: „Любете ги“. Следователно, имаш един враг, създай в ума си една красива форма за него, не мисли за неговото зло. Е, да допуснем сега, че някой човек не вярва в Бога или върви в кривия път. Може ли той да ме спъне? Не, никой никога не може да спъне. Сега ние говорим за онези, които вярват във възходяща степен, така никой не може да ги спъне. Онези, които вярват в низходяща степен, те сами се спъват, и другите спъват.

Христос казва: „Горко на света от съблазните!“ Туй, което днес руши живота, това са съблазните в света. На всяка една стъпка ние имаме съблазни, т.е. съвременните хора не са убедени във вярванията, които имат. Те имат положителни вярвания. Всички се съблазняват в нещо, защото съблазънта и съмнението вървят ръка за ръка. Съмнението е един умствен процес, а съблазънта е един промеждутъчен процес между сърцето и ума, едновременно засяга ума и сърцето. Съблазънта действа развратително, защото като се съмняваш, взима участие само ума, а щом се съблазняваш, взимат участие и сърцето, и ума, а вземе

ли участие сърцето и ума в низходяща степен, животът ти непременно ще се изрази в една нежелателна форма.

Всички съвременни хора се съблазняват от каквото и да е. Ако вие бихте казали комуто и да е една горчива дума или бихте изнесли една негова погрешка, той би се обидил. Съвременните народи – англичани, французи, германци – за една дума се обиждат, изваждат револвер, извикват секунданти, казват: Господине, обидихте ме, аз трябва да защитя своята чест. Някой път това е само за една дума, за един поглед. Туй е до разбирането. Сега, като дойдем до религиозните хора, които се повдигат малко, които са дошли на един по-висок уровень, и те не правят разлика, и те се обиждат. Ще ви приведа един пример с преданията за християнството, който се отнася за епохата от времето на Нерона. Някой си виден римски патриций, наречен Хелвий, отвратен от покварения живот, запознава се с тогавашните християни и възприема християнството. Тази идея на християнството толкова се загнездила в главата му, че той се решил да посвети най-малко 30 години от живота си да живее по горите, за да разбере дълбокия смисъл на живота. Цели 30 години той се подвизавал самотно и се молил Богу, но един ден идва един негов събрат постник и го запитва: По какво мога да позная кога съм благоугоден на Бога и кога не? Той му казва така: Туй, което аз съм научил в моята опитност, е това: денят, в който те похвалят за твоята добрина, всичко си изгубил. До тогава, докато хората те корят, твоята добродетел расте, но денят, в който твоят близък те похвали, всичко си изгубил. И той тъй щателно се стараел да го не похвали никой. Обаче след 30 години, когато мислил, че е навършил своето развитие и поискал да отиде в света да проповядва Христовото учение, един ден отива при един свой приятел, който му каз-

ва: Ти си много добър и свят човек. – А, казал той, ти ме съсипа, съсипа целия ми живот, всичките ми 30 години отидоха. Върнал се в пустинята и десет дни плакал. Сега питам: Този идеал съществува ли между съвременното християнство? Приложете този идеал! Кой от вас би постъпил като този пустинник? Той е единственият, когото аз съм срещнал в цялата християнска история. Той е единственият, който е плакал, дето го похвалили, че е много добър, много свят човек. Може да има и други такива, но аз само този зная. А нас, колко ни е приятно, като ни кажат: Ние виждаме, че от едно време сте станали благородни, покаяли сте се, и жената, и децата ви са по-добри. Вие се зарадвате, надуете се и казвате: Да, действително, ние сме като в миналото, нашето верую, нашите правила са особени, ние особено прием, особено ядем, особено се молим. Не, не, всичко това е празна работа. В момента, когато те похвалят хората, всичко отива и като че се струпва една топка на сърцето ти и усещаш едно недоволство. В Писанието никъде не се казва: „Блажени хвалените“, никъде не се казва, че Царството Божие е на добрите, на светиите, на праведните на Земята, а се казва: Блажени гонените, онеправданите, хуканите. Имайте предвид, че праведните и добрите хора на Земята не са добрите и праведните хора на Небето, но грешните, несправедните хора на Земята, са праведните на Небето. Щом те кръщават на Земята, че ти си отличен човек, в Царството Божие си на лявата страна. И аз бих желал да ми кажете имало ли е в историята някой учител или пророк, който да е дошъл на Земята и хората да са говорили за него добре. И в това седи тяхното особено положение, че върху тях са се струпували хули, но това именно е било гаранцията, че са на правия път.

Сега Христос, който разбира този закон казва: „Горко на света от съблазните!“ Ако ви кажа една горчива Истина, вие може да се съблазните и ще кажете: Нима вие имате толкова добро мнение за мене? Мислите ли, че аз мога да направя това? Мислите ли, че аз съм способен за това, не знаете ли, че баща ми, майка ми са от високо произхождение? Но питам: Ако нашите бащи и майки са толкова благородни и възвишени, то, ако разровите анализите на техните животи, книгите на техния живот, не както гледат хората на Земята, а както гледат на Небето, както гледа Бог със своето око, знаете ли в какво положение ще видите майка си и баща си? Ще кажат: Ние не сме направили никакво престъпление. Можете ли да си турите ръката на сърцето и да кажете, че през вашите ум, сърце и воля не са минали една нечиста мисъл, едно нечисто желание или действие. Това не е една мисъл, а хиляди такива са минали. Добрите мисли, желания и действия в нашия живот са нещо случайно. И благодарение на невидимия свят, благодарение на онези напреднали хора, които идват постоянно на Земята и помагат на съвременното човечество, то напредва, иначе съвременното човечество би се схумило. Как би се схумило? Как мислите, ако майката не би употребила грижи за своето дете, то не би ли се схумило? Не, ако детето оцелява, то е благодарение грижите на майката; ако съвременните хора оцеляват, то е благодарение на нас, то е благодарение на нашите по-големи братя, или благодарение на Христа, който е дошъл да спаси света. Но разбирате ли какво нещо е в това отношение Христос? Кажете, че някой от вас Го разбират, не казвам, че всичко не Го разбират. Питам: Ако имате един приятел, който ви обича, оценили ли сте неговата Любов? Ако у нас се зароди онова велико съзнание да чувстваме Божествената Лю-

бов, само по този начин животът ни може да се реформира; а ние, откак се родим и умрем, животът ни е пълен само с терзания и съмнения.

Христос казва: „Горко на света от съблазните, защото неизбежно съблазните ще дойдат“. Светът има право да се съблазнява. От съвременния свят ще дойдат съблазните, но онези, които са тръгнали по пътеката, по която върви Христос, за да избегнат съмненията, съблазните, непременно сърцето им трябва да бъде изпълнено с Божествената Любов. Вие ще кажете: Ние знаем какво нещо е Божествената Любов. При влизането на Божествената Любов в сърцето ти, най-първо тя внася едно качество на интелигентност, не бивала до туй време. Онзи, който има Божествената Любов, той вече е внимателен не в големите си погрешки, той вече е внимателен в микроскопическите си погрешки. Всички грешки произтичат именно от най-малките простъпки. И аз съм следил, че всички грешки произлизат от най-малката дума, невнимателно казана, тя обтяга, разгорява. Съберат се няколко сестри, започват коментари, казват за някоя: Нима мислите, че тя е много набожна? И тия братя и сестри, тъй-събрани, обтягат, обтягат и заключат: Видите ли, тя никога не е била набожна. Че питам: Кой човек е набожен? Чудни са хората, като казват, че един кой си бил набожен! За да си набожен, Любовта трябва да проникне из всичките гънки на твоите сърце, ум, душа и дух; да си любовен не само към твоите деца, към твоята жена, да си любовен не само към цялото човечество, но да си любовен към всички най-малки същества – към всичко. Туй значи да бъдем Божествени; туй значи, да угодим на Бога. На един мой приятел аз казах следното: Много пъти, като срещна един вол, аз се спра, помилвам го. Много волове съм помилвал, но хо-

ра не съм си позволявал. Да помилваш един вол има сми-
съл. Казвам му така: Действително, твоето положение е
много тежко, но ще излезеш от това положение. И като го
помилвам, той ме погледне умилно и казва: Много ти бла-
годаря, че в туй трудно положение, в тази мъка се намери
един, който да ме помилва. Е, казвам: Ако ти погладиш
един твой брат, той ще те попита защо ме гладиш? Той се
съблазнява. Ако жената дойде и поглади мъжа си, мъжът ѝ
ще се посъблазни и ще каже: Тази жена не ме е гладила
друг път, тя има някаква задна цел, глади ме, но кесията
ми ще пообеднее. Той се спира и мисли. Ако ние напишем
едно хубаво писмо някому, той се спре, съблазни се и каз-
ва: Той друг път не ми е писал такива писма, значи има
нещо. И съблазънта се роди в душата му. Четеш някой ав-
тор, казваш: Дали туй, което пише е вярно? Четеш Биб-
лията, пак дойде съблазънта, казваш: Ами ако туй не е вяр-
но? – Четеш за Христа, казваш: Ами, ако Той не е прате-
ник Божии, ако не е Син Божи? Ами, ако не е вярно всичко
туй за апостолите? – дойде съблазънта. И тъй, нашият жи-
вот е пълен навсякъде със съблазни. Някой те погледне,
каже ти някоя лоша дума, съблазни те. Ние, съвременните
хора, нямаме един приятел, на когото може да разчитаме
при всички условия. Все пак ще се съблазним, ще кажем:
Кой знае! Питам тогава: В християнския живот, или в ду-
ховния живот има ли правила, чрез които ние можем да
познаем един човек? – Има. Има едно велико правило в
живота, в което няма никакво изключение. Ако ти си един
човек, чист по сърце, невинен като детето, няма да има
никаква лукавщина в душата ти и щом срещнеш един чо-
век, който се стреми към Бога, ти ще почувстваш едно раз-
ширение в ума си, едно разширение в сърцето си, ще по-
чувстваш, че този човек е добър, че той върви във възходя-

ща степен, по Бога. Този човек може да не е красив по външност, може да е груб, може да е гърбавичък, но почувстваш ли това към него, непременно този човек върви по Бога, макар че той е груб. Може да направите опит. Ако ти си един чист човек и срещнеш един човек с красиво лице, красиви, хубави очи, нос правилен, гръцки тип, усетиш ли едно раздвояване вътре в себе си, почувстваш ли едно стеснение в ума си, а в сърцето си едно разширение, туй значи че този човек е наполовина добър, сърцето му е прекрасно, а в ума му има нещо развалено. Обратно: ако в ума си почувстваш едно разширение, а в сърцето си едно стеснение, туй значи, че умът на този човек е прекрасен, а в сърцето си има нещо развалено. За този човек Белите Братя, живата Природа ти казва: С този човек никакви съдружия не прави, никакви взимания-давания нямай, той не разбира, в него има нещо недоразвито. Каквато работа и да започнеш с него, утре ще се скарате. Ако искаш да се жениш за такъв човек, не се жени. Двама глупави хора като се оженият, ще могат ли да завъртят един дом? Не се женете така! Когато Бог създаде първоначално хората, мъжете и жените, те имаха друго нещо, те бяха чисти и святи и можеха да живеят такъв живот, но сегашните хора, след грехопадението, нямат чист живот. Днес и мъже, и жени, без разлика нямат чист живот. Най-първо ние трябва да възстановим чистотата. Аз бих желал във всяко общество да се образува сдружение за чист живот, хората да имат доверие един към друг. Такъв един пример има в романа на Виктор Юго – „Клетниците“ – за Жан Валжана, който откраднал сервиза на епископа. Когато улавят Жан Валжана и запитват епископа дали познава тия вещи, той казва: Мои са, аз му ги дадох. Тъй казал, защото иначе Жан Валжан щеше да бъде в затвора. Трябва да се стремим да имаме

доверие един към друг, към всичките хора, не заради нас, а заради Бога, защото туй, за което Бог съзволява, то е да мислим добро за всички хора. Туй е, което донася добро на всички хора. Бог познава всички гънки на нашата душа. Но какво казва Христос? Този ваш Отец заповядва на туй Слънце да грее еднакво, и за добрите, и за лошите хора, еднакво праща дъжд и на едните, и на другите. Даже някой път на лошите хора Бог дава най-големи благословения. Защо? За да ги задоволи. От ваше гледище вие ще кажете: Добрите хора трябва да бъдат богати. Не, лошите хора трябва да бъдат богати. Защо? – за да имат работа с какво да се занимават. Лошият човек, като е богат, ще има ниви, лозя, ще има туй-онуй, ще има с какво да се занимава. А добрият човек, като е богат умствено и по сърце, той и да няма богатство, пак ще си създаде условия да има работа. Сега, туй е редът на нещата при днешния живот. Но при други условия на живота ще има друг ред, порядъкът ще бъде друг. При сегашните условия, при законите, които съществуват в Космоса, всичките възвишени духове работят за повдигането на падналите. Не е въпросът за спасението на праведните, а на грешните; не е въпросът да учим учените, а – глупавите. Следователно, Христос предупреждава вероющите и казва: „Горко на света от съблазните, защото съблазънта неизбежно ще дойде в света“. Сега, съблазънта ще дойде не само по отношение на това, че ние можем да се съблазним в другите, но по някой път ще се съблазним в себе си. Можем да се съблазним в своя ум, можем да се съблазним в своето сърце, можем да се съблазним в своята душа, можем да се съблазним в своите благородни пориви. Няма по-голямо нещастие от това, да се съблазни и разколебае човек в себе си. Ние казваме: Досега Господ ме поддържаше, но аз направих прегреше-

ния и сега Господ ме остави. Аз съм казвал много пъти и сега пак ще кажа: Можете да се съблазните в когото и да е, но в Бога на Любовта – никога. Имайте предвид едно правило: В този живия Господ – Когото светът още не познава, не че не Го познава, живее в Него, но Го търси на друго място, в Него ние трябва да имаме вяра. Бог в своите намерения има желание да ни изведе от сегашните тягостни страдания. Той е допуснал страданията, за да даде на всинца ни един велик урок. Такъв урок ще ни даде, за да съзнаем, че ако ходим само по тия закони и пътища, които Той е поставил, ние ще можем да се подигнем, а всички онези закони, които ние сме поставили, всичкият онзи наш морал, по който можем да ходим, той е само за Земята.

„Блажени, казва Писанието, онези, които страдат, на тях е царството Божие“. Ще кажете: Тази работа е много хубава. Аз бих желал от утре да започнете с тази формула: Да се не съблазнявате! Сега, някой казва: Аз съм от новото учение. Ами че едно от качествата на новото учение е да се не съблазняваш. Едно от качествата на новото учение е да не се съмняваш, да не желаеш да бъдеш богат, но да искаш да бъдеш сиромаш, т.е. не да искаш да си сиромаш, но ако не ти се отдава богатство по един честен начин, то от богатство, придобито по един нечестен начин, трябва да се откажеш. Аз мога да приведа ред факти от съвременния живот, има ред статистики, които доказват, че нечистото богатство съсипва хората. Внесете в едно най-хубаво предприятие 100 000 лв., придобити чрез кражба, чрез зло, чрез насилия, след 4-5 години туй предприятие, туй съдружие ще рухне. И ако разгледате живота на съвременните народи, всички страдат все от този недъг, тоест, че те не издържат своята дума, те не изпълняват Божията дума тъй, както Бог изисква. И ако всички съвременни християни,

които поддържат Христовото учение, биха си турили за задача да се не съблазняват, да не се огорчават, когато им се каже горчивата Истина, знаете ли какъв приятен ще бъде животът им? Ако някой път мъжът каже на жена си няколко горчиви думи, жена му нека седне да му наточи една хубава баница. Защо ми правиш тази баница? – За сладките ти думи. А сега какво става? – Мъжът каже няколко обидни думи на жена си и на другия ден няма вече готвене. Тя излезе вънка и казва: Представете си, моят мъж ме нахока хамалски. Баници ли? Нищо няма да му направя, ще му дам един урок. Не, наточи му една първокачествена баница! Аз съм срещал досега в България само една българка, наша сестра, която щом дойде нейният възлюбен и я нахока, стане на другия ден рано, наточи му една баница и го гости. Той, след като се наяде, почне да се извинява: Извини, бях малко неразположен духом. Тя тъй ще му угоди. Казва: Баница му направих. Казвам: Ти постъпваш съобразно Христовото учение.

Сега, мнозина питат, как трябва да живеем. Казвам: Не се съблазнявайте! Мъжът дойде, има някаква неприятност, носи някаква тежест, каже на жена си някои обидни думи. Жената нека направи една баница, да тури повече масълце, да наточи малко винце. Тъй не само със сладки думи, но действително в живота си ние трябва да постъпваме тъй. Туй говоря за учениците, които искат да водят един живот за самоусъвършенстване. Сега, вие казвате: Дали сме напреднали? Всяка вечер вие си правете един отчет, ще си намерите една от грешките от през деня и ще я поправите. Казвате: Дали сме забогатели? Ще си направите един отчет. Вземете пример от търговците. Един търговец има да изплаща 40-50 полици. Той си записал датите, кога трябва да ги изплати. Вземе ключа от касата си,

отвори я, и гледа дали има пари да ги изплати. Той не се залъгва с малките печалби. Някой от вас направи едно добро, но забравя онези 40-50 полица. На другия ден дойде кредиторът, хване го за гушата. Сериозен ще бъдеш, ще кажеш: Аз ще изплатя всичко, с лихвите ще го изплатя. А ако ние имаме туй дълбоко желание да направим всичко това заради Бога, а не заради хората, от колко страдания щяхме да се освободим! И в очите ни, и в мозъка ни, и в ума ни, и в сърцето ни други добрини щяха да царуват. Много по-добре щеше да бъде, ако хората откъм ви хокат. Тогава Господ ще каже: Не бой се, аз съм с тебе, но нищо не казвай. Много от вас имат следната слабост. Някой сънувал през нощта, че Христос му се явил, и той като стане, хукне през цялата махала да разказва на всички за своята опитност. От там насетне Христос няма да му се яви, нищо няма да му каже. Тази своя опитност ти трябва да задържиш дълбоко в душата си и никой от твоите близни да не знае, че Христос ти се явил. Мъж си, видял си Христа, никому няма да разправяш, ще си мълчиш, но ще повикаш бедните, сакатите, слепите, клосните и ще им направиш едно угощение. Всички хора да видят, че става една промяна в твоя живот. Ако те питат: Защо правиш това? – ще си мълчиш. Туй са малки, дребни работи, които всеки може да направи. Всеки може да направи едно угощение. Така Христос ще почувства, че си го видял.

Та ние, съвременните хора, мязаме на малките деца, даваме голяма оценка на нашите добрини. Като направим една малка добрина, всички я знаят. Сега ще ви приведа един пример за един богат американец. Той правил големи благодеяния: дал 3 милиона долара за постройката на една църква, дал 4 милиона долара за направата на едно училище, раздал всичкото си богатство. Казвал си: Като

ида горе, Бог ще бъде доволен от мене, че съм раздал богатството си. Умира той, викат го от онзи свят при Свети Петър. – Какви добрини прави на Земята? Дадох 3 милиона долара за една църква. – Ами името ти записано ли е между благодетелите? – Да, турено е там. – Е, платено ти е значи. Друго? – За училище дадох 4 милиона долара. – Ами името ти между имената на почетните лица турено ли е? – Турено е, ами нали трябва да се знае, че има благодетелни хора? – Добре, платено ти е и за това. Каж ми сега нещо, за което да не ти е платено. – Е, един ден бързах, имах работа, една бедна вдовица ме последва, молеше ме за помощ, имала малки деца сирачета. Дадох ѝ един долар и ѝ казах да не ме безпокои, защото отивам по работа. – А, виж, за туй не ти е платено, може да те приемат на Небето. Разправя Свети Петър на Господа за всичките благодееия на американеца и Господ казва: Дайте му два долара, че и той да си върви, да не ме безпокои. Порядките и разбиранията на невидимия свят се различават диаметрално от нашите схващания. Добрият човек дълбоко в своята душа трябва да бъде благороден. Той трябва да бъде като една дълбока река, че при всичките мъчности в живота си да не се размътва. Бреговете ѝ може да се размътват, но дълбочините да не се размътват. Каква благородна черта е, след като го обидят, след като му създадат най-големите мъчности, той си подигне очите към Бога, и у него не се яви желание да отмъсти, а едно благородно желание, в името на Бога, да покаже тази Любов. Сега наскоро аз имах случай да се срещна с един български офицер; като психологически пример ще ви приведа следното преживяно от него, което той ни разправяше: Жена ми е отличен човек и много добра писателка, но аз съм много лош, ревнувах я и най-лошите мисли хвърлях отгоре ѝ. А

да я оставя да върви сама някъде, Боже съхрани! Водя един непорядъчен живот. Не стига това, но един ден тя иска да отиде в Германия, да учи немски език. Но при това и дете имаме. Тя ме моли: За три месеца ми позволи да замина. – Не мога, за 40 дена – може. Породи се в мене една борба: с какво право аз искам да бъда свободен, а нея ограничавам? Нека и тя бъде свободна, мисля си. Един ден ѝ дадох 5000 лв. и казвам: Иди в странство и стой колкото искаш. Едва що изказах тия думи, усетих, че ми падна един товар от сърцето. Това беше първата вечер, когато спях спокойно. Казвам му: Ти си изпълнил Христовия закон. По-рано мислеше, че като иде в странство, тя ще води оргии. Каза: Иди в странство – и се успокой. Ето една благородна черта! Да, но той е претърпял една вътрешна борба, вътрешна криза. Ние всички ще минем през тия вътрешни борби и невидимият свят ще изпрати една комисия да види как ще постъпим. Съблазните непременно ще дойдат за изпит.

Сега, вие искате да знаете дали Христос е доволен от вас. Христос е доволен от всички ви. Един учител може да е доволен от учениците си, но не е доволен от техните упреждения, от техните тетрадки. Защо? – Пълни са с погрешки. Един ученик може да е добър, морален, но при решение на задачата да има ред погрешки. Учителят му казва: От твоите задачи не съм доволен. Следователно, Христос не е доволен от нас по отношение на нашите погрешки в света. Като от хора той е доволен от нас, но при нашите ежедневни постъпки, при нашите отношения в света, ние не сме постъпили съобразно закона на Христа. Христос е недоволен от нашите некоректни постъпки. Ние постоянно се съблазняваме и мислим, че може да намерим друг начин, друг път. Няма. Единственият начин за издигане на човешката душа е човек да има абсолютна вя-

ра в своите братя. Жената трябва да има абсолютна вяра в своя мъж. Казвате: Може ли? Може. Мъжът трябва да има абсолютна вяра в своята жена. Може ли? – Може. Братът трябва да има абсолютна вяра в своята сестра. Може ли? – Може. Слугата трябва да има абсолютна вяра в своя господар. Може ли? – Може. Сестрата трябва да има абсолютна вяра в своя брат. Може ли? – Може. Господарят трябва да има абсолютна вяра в своя слуга. Може ли? – Може. Може да имат някакви погрешки, туй е допустимо, но трябва да знаем, че след като правим хиляди и хиляди погрешки, един ден ще познаем Бога, ще почнем да се учим и да живеем тъй, както Той обича. Ще дойде туй време, за едни по-рано, за други – по-късно.

„Горко на света от съблазните!“

Сега, ако в света е горко, за праведните не трябва да бъде горко. Носете тази идея в себе си! Направете едно дружество без съблазни. Но какво ще бъде правилото там? Вие ще кажете: Може ли това? – Може. Вие казвате: Ако ние вложим пари, всичко, без да се съблазним, то утре касата, парите ни, всичко ще хвъркне. Ние още не знаем дали ще хвъркнат парите. Ние още не сме опитали Божествените принципи, още не сме ги приложили. Ние казваме, че по този начин не може да се живее. Но, ако ние вложим тази разумна Любов, да почне да действа отдолу, какво ще произведе тя? Сега, двама души, мъж и жена, като тръгнат в този път, почват да спорят за своите възгледи, как разбира единият, как разбита другият. Няма какво да спорят. Вашата Любов еднаква ли е? Двама души, като тръгнат в Божествения път, всеки трябва да бъде готов да жертва за своя ближен, за този, с когото живее толкова, колкото и за себе си. Ако бихте турили туй правило в живота си, какво подобрение би станало! А лошото е там, че ние жер-

тваме за себе си повече, отколкото за всички други. В Писанието се казва: Бог, като изпратил своя Син, Той пожертвал всичко от своята Любов, за да могат съвременните хора да се подигнат. И, ако ние схванем тази велика мисъл, идването на Христа на Земята, жертвата, която Бог е принесъл, ако се въодушевим със същите Негови мисли, с тази вяра на Христа, и да изпълним волята Божия, ние вярваме, че този свят ще се подигне в един ден, в един Божествен ден. Сега, във вашия ум ще остане мисълта: Може ли, аз съм стар, другояче съм свикнал, баща ми е ходил в друг път. – Може. В закона на Любовта няма нищо невъзможно. За пример някой казва: Аз искам да изпълня волята Божия. Е, в какво седи изпълнението на волята Божия? Някой казва: Аз искам да изпълня волята Божия, да служа на Бога. Бог нуждае ли се от нашето служене? От що се нуждае Той? Някое цветенце изсъхнало, ти минаваш по пътя и Той ти казва: Полей това цветенце! Някое дете останало сираче, без баща и майка, Господ казва: Иди, помогни! Той като ни изпраща своята благословия, казва: Идете, изпълнете моята воля, покажете на хората как трябва да живеят! И колко красив щеше да бъде светът, ако правехме своите добрини и никой не ги знаеше! Сега, някога ние оповестяваме своите добрини, за да поощряваме другите. Някой път със своите добрини спъваме другите хора. За пример, аз съм богат човек, дам 100 000 лв., запиша името си. Дойде един сиромас, той не може да даде повече от пет лева, но като види записани 100 000 лв., не смее да даде и тях, честолюбие има. Затуй трябва да се подпишат първо тези, които дават по-малко, а които са богати и дават повече, най-после трябва да се подписват, за да не се съблазняват сиромасите. А сега, вие виждате, дойде един лист с подписи, погледнете, казвате: Видите

ли, колко богат човек е този, колко пари е записал! Да, но туй, което той е внесъл, става причина да се изгуби толкова, колкото всички сиромаси заедно биха внесли. И когато богатите дават, а сиромасите нищо не дават, светът не върви напред. И тъй, светът се поддържа не от богатите, а от сиромасите. Друго изяснение на своята мисъл: светът се издържа не от капитали и пари, а – с труд. Всички казват: „Дайте пари“ Не, трудът е който поддържа света. Трудът, който ние влагаме, ония работни ръце, ония работни маси, това не са маси, нито екземпляри, нито елементи, а това са онези работещи души, които влагат своята воля, които ден и нощ работят. Аз наричам това „свещения труд“, който поддържа света. И ние се нуждаем не от пари, а от труд. Има ли този свещен труд, парите ще дойдат. Парите са равностойни на онова, което ние добиваме от Природата. В съвременния културен живот хората имат само една лъжлива идея. Правят сметки да се уравни бюджета. Не, трудът е който оправя света. Когато всички почнат да работят честно и почтено, ние ще имаме един строй, по-добре уреден, отколкото днешният.

„Горко на света от съблазните!“

Аз казвам: Имайте този урок – извадете съблазънта! Мъже и жени, братя и сестри, господари и слуги, учители и ученици, всички трябва да вървят в този път без съблазни. И навсякъде трябва да се проповядва онази свещена Любов, онзи свещен труд, взаимно почитание, взаимно уважение, взаимна Любов, за да се изпълни волята Божия на Земята.

Само по такъв начин ще дойде Царството Божие на Земята!

Беседа, държана на 23. IX. 1923г.

ЩЕ ВИ НАПРАВИ СВОБОДНИ

Има едно изречение в свещената книга, което казва: „Истината ще ви направи свободни“ – казано някога от-давна, може би преди хиляди години. Това изречение е повтаряно и всеки ден се повтаря: „Истината ще ви направи свободни.“ Стремеж и копнеж е на човешката душа да бъде свободна. Туй е един велик въгрешен подтик, не на обикновения човек, казано на съвременен език, но на съзнателния човек. Аз казвам, туй е един въгрешен подтик на човека, в когото се пробужда Божественото, защото човек е с двойка природа. Той има нещо човешко, има нещо божествено. Освен това у човека има нещо животинско, още по-долу; това са три естества, свързани едно с друго. Човешкото е една присадка върху животинското, а божественото е една присадка върху човешкото.

Сега мнозина философи се спъват върху думата свобода, седят да доказват психологически какво нещо е свободата. Ние няма да се занимаваме, да различаваме свободата, като някоя лукова глава, да видим от колко черупки, от колко люспи се състои. Това е механическата страна, това не е свобода. Свободата има три отношения към човека: отношение физическо, отношение умствено и отношение духовно или божествено. И когато ние говорим за свобода, трябва да знаем за коя свобода говорим. Всички съвременни народи воюват за свобода. Това е чисто

физическа, гражданска страна на свободата. Тази свобода не е идеал, не е смисъл, това е предговор на онази велика свобода, към която душата се стреми. Ако тази свобода е била действително истинската, то от памтивека човекът е воювал, един народ е освобождавал друг, мъже са освобождавали жени, жени са освобождавали мъже. Кой не е воювал, но въпреки това, пак не е свободен. Туй е на физическия свят. Ако дойдем до умствения свят, и там всички се стремят към свобода, кой да има правилни възгледи. Свободен трябва да бъде човек! Сега, когато говоря за свободата, това подразбира най-висшето, което има у човека. Само разумният човек може да бъде свободен. Туй трябва да го имате предвид. Живата Природа е решила да даде тази свобода само на разумните хора, а другите, неразумните, тъй ги е ограничила, в бутилки ги е турила. Хиляди, милиони същества има, които са затворени и чакат своето освобождение. Защо? Защото в тях има желание да вървят във всички посоки, а свободата подразбира движение в една посока. Когато изтича онзи балкански извор, по всички посоки ли върви? Не, той избира една, друга посока, и най-после, като си пробие път, върви в една посока. Той намира една посока и върви накъде? – Към морето. Никога не вика – елате да ми отворите път, но сам си намира пътя. Сега съвременните хора, па и религиозните хора са попаднали в едно заблуждение. Те очакват света да се оправи, целият свят да стане свободен, че и те да бъдат свободни. Това е едно заблуждение. То е необходимо, но този постулат тъй наречен, това изказано положение е невярно в основата си. Първоначално всички същества са създадени свободни. И ако днес свободата е изчезнала от света, причината сме ние. Този закон, вие майките и бащите, го проверявате всеки ден. Вие имате едно лю-

бимо дете, нали? Донесете му сладки ябълки, хубави шишенца, играчки, но това дете започне да ги кълца, да ги чупи. Защо? И вие вземете всичко това и го затворите в някой долап. Защо? Намирате, че туй ваше дете е неразумно. И после какво става? – Туй ваше дете плаче. Пита: Мамо, защо затвори тия ябълки, защо скри тия шишенца? И въпреки това, ние съвременните хора, не се спираме върху единствената причина да разрешим свободата по естество, принципално, а търсим далечните причини. Християните търсят причината в някоя жена, която съгрешила в Едемския рай, и на нея стоварват всичката вина. Но вие можете да разрешите този въпрос със самата Природа. Идете да видите, че по-нисшите животни сами разрешават въпроса. Свържете един кон и едно куче с едно въже, ще видите как ще разрешат въпроса. Конят ще чака да му снесе някой оглавника, ще рече: Дано се намери някой добър и благороден човек да ми снесе углавника. А кучето ни най-малко не ще чака. То ще прегризе въжето и ще се освободи. Казваш: Какво направи туй куче? То казва: Господ не ми е турил туй въже. А конят казва: Туй въже е от Бога. Единственото нещо, което Бог е турил в нас, то е нашият живот, а ограниченията отвънка ние сами сме си ги турили. Сега, схващайте въпроса по същество. Аз говоря за вътрешния човек.

„Истината ще ви направи свободни“. Кога? – Когато започнете да мислите, както мисли Господ. „Възлюбил си“, казва Писанието, Истината у човека, т.е. възлюбил си Истината, която е скрита в разумното. Туй се подразбира. Бог люби Истината, защото само разумният живот носи Истината в себе си, за да ни се изяви. Някой казва: Аз искам да зная Истината. Разумният живот е скрит в туй житно зърно. Когато се изявява туй житно зърно, наблюдавали

ли сте как никне то, кога никне? – На пролет само когато има топлина. Що е топлина? – Топлината е Любовта. Значи Истината може да се прояви само при Любовта. Любовта носи онези елементи, които са необходими за растението. Тя омекчава външните условия, ограниченията. Сега всички вие имате известни възгледи, нали, т.е. вътрешно всинца се усещате, че не сте свободни. Да се определя: физическата свобода вие имате, защото, слава Богу, краката ви са прави, ръцете – здрави, очите – отворени. Физически несвободни, то значи краката ви да са свързани, ръцете счупени, очите затворени. Щом ръцете, краката са развързани, очите отворени, този човек физически е свободен. Следователно, от физическо гледище, има малцина хора, които не са свободни. Свободата сега е минала към умствения живот. Умствените хора не са свободни, но понеже умът е една присадка върху чувствата, вследствие на това и самите чувства на хората не са свободни. Ако вие отидете в Англия, един англичанин не би ви обичал тъй, както обича себе си. И ако дойде друг един англичанин на масата при вас, веднага той ще заговори със своя сънародник, а ти ще се усетиш като един странник. Защо? – Тук има традиции на чувствата. Същото е и с един българин. Ако при един българин дойде един англичанин, и българинът няма да прояви много Любов към него. Дойде ли друг българин, веднага англичанинът ще се почувства като странник. И тъй, свободата е необходима за вътрешния растеж на онзи висш идеал, към който човек се стреми. Всички вие имате един вътрешен, непреодолим копнеж, стремите се към Бога и казвате: Аз искам да постигна нещо. Какво? – Да направя нещо в света. Е, какво ще направите? Добрините, и те са от трите категории. Може да съградите една църква, това е от външната страна. Ако само

със съграждане на църкви в света можеше да се донесе свобода на хората, то светът днес е пълен с църкви, навсякъде ги има. Тъй е, но църквата е само едно условие. Някой хора казват: Да се напълни светът с богомолци. Светът е пълен с богомолци! Идете навсякъде в света, църквите, с малки изключения, са пълни с богомолци, но при това свободата я няма още. Има едно условие, което хората са пропуснали.

„Истината ще ви направи свободни“. Как? Най-първо вие ще си зададете въпроса защо сте дошли на тази Земя. Прямо, съществено ще го разрешите. Мнозина се запитват защо са дошли на Земята. Необходимо е да разрешите този въпрос. Аз ще ви докажа защо е необходимо. Ще бъде смешно за онзи ученик, който е дошъл на Земята, да не знае защо е дошъл и откъде идва. Отивам в Германия, трябва да зная откъде идвам. – От България. Дошъл съм в един университет. Защо? – Да следвам по химия, физика, инженерство. Не, строго трябва да се определя в себе си защо влизам в този университет. Хората са дошли на Земята и не знаят защо. Това са съвременни любители, дошли отнякъде, не знаят защо, а искат свобода. Свободата иска знания, знанията искат потене. По 10 пъти на ден ще се изпотеш, докато си научиш уроците. Някой казва: да съм учен човек. Е, да си учен човек, ще трябва да работиш по 4 – 5 часа на ден върху някоя задача. Технически задачи има. После, има друго едно криво схващане за живота. Ние мислим, че сме дошли на Земята да благуваме. Вземете някоя мома, която иска да се жени. Тя си представя някой княз, хубаво облечен, после си представя някой палат, че слугини, хубави облекла, кревати, покрити с копринени покривки, и цял ден седи пред огледала. Мисли, че там ще намери свободата.

Не, там вътре е робството. Не е туй, което носи свободата. Тази жена още не е разбрала същественото, в което седи свободата.

„Истината ще ви направи свободни“. Кога? – Когато си дадете отчет, защо сте дошли на Земята. Дошли сте да учите. И вашият живот е първият опит. Вас са ви изпратили от другия свят, от невидимия свят, да направите един опит и след като се върнете, ще дадете отчет. А вие, с всичките средства, които ви дават, идвате на Земята, предначертавате си един нов план и искате да я реформирате. Ставате някой реформатор и казвате: Тъй трябва да се управлява обществото, по друг начин, не като сега. Аз на туй отгоре ви запитвам как се реформират животните? Тревопасните животни имат ли някой реформатори? Сега, ние трябва да си поставим един закон, по който да живеем. Едно по-нисше животно от нас, като се разболе, знае да се лекува. Кучето, котката, конят сами се лекуват. Слонът, като си разбие носа, ще си направи една лапа, знае да се лекува. А ние, съвременните хора, като се разболеем, ще викаме 4 – 5 лекари. Кравата, като се разболе телето ѝ, казва: Както каже Господ. А ние казваме: Както каже Господ, но треперим, викаме лекари, съмняваме се. В тоя смисъл, кравата разбира много по-добре живота, отколкото ние. Ще ви кажа защо. Днес тревопасните животни не се избиват като нас. Ние сме избили 30 милиона хора. Я ми кажете где, между най-нисшите животни са извършили толкова много престъпления? Те разбират по-добре живота.

Сега, в нас има едно заблуждение, ние сме станали горделиви, мислим, че познаваме Бога, християнски народ сме ние, Христа държим горе, направили сме Му църкви, тамян Му кадим днес, а Христос пита:

„Где е моето учение и где е приложението му?“ Молитви, молитви днес навсякъде, но къде е приложението на Христовото учение? И тогава чакат някой реформатор отвън да дойде, и със закон да го наложи. Свободата не може със закон да се налага. Свободата принадлежи само на Божествения свят, тя не е качество даже и на ангелите. Единственото същество в света, което е свободно, това е Бог; и ангелите не са свободни. Следователно, когато ние приемем Бога в себе си, в сърцето си, ние ще бъдем свободни, защото само той може да ни направи свободни. Смешни сме ние хората! От смъртното може ли да се роди безсмъртно? И Христос е казал преди хиляди години: „Родено от плътта, плът е, родено от Духа, дух е.“ Роденото от смъртта, смърт е. А ние, съвременните хора, очакваме свободата си откъде? От роденото от смъртта очакваме свобода. Смешни сме ние! От онзи, парализирания човек очакваме своята свобода! Не, единственото същество, което е свободно, това е Бог. И когато казваме: Истината ще ни направи свободни, то значи, че само висшето, разумното в света е, което ще ни направи свободни. Това същество хората Го отказват и трябва да им се доказва, има ли Господ или не. На учените хора можем да докажем това нещо математически, а на онези, които нямат тази интелигентност, нищо не мога да доказвам.

„Истината ще ви направи свободни“.

Сега, някой от вас може да се въодушевяват, да казват, че това е тъй. Не е тъй. Ти чувствал ли си свободата на Бога? За да бъдеш свободен човек, ти трябва в дадения момент да бъдеш готов, да имаш онова решение да вършиш всичко туй, което Господ изисква. В дадения момент, днес, какво изисква Господ от тебе? Знаете ли какво изисква днес Господ от вас? Днес Господ изисква да се прими-

рите всички. Вие ще кажете: Вижте какво става с България! Не е важно какво става от вѣнка. Вѣнка става туй, което става вътре във вас. Вѣнка, вътре, това сме сами ние съществата. Ако е до измиранията, да оправдаем нещата. Всяка година умират от 36 – 40 милиона хора, но не е въпросът в умиралията. Когато ние изсечем всички сухи клоници в горите, това е един въпрос, но когато изсечем хубавите дървета, това е друг въпрос. Имайте предвид, че когато нарушаваме един велик Божествен закон, не е било време нито в миналото, нито в бъдещето, когато този закон да е позволил някакво нарушение. Няма същество, което да е нарушило този закон от да не е получило обратните резултати на този закон.

„Истината ще ви направи свободни“.

Когато човек се пробуди от дълбок сън, за пръв път в неговото съзнание се проявяват известни чувства. Вие бъдете спокойни, гледайте философски на нещата, има големи работи от тези. Вие, хората, сте чудни! Представете си, че светът се свършва и Господ ни повика! Ние трябва да бъдем готови, чисто облечени. Ще отидем на другия свят, няма какво да плачем. Някой хора казват: Сега ще плачем, отиваме на другия свят. Разбирайте ме право! Аз говоря лично за всеки едно от вас, всеки едно от вас имам предвид. Не говоря общо, лично на душите ви говоря, как трябва да се разбере великата Истина. Истината изключва всяка лъжа. Трябва да изключите лъжата от себе си, от душата си. Първото нещо, което трябва да направите, то е абсолютно да изключите всяка лъжа! „Ами бялата лъжа?“ Никаква бяла лъжа, абсолютно трябва да изключите всяка лъжа, и бяла, и черна. В лъжата седят всички спънки, в нея седят всички условия за нашето робство. Ако слизате в един кладенец, и аз ви завързва очите, като

ви подам едно въже, дам ви честна дума, че ще ви извадя и ви кажа: Бъдете спокойни, на мене уповавайте, обаче, вместо с едно здраво въже ви свържа с един тънък конец, с който жените шият, и ви спусна в кладенеца, вие спокойни ли ще бъдете? Не, трябва с едно здраво въже да ви свържа. А с такъв един конец ще слезеш, но наполовина. Истината е наполовина вярна. Ще слезеш, но ще си ступиш краката. Съвременните хора казват: Спокойно, ние ще ви дадем свобода. Да, тази свобода виси на този конец. Преди 40 години русите освободиха българите от турците. Е, свободни ли са днес българите? Всички българи са отговорни пред Бога, туй трябва да знаят. Всички народи са отговорни пред Бога. Няма същество, което да не е отговорно пред Бога. В света има една обща власт, една правова държава, която казва: Всяка една власт от Бога е дадена. Бог е внимателен към тази власт. И ако тази власт е от Бога дадена, трябва да е право дадена. Всички онези, които служат на тази власт, Той ги държи отговорни. Единственото нещо, което иска Господ, то е абсолютно всички същества да бъдат свободни като Него. И ако сме наказани, ако ние страдаме, то е нищо друго, освен, че Бог реагира на нашето невежество. Той казва: Аз не искам в моята правова държава такава, като вашата, искам всички хора да бъдат свободни, всички без изключение, да се обичат. Той държи на Истината. В тази държава няма българи, няма французи, няма германци, няма и англичани. В тази държава има граждани на Божественото царство, наречени Синове Божии, слуги Божии, избраници Божии на тази държава. Сега, вие седите на тази Земя, искате да бъдете свободни. Някои от вас, които ме слушат, ще кажат дали този проповедник ще каже нещо в полза на българите. Ако българите постъпват съобразно Истината на Бога, ще кажа всич-

ко добро за тях; ако българите пристъпват Истината, друго нещо има за тях. Аз и друг път съм казвал, и сега пак ще кажа: аз всеки ден давам рапорт на Бога; и за българите съм дал такъв рапорт. Те ще опитат това. Те ще видят Истината. Има една велика, правова държава. Всичките народи ще знаят това, не само българите. Няма да остане един народ в света, който да не знае, че има една правова държава, че в нея има хора интелигентни, разумни, които мислят малко по-другояче, отколкото сегашните културни хора мислят. Вие ще кажете: плаши ни той. Не, няма какво да ви плаша, ще видите. Аз съм дал на света един срок от 10 години, и в тия 10 години всичките глави ще узреят, ще поумнеят, т.е. ще видят че има един друг закон на света – Любовта. Любовта Любов ражда; Истината Истина ражда; Доброто Добро ражда; омразата омраза ражда; злото зло ражда; всичко отрицателно – отрицателно ражда. Питам сега: Ако днес ви повикат в тази правова държава, как бихте се явили? Свободни ли сте вие, примирени ли сте един с друг? Някой казва: Аз имам воля. Колко пъти вие не сте решавали, аз това ще направя, онова ще направя, а не сте го направили! Колко пъти казвате в себе си: Аз ще се примиря с еди-кого си, но отидете вкъщи и не се примирявате! Колко пъти казваш, ще си платя дълга, но не го плащаш! Всеки ден ние решаваме и отлагаме. Туй е общо нещо. Всички решават и отлагат и казват: За в бъдеще ще дойде друга култура. Че ще дойде, няма съмнение, но тази култура е и сега. Е, тогава нека се учим от растенията, които спускат корените си дълбоко в Земята. Онова растение, което расте върху някоя скала, нима са благоприятни неговите условия? Нима условията за растението на онзи мъх върху камъка са много благоприятни? Той казва на камъка: Остави ме да раста върху тебе,

няма да ти е студено, ще те облека, всички грапавини, които имаш, ще ги огладя. И като седне там, оглажда всички грапавини, приготвя условия, расте и най-после от туй малкото семенце, виждате едно дърво, което разпуква скалата и си приготвя благоприятни условия. Тъй правят буковите растения. Ти, като срещнеш някой човек, казваш: Букова глава е той. Да, но умът на този бук, за да достигне своята свобода, стига повече отколкото твоя. А ти седиш и казваш: Моята глава не е букова. Не е букова, но ти дълговете още не си си платил, с приятелите не си се помирил, майка си, баща си си изпъдил, а казваш: А, аз съм свободен човек. Да, ти си един човек, на когото главата е два пъти повече букова. Това е логика. Това са факти вътре в Природата. Идете в гробищата и вижте какво казва Господ за тези глави! Извадят една глава, казват: Тази глава е празна. Празна е, казва Господ, защото не е имало посадено в нея нищо Божествено. Затуй и нашите глави се изпразват. И най-после, ще останат да живеят хора, на които главите са пълни с нещо свещено. Какво искат хората? Срещне ме един апаш, с пълнен в ръка револвер, казва: Горещите! – Няма защо. Какво искаш? – Е, 10 000 лева. – Ела у дома, аз ще ти ги дам, няма защо да вадиш револвер, аз съм свободен човек. Аз му тегля друг револвер и той си сменя ръката и скрива револвера. Щом не правя насилие, той казва: О, ти си благороден човек. – Да, благороден човек съм, ще ти докажа. А сега, ние ще кажем там на този апаш, на улицата, да постъпва разумно, но трябва да знаем кои са причините, които са го заставили да действа така. Той иска да живее един разкошен, лек живот. Там е кривата философия, че ние всички искаме да живеем на Земята тъй, както ни подобава. Ние знаем, че Истината ще ни направи свободни и всички трябва да бъдем свободни. Как? Вие

казвате: Като подобрим външните условия. Ако това е вярно, то богатите хора са най-благородните. Не, трябва да извадим друго заключение: нито богатството съдържа в себе си благородството, нито сиромашията, но богатството съдържа в себе си условия за постигане на благородството. Питам сега: Ако хвърлите в морето един богат човек с всичкото му богатство, ще може ли да изплува? Не, не може, ще отиде на дъното на морето. Но ако хвърлите в морето един беден със съдрани гащи, той ще изплува на другия край. Добре, но ако един параход пропадне, и ти, след като излезеш на сушата, нямаш хляб, а вътре в парахода има жито, то, ако ти не вземеш една крина жито в своята лодка, та като излезеш на брега да имаш малко жито за посяване, ти не си постъпил разумно. Следователно, когато ние искаме да осигурим един живот, нас ни трябва такова богатство, такова семе, да го посеем за благото на другите хора, за благото на своя народ. И така, всички богати хора трябва да бъдат хора на идеи. Положително богатство, положителни знания трябва да имаме всички. Ражда се едно дете. Но когато Господ ни изпрати туй дете, ти четеш ли писмото, което Бог му даде? Когато се изпраща един посланик за една държава, нали му дават такива акредитивни, препоръчителни писма? Този посланик ще дойде в държавата, ще се срещне с царя, ще подаде акредитивните си писма, ще поговори с него и след това царят ще го приеме. Е, питам: Туй дете, което дойде, като някой посланик в твоя дом, ти четеш ли акредитивните му писма? Не, то се препоръчва, ти го приемаш, а след време ще излезе един отличен вагабонт. Сега, аз не говоря за онези посланици в дома ви. Ами, кой от нас досега е изпълнил волята Божия тъй, както трябва, както Бог изисква? Можем ли да турим ръката на сърцето си и да кажем: Ние

извършихме всички тия свещени работи, изпълнихме всичко разумно, което Бог изисква от нас. Ние трябва да погледнем прямо на тази работа.

„Истината ще ви направи свободни“. Кога? Най-първо човек трябва да признае всички свои погрешки в себе си. Спрямо себе си той трябва да бъде безпощаден, не да се самоунижава, но той трябва като разумен човек да каже: Аз трябва да бъда доблестен, да призная своите погрешки. Аз съм по-горе от тези мои погрешки и мога да ги изправа. Сега, всички имаме една погрешка, че сме хора мстителни, хора на съмнението. Опитвали ли сте се вие да се примирите с някого? Не само отвънка да се примириш, и да кажеш: Аз съм доволен. Не, не, да си кажеш: Господи, заради Тебе, заради Твоята Любов, аз съм готов да се примиря. Тъй ще опиташ своята Любов. Кажи: Аз ще докажа, че съм свободен човек.

„Истината ще ви направи свободни“. Тази свобода идва от разумния живот на човека. Най-първо трябва да се яви Любовта. Без Любов Истината не може да дойде. Щом се яви Любовта у тебе, идва един подтик за добро. Любовта всякога се отбелязва с подтик към доброто. Няма ли подтик към добро, това не е Любов. Първото качество на Любовта е да направиш едно добро, каквото и да е. Аз не разбирам добро, когато един момък срещне една хубава мома, целуне я, вземе я под ръка и я заведе в някоя сладкарница. Не, не, това е робство. Аз разбирам добро, този момък като срещне някое бедно сираче момиченце, окъсано, да го вземе под ръка и да му каже: Ти си бедно дете, майка ти е умряла, аз ще те взема да те поддържам. Не се бой, ще те пратя на училище, ти в моето лице ще имаш един брат. Това трябва да бъде първото чувство на Любовта, което се явява в една млада мома, в една млада

майка, в един млад баща. Това е първото чувство, което трябва да се прояви в когото и да е, в един проповедник, в един владика, в един учен, в един цар, в един беден, в един стражар. Нека един стражар, като срещне някого да каже: Макар, че съм на длъжност, и аз мога да ти направя една малка услуга. Това са хора разумни, хора свободни! Вие ще кажете: Отлично нещо, но мъчно става. Да, мъчно става, но онази мома не дава тъй лесно сърцето си. Вие сте любили едно време. Аз уважавам вашата Любов. Давате ли изведнъж сърцето си? Опитвате момъка. Най-напред ще се преструвате, че не го обичате, ще го опитвате дали той ви обича. Цели 7 – 8 години ще го държите и после се оженвате. Имате право. Е, мислите ли, че Истината тъй ще ви се даде? Аз мога да вляза да живея само в този дом, дето има Любов. Истината казва: Аз мога да живея само в дом, дето има Любов, Мъдрост; там, дето няма Любов, дето няма Мъдрост, аз се прощавам със своите сестри и си излизам.

„Истината ще ви направи свободни“. Тази Истина е свързана със сегашния ни живот. Вие ще кажете, че Истината е отвлечена. Не, тя е единственото реално нещо, което се проявява във вашия живот. Вашата търговия, вашето богатство, каквато и да е професия, почиват върху Истината. Ако вие сте един лекар, имате Истината предвид, ще бъдете един най-виден лекар; ако сте един адвокат, и имате Истината предвид, ще бъдете най-виден адвокат; ако сте един свещеник и имате Истината предвид, ще бъдете най-виден свещеник; ако сте един държавник или какъвто и да е, имате ли Истината предвид, вие ще бъдете пръв човек в тази държава. Ако сте една жена и имате Истината със себе си, вие ще бъдете отлична жена, и Господ ще пита: Как е моята дъщеря Марийка? Как е моята дъщеря Сто-

янка, Драганка, как е моят син Петко еди-кой си? По име ги зове Той, познава ги. А тия, които нямат тази Истина, Той ги туря под №1, №2, №3, №4. Аз, казва някой, съм човек. Зове ли те Господ по име, или казва №1 да дойде? Знаете ли какво значи да носи човек едно свещено име? Да носи някой името Иван. Знаете ли какво значи Иван? Иван значи човекът, който люби Истината. На физическия свят той е готов да извади ножа си заради нея, да прекара 10 войни и да има 100 рани заради нея, това значи Иван. А Мария, означава всички онези, които са готови заради Любовта да издържат всички страдания, да носят всички хули.

„Истината ще ви направи свободни“. Ние, съвременните хора, имаме известни философски възрения за Истината. Мнозина смятат, че ако сме силни, ще имаме свобода. Така е, силният човек може да бъде свободен само физически. Ние казваме: Силен, богат трябва да бъде човек. Ако си богат, ако си силен, можеш да бъдеш свободен само във физическия свят. Нима мислите вие, че един силен и богат човек във физическия свят, може да бъде свободен в умствения свят? Не. Нима онзи, който е интелигентен, богат в умствения свят, а беден, сиромаш във физическия свят, има еднакви условия, както първия? Следователно, умствено свободният човек и физически свободният човек не е едно и също нещо. Умствено свободният човек трябва да бъде умен. Умът се занимава само с физическия свят, с отношенията на външния свят. Той е само едно условие. А ние, когато кажем „духът на човека“, подразбираме най-висшето нещо – свободата. „Дето е духът, казва Господ, там е свободата“. Значи, веднъж сме придобили сила, придобили сме Духа, тогава може да бъдем свободни. А то значи, да дойде Бог да живее вътре у нас, да се прояви и да слушаме Него-

вите съвети. Е, допуснете сега, че дойдат Божествени мисли вътре у когото и да е. Външният свят ще дойде около вас да ви казва, че тази мисъл не е Божествена. Аз се чудя някой път на хората, които казват на тези, които ме слушат: Той ви мами. Я ми покажете един човек, който да не е мамил досега? За Христа какво казваха? Той ви мами вас, мамите народа, не Го слушайте! По какво се познава този, който говори Истината? Аз ви казвам: Да направим следния опит сега, не после, не след 100 години. Двама лекари сме, имаме двама болни от тифус. Аз казвам: Приятелю, няма какво да спорим, ще опитаме. Давам едно лекарство на моя болен, и това мое лекарство в 20 минути ще даде резултат. Утре ще видим. – А, може ли? – Няма какво да се опъваш, ще видиш. Ако това, което съм казал, даде още утре резултат, какво ще кажете? – Ама тъй се случило! – Е, хубаво, днес така се случило, утре така се случило, ами ако на 100 случая 99 пъти се получат добри резултати, какво ще кажете? Тогава аз съм на правата страна. Ако едно учение може да облагороди характера на един човек, а не да го направи страхлив, тогава какво ще кажете за това учение? Казвате: Ако сме вървели така, не можем да бъдем герои, не бихме могли да се бием. Аз зная хора, които 10 пъти са се били и пак са страхливци. Обществото изисква герои и ние трябва да бъдем добродетелни. Има друго бойно поле, за което трябва да воюваме.

„Истината ще ви направи свободни“. Само при тази Истина, само когато Бог дойде да живее у вас, когато вие имате сила, имате Божествен Дух и се ръководите по тези правила, само тогава всички вие ще бъдете свободни, ще живеете по Любов, ще живеете по разум, ще бъдете познати на Бога. Вие искате да бъдете свободни. За пример, имате дъщеря, до известно време я гледате, мажите, насам-нататък, тя е

свободна. Но по едно време, към 19 – 20 годишната си възраст, тя иска да бяга, казва: Искам да напусна този дом. Тя не е свободна. Значи, вие я родихте, но тя не иска да живее при вас. Какво иска? Искам да живея в света. Не, не иска да живее в света, но търси някого. Един ден дойде някой, вашата дъщеря стане свободна, весела, тя мисли, че този ще ѝ донесе свободата. Същото нещо е и за човешката душа: каквото и да ѝ дадете, тя очаква нещо, някого, който да я направи свободна. Кой е той? – Нейният възлюбен. Тя казва: Сега всичко мога да понеса – страдания, скърби, хули, болести, всичко мога да понеса в света. Аз съм сега свободна. И щом дойде Бог да живее в тебе, да донесе Истината, всички хора се привличат около тебе. Защо? Бог ги привлича. Ами че то е много естествено! Ако в една запустяла местност се яви един извор, туй място почва да се посещава от много хора. Защо? Защото изворът пои местно: така, наоколо се насаждат дръвчета и кой как седне, казва: Колко е хубава тази местност! Такова е състоянието на душата, когато Бог влезе да живее в нея; тя мяза на един велик извор, на едно велико Слънце, и всеки казва: слава Богу, има един велик човек. Аз не казвам има един велик човек, но казвам: Слава Богу, има едно място, дето Бог може да живее. Нека Бог живее в нас, и като живее в нас, ще мога да Го срещна, да поговоря с Него. И когато Бог живее в нас, Той ще ни свърже и ние ще се обичаме. Тогава ние няма да разваляме Неговите нишки. Вие няма да искате от мен да Ви обичам. Аз не ви се препоръчвам, че мога да ви обичам, но когато Господ ми даде туй въженце да ви свържа, ще кажа: Пазете туй въженце добре, защото в деня, в който пуснеш този възел, върху теб ще дойдат най-големите нещастия.

Сега, аз ще ви предпазя от следното зло. Вие често се ровите в корените на това свещено, Божествено дърво, чоп-

лите тия корени и се запитвате: Дали е Божествено или не? Не го чоплете, не е този начинът, за да разберете Божествената Истина. Аз ще ви покажа начин как да разберете Истината. „Всяко дърво се познава от плода си“, казва Господ. Чакайте да даде плод. Щом едно дърво ражда добри плодове, то е добро. Но чоплите ли този корен, вие ще повредите на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа, на всичко, което е благородно.

Сега, у мнозина се заражда мисълта: Аз не съм добър, аз съм лош човек. Не чоплете Божественото! Бог е твоето добро. Щом Бог живее в тебе, ти си добър, Бог казва: „Аз ще премахна всичките ви грехове.“ Всичките ви грехове, това са спънките. Ако аз дойда и намеря ръцете, краката, очите ви превързани и кажа: Аз ще ви направя свободни, и премахна връзките от ръцете, краката, от очите ви, така прави и Господ. Това значи, аз ще ви направя свободни. Той започва да ви освобождава и вие почвате да пишете Божествени мисли. Аз се радвам, като чета някое писмо. Казвам: Да, този поет е писал, Бог му е диктувал. Влезе в някой дом, някоя жена се разшетала, домакинка е тя в къщата. Само домакинята може да шета, слугинята не може да шета. Никакви слугини! Когато домакинята е слугиня, тя е добрата слугиня. По-добра слугиня от домакинята няма. Идеалните слуги, това са домакините; идеалните слуги, това са само мъжът и жената в един дом. Разшетала се тя, готви, реже. И като готви яденето, вкусно е, хлябът е вкусен. Казвам: Господ е дал рецептата, сладко е яденето и всички наоколо са засмени. Как да не са весели, как да не са засмени? Там, дето е Господ, всички са засмени и казват: Слава Богу! Защо слава Богу? Защото Бог живее вътре.

Сега, вие ме слушате и казвате: Хубаво учение, но мъчно се прилага. Българите имат една поговорка, която каз-

ва: „Клин клин избива.“ Ще ви дам едно тълкувание на тази поговорка. Аз съм наблюдавал как някой дървар цепи дърва. Тури един клин, той се забива в дървото, не може да излезе. Туря друг, по-голям, той се забива, изважда първия, но сам остава в дървото. Тогава аз пренасям поговорката в Природата. Вие посейте едно зрънце. Дойде влагата, слънчевата светлина и топлина, действате върху него, като един клин го разцепвате; то се разпукне, но този клин се зацепва. Дойде животът – вторият клин – той се забива, а първият клин излиза. Първият клин, това е малкото зрънце, което било разцепено. Следователно, топлината и светлината са служили като един клин да разцепят туй дърво, да може Божественият живот да излезе нагоре. „Клин клин избива“, или казано с други думи: Доброто добро изважда, Любовта Любов ражда. Тук е скрит смисълът на поговорката „Клин клин избива“. Думата „избива“ не е толкова приятна.

„Истината ще ви направи свободни“.

Другото заблуждение: ние мислим, че когато дойде Истината, ние ще се лишим от всичките блага в живота. Не, Истината ще донесе онези, новите блага, с които ще осмисли живота, ще ни направи по-силни, по-разумни; тя ще ни даде по-малко приятели, но приятели, които ще бъдат всякога готови да се жертват, да умрат за нас. Ако тази Истина дойде у дома ви, дъщерята и синът ще бъдат готови да умрат за майка си и баща си, няма да ги напушат. Законът е верен във всяко отношение. Вие сега, имате една идея, но седите и казвате: Чакай сега, на тясно ни туряш, чакай да си оправим работите, че тогава. Слушайте, ако не оправите тези работи сега, никога друг път няма да ги оправите. Ако ги оставите за утре, вашата работа е спукана. Сега, още днес, всичката работа е оправена. Туй, ко-

ето ви казвам днес, само днес ще можете да го чуете. Когато дойдат сватове да искат някоя мома, до три пъти дохождат за нея, три пъти я калесват, но като им откажат, оставят я, повече не дохождат. Така и Истината изпраща своите посланици до три пъти и ако ѝ откажете, няма да дойде повече, ще я чакате с векове. И сега казвам: Вие всички сте готови. Аз ви представям това фигурално, това е фигура на речта. Мога да употребя друго сравнение, но то ще бъде по-грубо. Мога да кажа, че Истината ще дойде, както един търговец, който натрупва своето богатство, и чака мющерииите си на пътя. Но аз казвам: Тя идва като при някоя мома, която чака своя избраник. По-велико нещо от това има ли, да посрещнем Господа? Да Го посрещнем в Истината, да направи душите ни свободни, да ни освободи от всички недъзи, от всички недоразумения, да внесе туй богатство, което ни трябва, и като се срещнем да се познаем, да разберем, че действително у тебе и у мене говори Господ, че у тебе живее Господ и у мене живее Господ, че у тебе живее свободата и у мене живее свободата. Само по този начин вие можете да направите хората свободни.

„Истината ще ви направи свободни“.

Ще ви приведа един пример. Той е из християнската епоха, близо до времето на Нерона. Имало един виден лекар християнин, който лекувал. Знаен бил той в цялото царство. Няма болен, който той да не излекувал. Но във времето на Нерона, хващат го в затвор и го осъждат на смърт. Един от видните патриции в Рим, Зисиус, имал само един възлюбен син, който заболял. След като викали всички видни лекари из царството и не могли да го излекуват, най-после те казали на бащата: Синът ти е осъден на смърт, но познаваме само един лекар, който може да ти

помогне, да спаси сина ти, обаче той е в затвора. И какво направя Зисиус? Никого не допускат в затвора, но той добива позволение да влезе при този лекар и му казва: Моля ви, аз ще остана на вашето място, а вие идете да излекувате моя син. Ако вие до деня на вашето екзекутиране не се върнете, ще бъда доволен да пострадам заради вас, само да излекувате сина ми. Лекарят облича неговите дрехи, излиза, отива при сина му и го спасява. Но преди да се върне в затвора, този патриций бил вече екзекутиран. За да може да дойде Истината в нас, физическото трябва да стане жертва. Всички тия физически богатства на Земята трябва да се пожертват заради Истината. Докато богатството тук на Земята е един стимул, то е едно голямо зло. Докато то не стане жертва за възвишеното, за идейното, докато не стане един стимул за Истината, ние не можем да извадим този виден лекар от затвора, за да спаси сина ни. Ако ние не пожертваме всичко за сина, той няма да слезе отгоре. Ако този патриций пожертва живота си, за да спаси сина си, от нас се иска много по-голяма жертва. Тогава, като дойде Господ, какво ще Му дадем? Този римски патриций дава живота си за сина си, като дава свобода на лекаря и казва: Ти ще освободиш сина ми, а аз давам живота си. А ние какво ще дадем за Господа? Ще Му кажем: Господи, Ти като дойдеш у нас, ние ще приложим Твоята Истина, ще бъдем готови да страдаме, да устояваме тази Истина. Тогава Господ казва: Щом обещава-те това, аз ви вярвам, аз съм готов, слизам. Всички готови ли сте? – Готови сме, чакам. – Аз вярвам, че всички вие, които имате туй разумното, сте готови.

„Истината ще ви направи свободни“.

Беседа, държана на 21.X.1923г.

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

Взимам за тема думите „Изпитвайте писанията“. Вие ще намерите тия думи някъде из Евангелието. Ученият и неученият човек, благородният и неблагородният, светият и нечистият човек вървят рамо до рамо, но се различават. Все трябва да се изпитват Писанията. Много естествено! Нима гладният не изпитва хляба? Нима жадният не изпитва водата? Нима онзи, малджията, не изпитва навсякъде почвата? То не е от някоя добрина, охолните хора никога не изпитват. Кой изпитва? Който е в нужда. Сега, всички хора имат едно понятие, искат да имат на Земята един охолен живот. Някои хора мислят, че като се родят тук, на Земята, трябва да ги посрещнат с финикови вейки, с венци, както когато някоя мома се жени, мисли прах да не падне върху нея. А то, точно обратното ще се случи. И ако хората от 8000 години не са разбрали, че Земята не е място за посрещане, а една работилница, дето трябва 10 пъти на ден да се окалят, то, ако дойде някой да каже, че е чист, че не се е опрашил, туй ще бъде един екземпляр и аз бих го записал на първо място в моята книга. Кои булски дрехи не са се опрашили, кое око не се е опрашило, кой не е плакал толкова пъти? Много пъти турите главата си през прозореца и някоя малка пращинка падне в окото ви. Всички съвременни хора имат отлични идеали, мислят се като някои царски синове, дошли тук на Земята. Високо мене-

ние имат за себе си хората. И всеки един е скрит в себе си, мисли, че не е министър, а някой цар, не цар, а някое божество, някой Бог; тъй мислят, но не се изказват. И всеки иска да паднат пред него, да се покланят. Даже в сърцето на една млада мома живее желанието, момъкът да падне пред нея, да ѝ се поклони, а тя да каже: Да знаеш, че аз заповядвам. Обаче, колко е смешно, че тия божества често променят престола си: днес момъкът се покланя пред момата, утре момата се покланя пред момъка. Онзи, бедният, човек се покланя пред банкирина, на колене пада и му се моли. Той го гледа с едно величие, погледне парите си и казва: Докато са тези пари, ще се покланяш насреща ми. А бедният казва: Благороден човек е. Аз бих желал да видя един благороден човек. Нека някой философ напише в какво седи благородството на един човек. В неговото знание ли, в неговата философия ли, в неговото произхождение ли? Не, благородството на човека е извън времето и пространството. То е един момент, който не заема даже една сто милионна част от секундата. За да бъдеш благороден, трябва да си извън времето и пространството, в джоба ти да няма нито едно петаче. Имаш ли едно петаче, ти си опетнен. Твоят ум е опетнен с онзи образ, който носиш, с образа на един идеал. Аз говоря по принцип за благородството, не за това обикновено благородство, за което се говори. Така всеки може да бъде благороден. Благородството, то е една дума – трябва да бъдеш абсолютно чист. Сега, вие ще дойдете да ми говорите: Можем ли да бъдем чисти? Единственото стяжение на човека, това е неговата чистота. Цялата Вселена, самата Природа, Бог, това е неговата чистота. А нечистотата, това е нещо случайно. Нечисти са само малките реки. Великите води, онзи океан, онзи големият извор, могат ли да бъдат нечисти? Где е

тази кал, която може да ги окаля? Няма толкова кал в света. Ако се опита да ги изкаля, тя ще се изгуби. Чистотата, това е едно наследство на човешката душа.

„Изпитвайте Писанията, изпитвайте тази свещена книга!“ Какво е писанието? Туй са опитности. Изпитвайте проците, апостолите, светиите, мъчениците, вероющите, изпитвайте какво са казали и писали те, какъв е бил техният живот. Оплаква се ученик на учителя си, казва: Учителю, от как съм дошъл тук, в твоя клас, на гимназията, всички ученици ми се смеят, станах прозвище, всички ме считат за смахнат, за ексцентричен и тъй нататък. Добре, какво нещо е подигравката? На един богат човек можеш ли да се подиграваш? С един силен човек можеш ли да се подиграваш? Ако си една сламка, вятърът ще те носи из въздуха. Ще те носи, разбира се. И заслужаваш да те носи. Ти мислиш, че си едно величие. Ако си на една канара, която тежи 100 на 200 тона, кой вятър ще те вдигне? Трябва едно голямо земетресение, за да те разтърси. В обикновените работи на живота човек издребнява. Ние издребняваме със своите прически, със своите обуца, със своите деца, със своите книги, с всичко. Същественото в света, което трябва да четем, да знаем, не го знаем още. Всичко знаете, но същественото не знаете. Аз мога математически да ви докажа, че не знаете същественото. Не само вие, но целият културен свят не знае същественото.

Христос казваше: „Изпитвайте писанията!“ Той даваше един подтик не на онези невежите евреи, но на най-учените равини. Казваше им: „Изпитвайте Писанията, за да знаете, че там имате живот“. Аз казвам: Изпитвайте Писанията, изпитвайте свещената книга на Любовта! А, казвате Любов не ни трябва, ние я знаем Онази велика, свещена книга на Любовта, от която произтича животът,

това е човешката душа. Човешката душа е една велика книга. През милионите векове, през които тя е минала, по нейните върхове и долини, на всяко едно нейно дръвче, има толкова хубави неща написани! Та, когато аз говоря за живота Природа, в моя ум седи съвсем друга идея, не тази каквато вие разбирате. Тази Природа вие трябва 10 пъти да я съблечете от тези скъсани дрехи, с които сега я гледате, за да дойдете до нейната чиста премяна, до онова, което е скрито в нея, и тогава ще разберете какво нещо е живота Природа. Някой ще каже: Това е идолопоклонство. В този смисъл кой е свободен от този грях? В деня, в който човешкото сърце се отчужди от Бога, в най-тесния смисъл на думата, той вече е тръгнал по кривия път. Сега, първото нещо, аз искам вие да разсъждавате заедно с мене, да изпитвате писанията. Не мислете, че туй, което вие имате сега е нещо съществено. Не, не, туй външното, с което съвременният свят се занимава сега, с него даже и най-малките същества на Небето, децата не се занимават. То представя изхвърлени играчки, то е един изхвърлен смет, ни помен няма от това знание там. В туй отношение, на човека трябва едно малко смирение. Но смирен може да бъде само онзи човек, който има велик ум, велико сърце, велика душа. Когато говоря за смирен човек, аз разбирам онзи, който е най-благороден, който има най-възвишен, най-велик дух. Това е най-смиреният човек, човекът който съзнава. Глупавият човек не може да бъде смирен. Не мислете, че туй тяло, в което сега се намираме, тази колибка е нещо много съществено. Когато Господ иска да накаже един ангел, да му даде един добър урок, Той го праща да посети една човешка колиба, но затова се изисква много голямо самоотричане. Знаете ли какъв смрад е в онова тяло, в което има скрити толкова затаени човешки мисли, желания, чувства!

Да не мислите, че сте благородни! Доведете ми един благороден човек в света. И когато един от Христовите ученици се осмелил да каже на Христа: „Учителю, благи!“ – Христос му казал: „Не съм аз благ. Само Бог е чистият, само Той е благородният, само Той е благият“.

Сегашните хора, щом говоря нещо, запитват: Той говори ли в полза на нашия народ, говори ли в полза на нашия дом? Нима мислите, че онзи, който говори в полза на един народ, говори Истината? Нима онзи, който говори в полза на един дом, говори Истината? Не, не говори Истината. Истината говори само онзи, който живее за Бога и върши волята Божия. И аз казвам: Желанието на Бога не е да стъпче хората, да ги обезличи в техните желания, мисли и чувства. Ни най-малко не мисли това. Един от еврейските пророци, Йеремиа, казал на Бога така: „Господи, много ме стъпка, добър ден не видях, откак тръгнах по Твоите пътища, като мечка застана на пътя ми“. Питам: Какъв е този пророк, който уподобява Господа на мечка? Той е сам мечка, виждал се в туй огледало. Стремежът на Бога да ни измъкне от тази кал, в която сме влезли, кал до гуша. Той иска да ни измъкне, да ни очисти, да просвети умовете ни, да облагороди сърцата ни и да внесе онзи пламък в душите ни, да познаем, че Бог е Любов. Какво се ползува Господ от това, ако Го следваме, ако Му служим? Ползува ли се от това? Знание можем ли да Му дадем? Не, той всичко знае. Сила можем ли да Му дадем – Той е силен. Единственото нещо, с което ние привличаме Бога, то е нашата немощ и нищета. Той, като ни гледа тъй дребни, тъй страдащи и невежи, у Бога, във величието Му, се заражда един копнеж, едно желание да спусне ръката си и да ни каже: „Слушайте, нагоре сега!“ Ще ви приведа един малък случай, станал в Америка, с един велик художник –

Ричард Бенсон. Този художник, който се стремял към един възвишен и благороден живот, замислил една велика картина, с цел, като я нарисува, да я продаде и парите ѝ да употреби за онази първа просякиня – бѣдна вдовица, която ще потропа на вратата му, и затова работил с усърдие. Оставало му само една седмица, за да довърши своята велика картина. Един ден идва една бедна просякиня, от богатите просяци, изпаднали търговци ги наричам аз, и похлопва на вратата. Той извиква слугинята си и ѝ казва: Кажете ѝ да дойде след една седмица. Беден бил той, нямал пет пари в джоба си. Просякинята си казала: А, зная те аз тебе, колко такива като тебе, зная, които са ме изпѣждали. Ти пък нямаш и доблестта да излезеш вън. Зная ви вас, благородниците, зная ви вас, аристократите, зная ви от какъв произход сте вие, зная сърцето ви. Той посветил всичкото си сърце и време да даде парите за нея, а тя го критикува, че е един от последните вагабонти. Питам ви: Кой от вас досега не е похлопвал на вратата на Христа и да не е казал: И Господ ме забрави, Той ме изхока, изхвърли ме като един парцал, изсмука ме като лимон. А, много лошо мнение имате за Христа, за Бога – много лошо мислите. Тогава, мога да ви дам едно правило. Имайте предвид, че Бог е едно същество, в което няма нито измяна, нито промяна. Няма същество по-благородно от Бога, няма същество по-любящо, по-мѣдро, по-истинолюбиво, по-правдиво от Него, не само спрямо себе си, но спрямо всички онези, които уповават на Него. Е, питам: Всичко онова, което имате досега, кой ви го даде, отгдето го взехте? Ще кажете: С труд. А, с труд! Е, колко ви струва труда? Я ми покажете сметката? Ако това Слънце не грееше, ако това жито, ябълки и круши не зрееха под неговите лъчи, где ще е да бѣде вашият труд? Та, казват съвременните хора, че с труд е

всичко спечелено. С труд ли? Готовановци са всички хора! Милиони червейчета има, които пробиват земята и работят. Човек взима наготово соковете и казва: Аз, човекът, образът Божий, аз направих това чрез усилие. Никакви усилия не си направил още, приятелю! Ти бил ли си в положението на един ангел? Не си бил.

Сега, ще ви представя друг един пример из древността, за един знаменит адепт Берабаба. Той носил в своя джоб 10 житни зрънца. Всички тия зрънца били живи, съзнателни, и разбира се, като седели при този адепт, те имали високо мнение за себе си, мислили да не излизат от него, да седят все в неговия джоб. Обаче, един ден, за тяхно учудване, той минава покрай една нива, вижда един земеделец да оре, изважда едно от житните зрънца и го хвърля на нивата. То казва: А, този вагабонт, толкова време ме носи в джоба си, а сега, тука, в калта ме захвърля. Тъй е то в живота, такива са всички адепти, човек не трябва да им вярва. И започват онези сълзи на житното зърно под земята, плаче за своите големи нещастия, че излязло от джоба на онзи велик адепт и влязло вътре в земята. Обаче един ден като пекнало Слънцето, то казало: Няма какво да се прави, ще се помъча да изляза отгоре над земята. Земеделецът ме зарина, тури ми 10 метра пръст, но аз трябва да почна да копая. Той едва турил два пръста пръст отгоре му, а то казва, че 10 метра. Туй е мярката на онова житно зрънце. Но като излязло над земята, казало: А сега съм свободен от джоба на този вагабонт. Нагоре, към Бога ще отида сега. Към Бога е спасението, а не в човешкия живот. Но, върви по-нататък този Берабаба, минава покрай една мелница, изважда от джоба си едно от житните зрънца и го туря в мелницата. Камъкът се завъртва, хваща зрънцето, стрива го и то става на брашно.

Пак сълзи от туй зрънце. Такъв е, казва то, животът, хората са жестоки, жестоки. Обаче, него ден в тази мелница се мляло брашно за царската дъщеря и работникът взел торбата с брашното, вмъкнал и туй брашно от зрънцето. А то плаче, плаче, всичкото брашно се овлажнило. Туй брашно отива при царската дъщеря. Тя знаела да си меси сама, омесила си хляб и след като се наяла, брашното влязло в нея, проникнало в ума ѝ. Зрънцето си рекло: Слава Богу, намерих място да раста, друг път не влизам в джоб, да ме хвърлят в мелница, да ме мелят на брашно. Сега ще спра моето сравнение. Питам кое от двете зрънца е по-нешастно? Онова, хвърленото на нивата, или онова, хвърленото във воденицата? – Във воденицата. Добре. Сега математически можем да докажем. Ако означим първото зрънце с А, а второто с В и теглим една линия, А е при по-благоприятни условия, В е при по-неблагоприятни условия. Но, сега във втората фаза, кое има по-добрите условия за растеж и за развиване? Туй, което е в ума на царската дъщеря, или което има условия да расте? Следователно, в Природата има един справедлив закон на обмяна. Ако при първата фаза на живота си имаш по-благоприятни условия, при втората фаза няма да имаш тия благоприятни условия. Затуй онова житно зърно, което е влязло в ума на царската дъщеря, има по-велики условия за развиване, отколкото първото. И тъй, казвам: Законът е такъв: Колкото вашите страдания са по-големи, без никакви изключения, толкова бъдещите условия за вашето развитие са по-благоприятни. Страданията определят развитието, от тях зависи степента на повдигането. Вечните страдания, обаче, не са еднакви в света. Онзи, който е изгубил един грош, който е изгубил 1 лв., и онзи, който е изгубил 100 000 лв., нямат еднакви страда-

ния; онзи, който е изгубил най-малкия си пръст, и онзи, който е изгубил цялата си ръка, нямат еднакви страдания. Има някаква разлика в страданията. Страданията в света не са случайно създадени. Това е един велик закон, който иска обработване. Страданията, това са условия за обработване на човешката душа. И Христос казва: „Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот“. И ако е дошла известна тъга в душата ти, не е лошо да я изкажеш. Когато говорим за страданията, ние не разбираме онова човешко недоволство, което съществува вътре в човека. Не мислете, че великите хора в света не страдат. И най-великите Учители, щом дойде страданието у тях, колкото и велики да са, все ще настане една промяна в тях, в тяхното състояние. Страданията на великите хора са по-големи, отколкото тия на обикновените хора, но страданията им са толкова големи, че не могат да ги изкажат с думи. Нима вие мислите, че онази майка, която е отхранила две дъщери, на които е посветила целия си живот, и тия дъщери ѝ изневерят, нима тази майка няма да скърби? – Ще скърби. Питам сега: Защо изневеряват синът на баща си и дъщерята на майка си? Подобното подобно ражда. Когато ние кажем, че сме излезли от Бога, а грешим, аз питам: Как е възможно един човек да излезе от Бога и да греши? Първоначално, преди милиони години, човек е излязъл от Бога, но сега той е излязъл от друга почва. Тези баща и майка, които са го създали, те са вторият, третият, четвъртият и петият, те са създали туй разстройство в неговия ум, те са внесли тия елементи, за да греши. Ако ти беше излязъл от Бога, ти щеше да светиш, да грееш като Слънце. Разказваше ми един мой приятел: Опетних си душата. – Е, как си опетни душата? Твоята майка, когато те роди, не се ли опетни? Твоят ба-

ща, когато се ожени, не се ли опетни заради тебе? Ти си онзи царски син, искаш всички да се опетнят заради тебе, а ти да не се опетниш. Не, ти ще се опетниш и ти ще бъдеш като баща си и майка си. Опетняване има в материята и знаете ли защо? В тази материя, в която сме минали толкова еволюции, толкова култури, са останали в нея техните добри и лоши качества. След като си е почивала тя хиляди и милиарди години и векове, в нея са останали тия зародиши, но като се е събудила, веднага и тия качества се събуждат в нея. Ние ще преживеем културата на миналите епохи. Тъй щото, това, което днес преживяваме, тези войни, омразата, лъжата, всичко това е всадено не в самата материя, а това са останки от минали човешки същества, които са живели преди милиони векове, преди да е съществувала тази вселена и са оставили в нея тези свои грехове, но същевременно с тези лоши качества, са оставили и добри. Е, питам: Защо е у нас този егоизъм? Като дойдем на Земята, искаме всички тия блага да си останат за нас. Защо не искаме да дадем на тази материя нищо? И тя се нуждае от повдигане, а ние казваме: Не искаме да се опетняваме. Да бъркаш в кесията ми – може, а да дойдеш на нивата да работиш, както аз работя, това считааш за опетняване. Като дойдем на Земята, искаме да се ползваме от нивата, а не искаме да се каляме. Какво е това разсъждение? В него няма никаква философия. „Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот!“ В тия Писания има една велика философия, чрез която можем да пресъздадем своя живот съобразно законите, които сега съществуват вътре във Вселената. А съвременните хора, съвременното общество, съвременните народи не спазват тия закони. Българите например са толкова наивни, че всички мислят, че може да дойде

някой българин да оправи България. Но 50 години вече, откак България се е освободила, намери ли се някой българин, който да оправи България? Не само в България, никъде не може да се намери човек, който да оправи света, нито сега, нито за в бъдеще. Обаче, всеки един човек може да оправи света. Кога? Когато разбере тези закони. Когато говоря за Любовта, аз разбирам закона на Любовта. Някои мислят, че аз искам да използвам някого за себе си. В момента, когато аз поискам да използвам една мушичка, или когото и да е за себе си, за своето благо, с мене е свършено. Разбирате ли това? Аз ще бъда разрушен, аз ще бъда като един пигмей долу в земята. Ако бих позволил на най-малката грешна мисъл да влезе в моя ум, тя би ме смъкнала в ада долу. Някои искат да ми приписват някои неща. Не, аз съм най-умният, най-добрият човек в света. Защо? – Никога не съм допуснал една лоша мисъл, никога не съм отстъпил пред волята Божия, никога не съм отказвал на Неговите свещени мисли, никога не работя за себе си, никога не съм помислил за себе си и желая всички хора да са щастливи, доволни, искам да им покажа правия път. С туй, което аз зная, бих ви използвал всички, бих направил всички да ми слугувате, но аз нямаше да бъда това, което съм сега. Аз не търся щастие от хората, защото аз познавам Бога. Аз Го познавам като абсолютна Любов, като абсолютна Мъдрост, като абсолютна Истина, като абсолютна Правда, като абсолютна Доброта и зная, че в момента, когато наруша една негова малка заповед, знаете ли какво ще бъде? – Това е да се отчуждиш от Бога. Няма по-велико страдание от това, да се отчуждиш от Бога. Усещали ли сте какво нещо е това, отчуждаване от Бога? То е смърт. Знаете ли какво сътресение може да стане в човешката душа?

Всичките сили може да се парализират. Знаете ли какво нещо е да се парализира човешкият ум, да останеш сухи кости в света? Аз не наричам това философия, това не е и религия. Това е останки от религия. Религия аз наричам това великото в света, Любовта, човек да се жертва, но да знае как се жертва. Да се жертва, но без да умира; да помага, без да отслабва; да учи, без да се изтощава. И за Бога се казва, че неговата ръка никога не отслабва. Някой казва: Аз дадох живота си, изтощих се. Нима един ученик, за когото аз работя, който се учи при мене, ме изтощава? Обмяна има помежду. Три вида обмяна има между Учителя и ученика. Учителят преподава, работи, дава нещо на ученика, а ученикът дава нещо материално. Някой казва: Даром се дава. Где има даром? Не, между тях има Любов: Учителят към ученика и ученикът към Учителя. Единият има Любов да предаде знанието си, а ученикът има Любов да отблагодари за това, което Учителят му дал. Някой казва: Защо да се унижавам, да уча от своя Учител? Ами от кого да учиш? – От себе си. Какво значи себе си? Аз бих желал някой да напише една дисертация върху душата. Какво нещо е душата? Ама светеща била тя. Тази светлина виждали ли сте я? Ще изправим тази светлина като една свещ, ще отворим великата книга. Ще гледаме тази светлина заедно, ще четем и ще разговаряме на нея. Тогава ще влезем в Божествения свят и ще можем да разберем великия смисъл на Писанията. Някои казват: Учителю, кажи ни нещо. Нищо няма да ви кажа! Докато нямате средства да си купите тази свещ, нищо няма да ви кажа. Цял живот ще работиш, за да си купиш една свещ. Тази свещена книга се чете при особена светлина. Ако имаш тази свещ, ще четеш тази книга. А щом я четеш, в нея има всички правила. А уче-

ниците в България, те са отлични. Те са икономисти, гениални, в 2-3 години, в 10 години отгоре искат да знаят всичките тайни в Природата и тогава да кажат: Знаете ли кои сме ние? Няма такова нещо в света. Ще се учиш при Бога. Аз ще ви кажа: За една малка микроскопична свещ, аз съм работил цели 10 000 години. Ще кажете: А, това е от 1001 нощ. Цели 10 000 години съм работил за една микроскопическа свещ! Има и други, по-големи свещи от тая, но за тебе, тук на Земята, една малка микроскопическа свещ е достатъчна. За вас се изискват 100 години да работите за една такава свещ. Не е много, нали? Вашата свещ ще бъде 10 пъти по-малка. Това са сравнения, това са символи. Как мога да ги уподобя? Ще кажете: А, зальгва ни. Я ми кажете, кой не зальгва! Онзи, който ти дава пари не те ли зальгва? Онзи, който те учи, не те ли зальгва? Онзи, който дава концерт, не зальгва ли? Навсякъде в света, всичко не е ли едно зальгване? Чудни сте вие, като мислите, че не се зальгвате. Аз трябва да напиша една книга и да покажа вашите зальгвания. Гениални зальгалки има! Вие сами пишете една зальгалка, а казвате, че това, което аз говоря, е зальгалка. Аз казвам: Ако се стопят всички ваши зальгалки, от тях няма да излезе даже най-малкото косъмче от тази свещена книга. Не ви обезсърчавам, не, това е една Истина, която ви казвам. Истината трябва да се каже в очите на хората, но вие още не сте разтворили вашите торби. Вие казвате: Господ ми говори, ангелите ми говорят, но какво – не знаете. Я ми кажете първата дума, която Бог е казал – Любов. Хубаво, аз ще ви пратя утре пред вратата 10 просякини, но вие ще им кажете: Я идете да поработите! Какво сте разбрали от тази първа дума? Затова ние, съвременните хора, сме най-големите просяци. Вие мислите, че сте бога-

ти. Не, първокласни просяци сте. Цял ден деца, учители, професори, министри се молят: Господи, Господи! Целият свят е пълен с прошения, милиони, милиони прошения. И то, какви гениални прошения! Един професор, свършил три факултета, минава за някакъв капацитет, пише: „Уважаеми Господин Министре, понеже жена ми, дъщеря ми и т.н., моля за това-онова“. Казвам: Господин Министре, защо не се обърнеш към Господа? – Е, такива глупости ще се моля. – Ами че ти сега се молиш. Ти сега си най-големият невежа. – Е, поне човек е, виждам към кого се обръщам. – Мислите ли, че ние, които се молим един на друг, можем да оправим света? В една болница лежат двама болни. Единият казва на другия: Моля ти се, стани да ми помогнеш! Стани, не се назландисвай! – Не искам, стани ти! – И аз не искам. И двамата се молят един на друг. Болен от болен иска услуга и никой не може да помогне. Това сме ние хората. Всеки казва: Без убийства не може, без лъжа не може, без измяна не може, и при това минаваме за културни хора.

„Изпитвайте, казва Христос, Писанията, защото в тях има живот“.

Сега, искам да ви насоча към мисълта: За Бога ще имате в себе си най-свещените мисли! И Христос, със своето идване в света, искаше само да даде един образ на Божията Любов. Той не можеше да я изкаже с думи. Не само до Христа, но и след Христа, нямаше човек с по-голяма Любов от Неговата. Това искаше Христос, да изрази Божията Любов. Той не се отличаваше с големи знания, защото светът щеше да го признае като учен човек, като философ. Той се яви като човек с Любов. Няма по-благородна душа с по-голямо безкористие от Неговата. Той искаше да повдигне света, да повдигне своите братя. „Много нещо мога

да ви кажа, казваше Христос, но не сте готови да носите. И аз като отида горе, ще ви привлека всички при себе си, ще ви извадя от тези условия и ще ви поставя при по-благоприятни условия. И като дойде Духът на Истината, Той ще ви покаже много работи, защото от моето ще вземе“. Сега вие ще вземете от тази Любов чисто човешката страна, но Христос искаше да изрази тази велика Божия Любов. И Христос в този смисъл можете всякога да го повикате. Когато минавам някой път тук, някой от моите ученици казват: „Учителят обърна гръб към мене“. Вие виждали ли сте гръба ми? Моисей казваше: „Господи, искам да видя Твоето лице!“ „Не, ще видиш само гръба ми, не си готов да видиш лицето ми“. А това беше една привилегия за Моисея. За ученика е привилегия да види гръба на своя Учител. Аз ще докажа. Извинете ме, аз ще употребя вашия език. Един момък, който е обезсърчен от своята възлюбена, готов е да се самоубие, но зърне ли гръба ѝ само, веднага се въодушевява. Той казва: „Аз изменям решението си“. Е, какво стана, какви аргументи се дадоха? „Е, видях“. Какво? Видял гръба на своята възлюбена и тя му дала вдъхновение. Докато той вижда гръба на своята възлюбена и двамата са чисти, но щом види лицето ѝ и двамата се опетняват, опозоряват. Кажете ми, вие не сте ли се опетнили един друг? Живеете ли един чист, свят живот? Говорите ли си любовно, казвали ли сте си две приятни думи, говорите ли си Истината един на друг? Не са ли мъжът и жената, които си говорят постоянно един на друг: Ти си такъв, ти си онакъв! Жената: Ти ме направи такава. Мъжът се обърне: Ти ме направи такъв. От мене нищо няма да излезе. А учението на Истината не е там. Всеки трябва да признае факта тъй, както си е. Дето мъжът е виноват, да си каже: Това е тъй, благородство се изисква. Дето

жената е виновата, да си каже: Това е тъй, моя е вината. Никой никому не трябва да доказва. Всеки сам трябва да си знае вината. Искреност, искреност се изисква! Души, благородни души се изискват от съвременните хора! Като ти каже някой една дума, да знаеш, че това е човек, може да разчиташ на него.

И сега, всинца ние се стремим да направим българския народ велик. Американците се стремят да станат велики, англичаните – също, но нито един народ не е станал велик. Я ми покажете един народ, който е станал велик! В съвременната история по-велика империя и по големина, и по култура от Римската имало ли е? Римските закони всички ги изучават. По-велики образци от гръцката скулптура имало ли е? Ако минем към съвременните народи, към съвременните американци и англичани, има ли нещо по-велико от тяхната честност? Всеки народ се е подигнал до известна степен на благородство, но няма онова велико съзнание. Това не е упрек, това е един факт – англичанинът си остава англичанин, българинът – българин. Какво казва румънинът? – Приятелството си е приятелство, но парите са си пари. И ние, като дойде до сиренето, казваме: Ще платиш! Колко? – Е, 50 лева. – Скъпо е. – Скъпи са времената. Такова сирене яде ли се, я ми кажете? Един ден, наскоро беше това, след като аз и моите приятели ученици и двама външни хора работихме, вечерта като се разплацахме, казах: Ще ви дам едно угощение и то първокласно, ще ви почерпя по един чай и малко хляб. Гледам, един от майсторите се усмихва, казва: Много бедна работа. Като разбрах тази негова мисъл, казвам на момчетата: Донесете малко маслини! Като туриха маслините, веднага казват: Да, с маслинки сега, разбирам, но само сух хляб и чаец! Ами съвременната култура и с това се храни.

Аз говоря дълбоко на душите ви. Обърнете внимание на всички хора, които пътуват, погледнете как са огрубели техните лица, какви са алчни. Това не е изражение на нещо възвишено и благородно. Всеки гледа как да използва другия. И ние, съвременните хора, за Бог говорим, но като дойде до сиренето, казваме: Не може без пари.

„Изпитвайте писанията!“

„Не може без пари“. – Може без пари. Кога? – Само когато Любовта дойде в сърцата ни, в душите ни като разменна монета. Като любиш някого, нали му даваш и целия хамбар? Да, но онзи, който люби, да не злоупотребява с тебе. Онзи, който люби никога не злоупотребява. Злоупотребил ли, няма Любов. Ако аз злоупотребя, нямам Любов: ако вие злоупотребите, вие нямате Любов. Някой казва: Какво мисли нашият Учител? – Аз мисля да ви предам Божията Любов, тя е един голям извор, не е моя и тази Любов трябва да я пусна, тъй, да върви. Знаете ли какъв е великият закон? Вие сега, като седите на Земята, мислите, че отвсякъде може да минете за Небето. Не е така, като отидете в пространството, там има врата и през нея трябва да минете. Някой, който отива за Слънцето, казва: Отвсякъде мога да мина. Не, ще минеш през пространството, там има врата и само през нея ще можеш да минеш. Има определена врата и ти, като човек, само през нея ще минеш. За всяко нещо има ред и порядък.

Сега аз, с моята беседа, не искам да ви отвлека от вашето предназначение. Зная, че вие сте дошли на Земята, имате работа. Тази ви работа, колкото и малка да е, тя е свещена. Като свършите работата си и се върнете на Небето, там трябва да рапортувате какво сте направили и ще ви дадем втора задача. Някои хора казват, че Господ иска работа, а не молитва, затова, ако се молят, трябва да спрат

работата си. Това е вярно, съгласен съм, но аз мога да копая и да се моля. Пък мога, като копая, да мисля и добро за хората. Мога, като изкарам 30 лева, да отделя от тях 20 лв. за някоя бедна вдовица. Да мислим пак, че човек трябва да се успокои, да не работи физически, а да работи само за Бога, това е вярно, така е, но само за децата, а за възрастните, това не е вярно. Онова малкото дете майка му го носи, а то заповядва. То плаче, казва: Аз заповядвам. – Какво искаш, мама? – Ябълки. То заповядва. Майката и бащата тичат за това „уе... уе“ А, казват, имали ли сте някакъв заповедник с „уе...уе“? Такъв заповедник, като каже „уе“ ..., и цар, и господар тичат подир него. Това са факти. И не е срамът това, благородно е туй, но до известна възраст. Този заповедник, като каже пак „уе“ бащата казва: До сега ти заповядваше, от сега ние. Законът е такъв, видиш ли го? Сега е разумното слово, ще слушаш майка си и баща си, и братята, и сестрите, няма вече това „уе“. Ще кажеш: Татко, сестро, моля, услугете ми!

„Изпитвайте писанията, защото в тях имате живот“.

Когато ние съзнаем тази велика Истина, ще разберем, че тези неща са свещени, защото най-малките работи, най-малките пориви са свещени. Имаме много погрешки, но тия погрешки ние обясняваме по друг начин. Когато се гради една къща, има нечиста материя; когато се шие една дреха, остават парчета; когато се мие, също има нечистотии. Онзи писател, колко листа, колко пера ще употреби и изхвърли, докато напише нещо ценно. Погледнеш, цял кош пълен с книги, издраскани, написани. Написал той: „Икономията е наука. Тя е една от великите науки, която осмисля човешкия живот, урежда правилни отношения между хората.“ И пак започва: „Икономията...“ Когато Господ създаваше света, той нямаше науката за икономията. Тази

икономия съществува в света, като едно съотношение на нещата. При това, все икономисваме. Имало един евангелски проповедник, 5 пари да похарчи, все записвал. Той взимал месечно по 2 – 3000 лв. и се чудил къде се губят парите. Този евангелски проповедник беше толкова педант, че 5 стотинки записвал, но ако беше запазвал всичко в своята икономия, добре щеше да бъде. Казваше: Да не е взела жена ми пари, да не са взели децата ми! Тегли черта – точна сметка. Е, икономията в парите, но животът не е оправен. Не, не, друго нещо трябва, изобилие трябва в живота. Човекът на Любовта трябва да носи икономията в себе си като едно предисловие, защото, човекът, който люби, никога не трябва да разпилява. Ще употребиш толкова, колкото ти трябва, защото, да икономисваш с живота си, това е едно престъпление. Бог е определил в живота ти колко трябва да се изхарчи. Някой ден е определил: днес няма да ядеш нищо. Защо? Понеже ние сме престъпили, ако ядем този ден, ще заболеем. Ще ни хване или треска, или скарлатина. Тъй е писано: Почивка на стомаха, почивка на краката, на устата, на зъбите. И очите трябва да почиват. Турците казват: „Да гледаш хубавото, не е грях“, но и много като гледаш хубавото, пак има огрешаване, защото очите отслабват. Озърташ се, озърташ се, влезе повече светлина. Дето отслабват очите на повечето хора, това не е добър признак.

Сега, не искам да кажете: Нашият Учител иска да събори всичко в живота ни. Ни най-малко не искам да го съборя, но туй, което сте накопили, е като лед. Утре, като грейне слънцето, всичко ще се стопи. Всичко туй ще влезе в земята, и вие няма да имате нищо съществено, което да задържите. Питам тогава: Ако е да градим една къща, где е силата? В сцеплението ѝ. Ако искате да накарате една

воденица да се движи, в какво се състои силата ѝ, пак ли в сцеплението на водата? Не, в нейната подвижност. Ако имаме една парна машина, ти можеш ли да накараш водата да я движи като парата? Следователно, като отиваме към Божествения свят, материята трябва да се разрежда, ледът да се стопява, сцеплението трябва да се премахне, та материята да бъде гъвкава, еластична, подвижна, да се подчинява на Божествения живот. Следователно, нашият ум трябва да бъде гъвкав като водата; нашето сърце трябва да бъде пластично, благородно и възвишено; душата ни трябва да бъде светла, да има тази подвижност на светлината, т.е. трептенията ѝ да бъдат като трептенията на светлината, за духа – не можем да говорим.

И тъй, на първо място, в тази велика свещена книга, остава да вложите Любовта. Аз говоря на вас, на разумните. Сега, като ме гледате, вие казвате: Ние знаем. Казвам: Не знаете, и то не само вие, но и най-великите философи, адепти, не знаете. Има нещо ново, сега внесено в света от Бога, което трябва да изучаваме. И тъй, новото не влиза сега в света, но сега се проявява. Ние не го съзнаваме и казваме: Новото учение. Да, то е учение, което сега се проявява. Като видите туй ново учение, няма да отидете под някой дъб да проливате сълзи, но ще напишете една строфа, едно стихотворение, че като го прочетете на онзи парализирания, да го познае. Аз зная, в България има много поети и поетеси, радвам се, но нека напишат три куплета от 6 реда, и да отидат при един парализиран да му ги прочетат. Ако този парализираният стане от леглото си, ще кажа на този поет: Ти си истински поет. Защо? – Защото, като прочетохте тези три куплета на парализирания, той стана от леглото си. За музикантите – същото правило. Парализиран е някой човек, лежи. Идва музикантът, свири

му нещо от Бетовен, от Бах, от Моцарт, но, болният не става. Ще се върне този музикант у дома си, ще учи, ще се научи как трябва да свири. Като вземе цигулката да свири, всички да кажат: Виртуоз е този музикант! Миналата вечер бях на един концерт, до мене седи една позната. Пита ме: Харесваш ли, както свири? Не е свършил още, като свърши, ще кажа. Аз гледам как взима тоновете. Дойде до някой психологически пасаж, тъй нагоре гледа – преживява. После дойде до някой игрив пасаж, свири, гледа надолу. Казвам: Туй е важното и нагоре, и надолу гледа. Като се свърши концертът, станаха всички от масата си, почнаха да се тикат. Казвам: Е, ако този беше великият адепт на музиката, то след като изсвири четири парчета, всички щяха да станат тихо и спокойно и да излязат тихо и спокойно, като от някоя църква. Това ще е бъдещата музика, музиката, с която ангелите се занимават. И сега, ние казваме: Тъй е. Да, всичко е хубаво, но туй е едно приятно приготвяне. Туй не е упрек, но до сега ние се занимаваме само със забавления. Някои казват: Ние не искаме да се забавляваме. Аз не ви забавлявам. Мнозина се оплакват, че съм ги смъкнал надолу. Най-първо Истината смъква долу. Слънцето, като пекне, не смъква ли надолу снега? Аз не смичам никого, законът е такъв. Аз съм минал през тия фази на смичане. Вие не знаете какво е смичане. Вие минавали ли сте 9 пъти през Божествената реторта?

„Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот“.

Не се обезсърчавайте! В света иде нещо ново. Туй новото го има в душата ви. Не се обезсърчавайте! Вие казвате: Не вярвайте в хората! Кажете така: Аз ще вярвам в Бога, в Неговата свещена книга на Любовта. Второ: Ще вярвам в първото копие, което е в моята душа. В този превод, който ще намеря в душата си, няма да се съмнявам. Ще

вярвам в моя дух. И най-после, ще вярвам във второто копие на моята душа, което е моят ближен. Вярвам във всичко туй, но ще го сравнявам с оригинала. Сега, като излезете от тук, не искам да кажете: Това е празна работа. Не е празна работа това. Тази работа е свещена, тази работа е за вас, вие имате бъдеще. Разбирате ли? Не искайте Господ да ви постави на някой планински връх. Вие не сте за планинските върхове. Ако ви е турил в долината, вие сте в най-добрите условия. Страдаш, унижават те хората, не бой се. Тълчат те хората, не бой се! Българите, когато искат нивите им да израснат повече, те викат някой овчар да ги тълче. Не се обезсърчавайте, когато хората ви тълчат. Не е там въпросът. Всичко ще се превърне за добро на онези, които любя Господа. Всички, които любя Господа, ще станат възвишени и благородни. Всички, които любя Господа, ще придобият знания и Мъдрост. Всички, които любя Господа, ще придобият великата Истина, която ще ги направи свободни.

И аз бих желал, братя, сега да приемете Любовта и да я приложите. Аз ви наричам братя на Любовта. Но ще ви нарека братя само ако приемете Любовта и я приложите. Ако излезете от тази велика почва на Любовта, бъдещето е за вас. Сега, един евангелски проповедник би казал: Елате, запишете се в нашата църква, станете членове. Аз ви казвам: Вие сте вече членове, вие сте в Божествената църква. В коя друга църква ще ходите? Толкова време Господ ви е издържал, харчил е за вас, в коя църква сте? Господ толкова е харчил за вас, а след като дойде време дървото да ражда, другите ще кажат: Това дърво е мое. Не, при Господа, при някоя друга църква! Като ме чуят, ще кажат: А...! Всички свещеници, владици, на Господа трябва да служат, не трябва да се занимават с мене! А те, дойдат,

чуват нещо, после изопачават думите ми и говорят, че дошли на Господа да служат. Нека се отворят владишките им сърца! Големи имена носят тези български свещеници. Владика! Що е владика? – Че това е този, който владее света. Поп, това е баща. Католическата църква има само един баща, а българската – колкото щеш попове. Аз бих желал, всички български попове да бъдат свещеници. Това не е упрек. До сега, аз не съм имал предвид никого да упреквам. И Христос е говорил против тези криви убеждения, против тези криви закони. Аз нямам предвид нито един свещеник, те не ме интересуват, мене ме интересува само Божията Любов. Ако река да се занимавам с тях, с дребнавости, с мене всичко е свършено. Любов трябва на всинца ни, тази свещена Любов, която да донесе мир и радост.

Сега, те казват: „Да направим такива закони, че да ги ограничим“. Кого? Това, което говоря е Божествено, а то няма да се ограничи, и не може да се ограничи. Ако вие ограничите Божественото в себе си, вашият живот е свършен.

„Изпитвайте, казва Христос Писанията!“ . Аз бих желал всички свещеници да се обърнат към Бога. Те са длъжни – сега, непременно сега са длъжни. Те са в последния момент, Господ им дава последен срок, и пред тях седи една велика отговорност, каквато никога до сега не е лежала. Не само българското духовенство, но духовенството в целия свят, всички носят една велика отговорност. Няма да ви доказвам това, Закон е. Аз ви казвам: Отговорността си е отговорност. Ама че ти отиваш тук, ти отиваш там, аз казвам: Приятелю, с тази твоя кола ще се забатачиш. Не отивай там! – Това не е твоя работа, от тебе ум не взимам. Аз, втори, трети, или който и да е, казваме ти: Този път не е за тебе, свърни се в правия път!

„Изпитвайте Писанията!“ Българите трябва да изпитват тия свещените Писания, какво е казал Христос. Българите казват: Да пазим своята татковина, своята вяра. Аз ги похвалявам, но те са угнетени. Аз съм ви казвал най-хубавите думи. Няма човек в България, па и в целия свят, който да е казал по-хубави думи от мене. Съберете всичко това, което са казали писателите за Истината, и нека го сравнят с онова, което съм казал аз за Истината. Аз съм казал много хубави думи за Истината, защото живея съобразно нея, мисля съобразно нея, и действам съобразно нея. Действайте заради мене. Ако е само заради мене, аз бих седял на друго място и щях да бъда спокоен, нямаше да седа между българите. Какво съм спечелил аз тука? Слава ли? Че каква слава? То е смешно! Ако е за пари, пари ли съм спечелил? Ако е за храна, че какво ми трябва на мене? За обяд ми трябва 1 – 2 ябълки или 2 – 3 круши, 4 – 5 ореха, и едно парче хляб. Печени кокошки ли? Да, аз знам да ги ям. Не е въпросът в туй, не трябва да бъдем дребнави. Сега, да оставим това, няма повече да ви казвам какво ви пожелавам. Аз зная, че в Божиите решения обратни действия няма. Решеното веднъж в Бога, то е свършено. Въпросът е сега за онези в света, които са вече готови. Приемете тази Любов, приложете я в дома си, приложете я в себе си, в мислите си, в желанията си, в действията си, в обкръжаващите ви; и всеки ден, като намерите някоя несъобразност, изправете тази несъобразност с Любовета! Не се спирайте на онова житно зърно, което е попаднало в почвата, и на онова, което е паднало във воденицата. Не си правете онова лъжливо заключение на онази просякиня, която е казала: Аз го зная кой е. В Божието сърце има нещо велико! Аз не говоря за онзи лъжливия Господ, говоря за Господа, Когото познавам. Не само аз Го познавам, но

и хиляди още, Той въздига народи, общества, фамилии, всички хора. Всички блага се дължат на Него – знания, Мъдрост, Истина, свобода. Всички велики хора, които сега съществуват, това са един подтик на Божия Дух. Бог е, който иска да внесе Любовта, Мъдростта и Истината. Това е Неговият Дух. Ние трябва да бъдем велики работници! Някои казват: Скромни да бъдем! Не, велики работници да бъдем! “ Но не такива, каквито по времето на Павла. Сега, да бъдем велики по Любов, по Мъдрост, велики по Истина, велики по смирение, велики по кротост, по въздържание, велики по безкористие, велики, велики! Така искам! И ще имате благословието на Този, на Когото думите никога не се изменят.

Беседа, държана на 28.X.1923г.

ОТВОРИ ИМ УМОВЕТЕ

Сега ще говоря върху думите: „Тогавя им отвори умовете да разберат писанията“.

В съвременното общество хората казват „културни хора и некултурни хора“. По какво се отличават културните от некултурните? Културният човек на пръв план си служи с нови методи, а нискокултурният – със стари методи. Добре, какви трябва да бъдат тя новите методи, с които ние ще си служим? Културата, това не е мода, това е начин на обработване на самия живот. Да култивираш едно растение, значи да му дадеш всички онези (благоприятни) условия, при които то да расте и да се развива правилно. Некултивирано растение значи, едно растение, поставено при такива неблагоприятни условия, че и най-добрите му условия стават хилави.

„Тогавя им отвори умовете да разберат Писанията“. Кой? Христос им отвори умовете. Но кога стана това? Не когато беше на Земята в плът, а след като мина в другия свят, в Божествения. Тогавя Неговата сила се прояви и Той внесе тази светлина, за да разбират хората причините и последствията на нещата. За пример, често казваме, че всяка причина си има свои последствия и всяко последствие си има своя причина. Но това са твърдения, а ние едва ли разбираме причината. Някой убил някого. Казваме : Има си причина, омразата. Но от къде е произлязла тази при-

чина, как се е зародила тази омраза – не знаем. Как е възможно, двама братя, единият да убива другия? Възможно ли е брат брата да убие? Не е възможно. Това е наше схващане. Брат брата не може да убие, брат брата не може да лъже, брат брата не може да не люби. Някой казва: Аз не мога да ви любя. Това са твърдения, в които няма смисъл. Казва: Аз те любя. Как е възможно да ме любиш, когато ти не си любил никога? Това е лъжливо твърдение. Защо? Защото где е писано, че човек е Любов? Казва се, че Бог е Любов. Ти можеш да бъдеш носител на Любовта, но ти да бъдеш Любов – никога. Някой чрез тебе може да люби, но ти да бъдеш Любов – никога. Там е заблудението на светските хора, там е заблудението и на верующите. Аз, казва, не те любя. Най-първо ти не говориш Истината. Питам: Какъв е този закон, може ли една грамадна река като Мисисипи например, която е тръгнала в своя път, да се спре в своето течение? Не, тя непременно ще тече. Възможно ли е човек, който е влязъл в Божията Любов, да каже: Аз няма да любя вече. Може ли реката да каже: Аз няма да тека вече. Може, но тя трябва съвършено да замръзне, а щом замръзне, животът престава. Следователно, ние съвременните хора трябва да очистим своя ум, своето сърце, от всички онези лъжливи положения, в които сега се намираме. Лъжливи положения разбирам: научно-лъжливи положения, обществено-лъжливи положения, религиозно-лъжливи положения, индивидуално-лъжливи положения, на които ние градим това велико здание, което като вавилонските кули се разрушава, докато най-последен ден, нашите греди се разместят и човек почва да мисли той ли е, или не е.

Сега, някой път хората говорят за култура, обаче нашата култура да не мяза на културата на онази дивачка ка-

нибалка? Нейната култура е следната: един американски проповедник мисионер я обръща към Бога и така тя живяла около 50 години с идеята за християнството; най-после, към 80-годишната си възраст, хваща я тежка болест, на умираше, едва диша – последно дихание. След като употребила всички лекарства, които ѝ били предписани и не ѝ помогнали, казва: Има още едно лекарство, едно последно средство останало. Ще оздравея, ако ми се даде да похапна опечена ръчицата на едно малко детенце. Връща се у нея онзи стар навик на канибализма. Аз правя своята аналогия и питам: Кой от вас не е проявявал този стар навик, в каквато и да е форма? Каквато и да е погрешка, може да е микроскопическа тя, но след векове може да се превърне на едно ужасно престъпление, на един ужасен грях. Онзи микроскопически косъм, който е изтъкан от един паяк, едва се вижда, но от хиляди такива косми може да изтъкат едно въже и с него да обесят човека.

Сега, по някой път ние се спираме и мислим, че знаем. Истинското знание има отношение само към Божествения живот, към свръхсъзнателния и подсъзнателния живот. Този закон е само за Божествения свят. Да се отвори ума на един човек, това не е достойствие на Земята. Щом живееш на Земята, ти ще бъдеш един обикновен човек, ще живееш тъй, както живеят всички животни. Това да не се вижда чудно. Учен и прост човек пътуваме нощно време в една бурна, кална нощ. Питам: Аз, който имам знания и ти, който си невежа, няма ли еднакво да се окаляме? И ученият, и простият човек еднакво ще си окаляме и дрехите, и обувката, дъждът еднакво ще ни опръска. И мислите ли, че на сутринта аз ще бъда по-чист от тебе? Не, еднакво чисти ще бъдем. Културата на една тъмна, кална нощ е еднаква за всички. И ще ми говорят хората за култура!

Културата може да съществува само при една Божествена светлина, когато всички мисли, желания, действия бъдат отчетливи, да виждаш. Тъй трябва да схващаме ние културата.

И казва се, че Христос им отвори умовете. Кога Природата отваря очите на растителното царство? – Когато Слънцето пекне. Тогава всяко житно зрънце, посадено в земята, израства, всяко едно малко цветенце израства и то излиза из под почвата, показва си главицата навънка. Туй е отваряне на очите! Същото е и с човека. Неговият ум ще се отвори, ще види, че този широк Божествен свят е красив, че има с какво да се занимава и тогава ще почне да гради. Има обаче едно положение, което спъва съвременните културни хора, млади и стари. Аз наричам млади онези, които имат изобилен капитал, който не е турен още в действие. Този капитал е необработен материал. Стари наричам онези търговци, на които дюкяните са пълни с обработен материал и те търсят пазар за него. Едните и другите се отличават по това, че едните търсят хора да им продадат стоката си, а другите търсят работници да им разработят капитала. Едните сега започват, а другите са завършили своята работа, те се отличават със своята опитност. Едните имат знания, другите имат сила. И казвам: Само на един високопросветен човек, който живее в Божия свят, на тази Божествена светлина, може да му се отвори ума, да разбира Писанията.

Е, вие, съвременните хора, как бихте изтълкували, как бихте обяснили всички съвременни противоречия, които съществуват в обществата, в домовете, в църквата, в държавата? Как бихте обяснили онези аномалии, които съществуват навсякъде в света? Всяко едно човешко учреждение е пълно с противоречия. Кой са причините? Има си

дълбоки причини, но не трябва само да обясним нещата, но трябва да знаем как да изправим нещата. Един лекар не трябва само да знае да определи диагнозата на болестта, но и да знае как да я лекува; не само да знае как да я лекува, но и да я излекува.

Казва писанието: „Христос им отвори умовете“.

Аз ще ви приведа един пример из древността за един адепт. Той имал един обичен ученик, наречен Земру. Един ден ученикът се докачил на своя учител и си казва: Това, което аз търсих в него, той не може да ми го даде. Отива в планината, задига един голям камък и един ден дохожда, стоварва го пред вратата на своя Учител, запушва вратата да не може да излезе и си заминава. Обаче Учителят му имал друга врата, през която като излязъл, вижда камъка, който неговия обичен ученик донесъл, за да затвори вратата. – Отличен камък е. Взема чука и извая от него една от най-хубавите статуи, която му подарява за спомен в знак на Любов. От камъка, с който ученикът затвори вратата на своя Учител, Учителят извая една отлична статуя и му я подари. Такива работи могат да правят само адептите. Но това можем да правим и ние. Всяка една спънка в живота ни, това е камъкът пред нашата врата, някой приятел го е турил. Ние можем да седим отвътре и да се разкайваме. Не, трябва да излезем вънка, да вземем този камък, да го изваяме и да го подарим. Това е, което Бог всеки ден прави в света; това е, което живата Природа извършва. Ние едва сега ще пристъпим да изучаваме човешката душа. Има известни науки в света като анатомия, физиология, психология и др., които изучават човешкото тяло, ум, сърце, човешката душа и дух, произхождението им, но тази съвременна наука едва е зачекнала реалността на нещата. Това е физическата страна. Тогава аз правя сравнение между тази

наука и същинската. Съвременната наука е необходима, формите също са необходими за нашето развитие, но казвам: Ако имате милиони шишета с етикети, знаете имената им, всеки ден ги чистите, бършете ги с парцали, всеки ден разправяте на хората за тях, но тия шишета са празни, какво ви ползва тази наука? Какво ви ползват тия празни шишета, които всеки ден чистите и сортирате? Това е съвременната наука, в нея има само наредени празни шишета. Влезте в някоя фабрика и вижте колелетата на машините – лъщят! Вижте тия ножове, с които режат! Идете в някоя модерна скотобойница в Америка, отлично е наредена! Казват: Това е култура! Влезте при някоя домакиня, която готви, има всички прибори, всичко е чисто. Казват: Културна жена е тя! Но във втората фаза на живота всички тия шишета са пълни със съдържание, съдържат живота. А в първата фаза нашият живот е празен. Че е празен, питам: Има ли някой от вас, който да е щастлив? Често някои казват: Аз имам вяра в Бога. Казвам: Аз се радвам, когато срещна някой човек, който има вяра в Бога, но твоята вяра такава ли е, че никога да не се съмняваш в Бог? До деня, в който Бог е благословил дома ти и всичко тече по мед и масло, да, вярваш, но в деня, когато Бог те пипне с двата си пръста, ти се усъмниш. Питам: Какъв културен човек си ти, коя е тая религия, която изменя ума ти? Ние, съвременните хора, почти нямаме убеждения. Това не е упрек, аз предавам факта тъй, както си е. Не че нямаме убеждения, не че нямаме наука, имаме убеждения, имаме и наука, но аз меря нещата с една Божествена мярка. Съвременният свят има такава наука, че със своите взривни вещества е в състояние да разруши половината от Земята. Да разруши – може, но да съгради – не може. Да убие човека – може, да обеси човека – може, в един час, с едно

перо отгоре, но да създаде тази душа, да вложи в нея тия мисли, желаня, действия – не може. Ние, културните хора, не оценяваме живота на човека. За нас човешкият живот е като живота на кокошките. Разправяше ми един военен: във време на война животът на един кон се цени повече, отколкото животът на един човек. Ако убият един войник и го заровят някъде, никой не пита за него, но ако един кон пострада някъде, ще се рапортира – кой, защо, как го е убил, държавата да не изгуби.

Сега, аз не говоря за хората в света, говоря за онези, които минават за религиозни. Не че нямате желание да следвате Бога, не че сте некултурни, имате желание да следвате Бога, културни сте – ще бъде несправедливо от моя страна да отрека това, но има нещо, което ви спъва. И знаете ли кое е то? Представете си, че имате една кола със спирачка и слизате по един наклон, но тази спирачка се разваля. Мислите ли, че ако слезете от колата и я спирате с ръката си, ще имате тази сила като спирачката? Колата ще ви занесе. И сега ние, съвременните хора, слизаме от колата и я спираме с ръцете, вследствие на това и ние, и колата отиваме. Спирачките са развалени. Ами че вземете една жена от съвременния живот, която е избягала от бащиния си дом и се влюбила в някого, какъв ще е нейният живот? – Кола без спирачка, която се движи по наклон. Много такива примери има. Ще ви приведа пример за един български съдия, председател на окръжния съд, в когото една мома така се беше влюбила, че трябваше непременно да се съберат, не можеха един без друг. Ако не се съберяха, без друго щяха да умрат. Такава Любов! И действително, ожениха се, 10 години живяха заедно и най-после тия хора се разоставиха. Е, питам сега: Как стана тази работа, че се развали тяхната Любов? Някой ще каже : Друга някоя же-

на е влязла под кожата на мъжа. Някой пък ще каже, че някой мъж е влязъл под кожата на жената. Как е възможно цял мъж да влезе под кожата на една жена и цяла жена да влезе под кожата на един мъж? Какви са такива хиперболични думи? Как се влиза тъй? Аз бих желал да зная туй изкуство за влизане под кожата. Не, не е влязъл някой мъж, ами тази жена иска да напусне мъжа си, нищо повече. Тя иска да го напусне, а се оправдава, че някой друг мъж влязъл под кожата ѝ. Или мъжът иска да напусне жена си, а се оправдава, че някоя друга жена влязла под кожата му. Тъй седи въпросът. Някой път аз казвам, че грехът е нещо външно. Така е, външно е, когато имаме предвид отношенията ни към материалния свят. Грехът не произтича от Бога, но от човека. Той е изобретение на човека, създаден е от него. Разправя един американец, моряк, своята опитност за културните хора. „Един от американските параходи пострадва и около 10 души моряци се спасихме на една лодка. След като изядохме всички провизии, 4-5 дена гладувахме, и чудно, след като се гледахме, гледахме един друг, 9 души дойдохме на един ум, определихме да пожертваме един от нас. Всички се съединихме, определихме този единия, натиснахме го като една овца, изядохме месцето му. Останахме 8 души. Прекарахме тъй 2-3 дена. После пак почнахме да гледаме някого, но кого още не беше определен. Определихме го, останахме 8 души. Така определихме и осмия, и седмия, все по същия начин отидоха, като овци. И най-после, като станахме наполовина, случва се, минава един параход, спасява ни“. Туй са все опити на културни хора. Той разправя потресающ факт, психологическа опитност на душата. Тия хора не са в състояние да измрат всички и да кажат: Нищо, всички ще измрем, но никого няма да изядем. Защо се ядат, защо не се обърнат

към Бога? Защо се бият днес хората? Ако тия хора искат да отворят една война, защо първо не се обърнат към Бога, да кажат: Господи, да се бием ли? Но те не мислят за това, а се гледат, уловят един и казват: Да погине той за нашето спасение. Такива са условията в морето, един трябва да стане тяхна жертва. Обаче, това е само едно предложение. Питам сега: Ако тия 10 души моряци биха се обърнали към Бога с една гореща молитва, не щяха ли да се избавят? – Щяха. Аз ще ви приведа друг един пример. Това е станало в един от видните американски градове с един млад християнин, човек много интелигентен, свършил два факултета, медицина и правните науки, от благородно произхождение, с отличен ум, член на една от най-видните църкви в Америка. Но случва се, както това става в живота, че той обеднява, практиката не му върви и той дохожда до такова положение, че се забърква в живота и тогава дохожда до едно вътрешно съмнение, че няма Господ в света, че всичко е произволно, че животът няма никакъв смисъл. А да се проповядва, че има съдба, туй-онуй, всичко е празна работа. Когато се заражда у него тази мисъл, дохожда отчаянието и той казва: Няма да живея в този измамлив живот, тази вечер, в 12 часа, ще туря край на живота си. Досега се молих, но няма положително доказателство, че има Господ. Всичко е измама, нещата мога да си ги обясня по един начин, мога да си ги обясня и по друг начин. Няма доказателства, че има Промисъл. И най-сетне, защо ще ходя между хората да ги лекувам, да търся права? Няма никакво право. – Честен човек бил той. Нагласява си тази вечер една паница с отрова и казва: Ще туря край на моя живот, на всички заблуждения. Няма защо да живея в една лудница, дето всички хора са луди, никой в никого няма вяра. Вечерта, към 11, 30 часа един

много набожен, верующ християнин, чува един ясен глас, който му казва: „Да станеш, да отидеш на еди-коя си улица и номер“. Нему се вижда много чудно, но си казва: „Види се, някой мои приятели искат да се пошегуват с мене“. Излиза на улицата – няма нищо. Връща се и казва: Тази вечер не съм с ума си. Сяда да се занимава, но след 5 минути слуша пак същия глас. Този път не излиза. Трети път чува: „Ако не станеш да отидеш на еди-коя си улица и номер, ще те постигне най-голямото нещастие“. Туря шапката си и излиза. Намира улицата и номера, влиза вътре, похлопва на вратата веднъж, дважд, никой не го чува. -Виж, казва на себе си, ето един човек, на когото дъската хлопа. Влизам по 12 часа в чужда къща и никой не ми отваря. Още един път ще похлопам и ще си отида. – Един дрезгав глас: „Какво искаш?“ – Пратиха ме на това място. Влиза вътре, посреща го един разчорлен човек: „Какво искаш?“ – Пратен съм тук, тая вечер, за тебе. И най-после, от дума на дума, тоя учен лекар си разправя цялата история. – А, знаете ли, че мене ме туриха в тревога тази вечер заради тебе? Аз дойдох да ти спася живота, да ти покажа, че има някой, който мисли заради тебе, ти трябва да бъдеш полезен на човечеството. Ако се самоубиеш, нищо няма да направиш, но ако останеш жив, всичко можеш да направиш, ти си човек с образование. Сега, като ме слушате, ще кажете: И аз искам да имам тази опитност. Може да я имате. Решете се като този американец да умрете и ще имате тази опитност. Човек трябва да има убеждения. Вие искате да умрете. Сега, ще ви приведа едно друго изяснение, но да ви не обиди, т.е., сестрите, жените, които са тук, та да не се обидят, да не мислят, че аз имам тях предвид. Мъж и жена, двама се разхождат, правят екскурзия по едно планинско място и спорят. Жената се разгневява, казва: От

сега нататък не искам да живея с тебе, ще отида да се хвърля. Отива. Той казва: Добре. Тя поглежда назад, остават 2-3 метра да се хвърли, той мълчи. Тя продължава да върви, остава още един метър, обръща се и му казва: Е, кажи ми една дума, защо ме оставяш да се хвърля тук? – Като е тъй, върни се тогава. Това не е убеждение. Тя отива да се хвърли, но се оглежда. Така не се спасява живот.

„Отвори им умувете да разбират Писанията.“

Първото нещо, което ние, съвременните хора, трябва да правим в ума си, то е да разберем, че Бог е една разумна Любов, в която няма нито измяна, нито промяна. И най-първо, когато говорим за Любовта, трябва да знаем нейните качества: Любовта не дава благородство на човека, Любовта не дава сила, тя не му дава и знания, не му дава и свобода. Любовта носи живот, носи нежност, деликатност, привлекателност, всички тия качества, които осмислят вътрешния живот. Туй, което някой път искаме от Любовта, то се отнася към друга област – знанието. Туй носи Мъдростта. Но, ако не дойде Любовта да внесе тези качества, да донесе живот, на каква основа ще посадите тези знания на Мъдростта? Любовта носи изобилен живот. Единственото нещо, което изхвърля страданията, скърбите, болестите, това е Любовта. Дойде ли Любовта, страданието, скърбите, болестите, отчаянието, меланхолията, всичко туй избягва. Най-първо тя внася едно съзнателно доволство вътре в живота. Сега, някои казват: Той има Любов, но не е доволен. Щом не е доволен, това не е Любов в него. Първото нещо: Любовта прави човека доволен. Това е Божествено. Любовта още сега можете да я имате, но ако аз река да ви дам Любовта, вие ще турите в ума си мисълта да гледате по какъв начин от къде ще дойде тя, да я видите. Не, пътят, по който върви Любовта е толкова свещен,

че всички същества в света, от Бога надолу, я гледат с превързани очи. Когато влиза Любовта в света, хората трябва да си превържат очите. Всички си затварят очите. Когато тя влезе, затваря вратата и казва: „Снемете вашите превръзки!“ Нали казват, че Любовта е сляпа? Не е сляпа Любовта, но ние трябва да превържем очите си, да ослепеем, за да дойде Любовта у нас. И сега, у съвременните хора, психологически вярно е, че колкото по-културни стават, толкова повече губят Любовта. Колкото повече знания имат, толкова повече те изгубват Любовта си. Защо? Като дойде Любовта, вие гледате да намерите нейната врата, да я чоплите като някой орех. „Ама защо ме люби, кои са причините?“ Ако аз ви любя, не питайте защо. Има един свещен закон: Никога не питайте защо ви любя. Вие можете да питате защо само тогава, ако моята Любов донесе дисхармония във вашия живот и наруши мира ви, но докато под моята Любов вие растете, развивате се и живеете, няма да питате защо. Това е светотатство, това е грях. Ако от моята Любов клонищата ви започват да изсъхват, давам ви право, запитвайте тогава. Но, ако вашите клонища растат, листата стават по-зелени, и вие растете в сила и мощ под тази Любов, тогава не питайте. Ако някоя буря дойде и вземе клончетата, не мислете, че Любовта е причина за вашите страдания. Единственото нещо, което поправя всичко в света, това е Любовта. И тъй, първото нещо: Бог е Любов. Ние не сме Любов, ние сме носители на Любовта. Ще кажете: „Ние знаем това“. Че ние не сме научили още първия закон на Любовта. Има хора, които са опитали тази Любов. Разбирайте ме, аз говоря принципиално, за онези, които не са я опитали. Сега, някой ще се спре, ще пита: Твоята Любов такава ли е? Любовта по качество е една, няма какво да се сравнява. Няма сила в света, с коя-

то можем да я сравняваме. Тя е без начало и без край, тя е без никакви граници в света. Във всичките други нейни прояви ние можем да я изучаваме отдалеч, но докато дойдем близо до Любовта, ние трябва да събуем обуцата си и да затворим очите си. Сляп и глупав трябва да бъде човек пред нея. Когато дойдеш на тази висота, като седиш пред нея, ще бъдеш с всичкото си почитание и послушание, докато ти каже: „Снеми тези превръзки!“ И като ти паднат превръзките, тогава Господ ще отвори ума ти да разбери Писанията, и ще ти покаже причините и последствията на нещата. Ние казваме: До кога, защо е тази превръзка? До тогава, докато дойде Любовта, ние ще седим с превръзка. Някои искат да я снемат. Аз ще ви кажа защо е тази превръзка. Знаете ли каква е тя? У нас има една голяма рана. Тя, като направи една превръзка на човешките очи, държи я с хиляди години. Защо? – Да оздравеят, а тя работи вътре. И когато види, че тази рана, която Бог е дал, е заздравяла, че всичко е минало, тогава казва: „Снеми тази превръзка!“ И сега някой казва: „Защо, с превързани очи ли ще бъда?“ – Ще бъдеш. Чудни са хората, критикуват Любовта, която за да ги излекува, им е превързала очите. А онзи лекар, който лекува очите ти, та превърже и двете, не носиш ли превръзка? Казвам ти: Снеми превръзката! А, не, лекарят я турил. Когато Бог ти тури превръзка, ти питаш защо те превързва, а когато този лекар ти тури превръзка, ти не питаш защо. Това не е философия. Аз наричам тази превръзка свещена. И дотогава, докато ние сме превързани, ние вървим по един естествен път на човешкото развитие. Ако снемем тази превръзка преждевременно, тогава ще се яви най-голямото нещастие. И сега, щом дойде някой от веруещите, иска веднага да му снемем превръзката. Не, този човек първо ще се обърне към Бога,

ще му се покажат всичките пътища, и когато дойде времето на Любовта, ще му се каже: „Сега, ти сам ще си снемеш превръзката.“ Питам: Когато Христос излезе от гроба, кой Му сне превръзката? И Той имаше превръзка на очите си. Казват, че някой ангел Му я снел. Не, не, Любовта в гроба Му каза: „Снеми своята превръзка.“ И Той каза: „Слушам, Отче.“ „Остави тази превръзка там в гроба.“ „Слушам, сега разбирам защо са били страданията, които прекарах тук на Земята.“ Това е философия. Трябва сам да дойде Христос, да разправи какво е прекарал. Него да разпитаме, да ни разправи как е преживял, какво е било състоянието Му в гроба. Аз да описвам неговото състояние, значи да предам някои неща неверни. Не обичам да предавам неверни неща. Щом дойде до Любовта, аз говоря малко. Защо? – Не обичам да говоря за неща, които не се предават. Любовта с език не се предава. На съвременния наш език е немислимо да предадеш една идея на Любовта. Една Божествена идея така трябва да се предаде, че да те разбере всеки. Ако искаш философски да предадеш една мисъл – може, но Любовта се предава чрез контакт, чрез допиране. Тя се предава от живот в живот. Онзи, който те люби, не говори, той те пипне, и ти чувстваш, че в тази душа има Любов. Ти знаеш, че в това пипане има нещо свещено, един свещен трепет се разлива в душата ти. Проговори ли ти, нищо не остава в тази река, всичката тази красота изчезва, като че небето се дига, и ти оставаш като Адам и Ева, гол. Аз съм го хванал, а той ме пита, казва ми: Кажи ми една дума, обичаш ли ме? Щом ме питаш, то не вярваш вече. В твоя ум има изопачена мисъл. Ама ти обичаш ли ме? – Изопачен ум имаш. Ама говориш ли ми Истината? – Е, хубаво, нима ако ти кажа, че говоря Истината, не мога да те излъжа? Мога хиляди пъти да ти кажа обичам

те, и пак да не те обичам. Това не е доказателство. А онзи свещен трепет, който мога да предам на душата ти, като те пипна, нима това не е доказателство? И ние сега, съвременните хора, искаме да Бога да ни каже обича ли ни, ще ни спаси ли, да не сме от онези големите грешници души? Това са онези изкълчени умове. Като се спрем пред Бога, да кажем в себе си: Господи, аз чувствам Твоята Любов, аз чувствам онзи свещен трепет, Ти си Любов, не можеш да бъдеш нищо друго. Не е казано за Бога, че е омраза. Не, Любов е, туй казват и ангелите, и архангелите, всички йерархии. Пропътувайте цялото Небе, от единия край до другия, всички ще кажат, че Бог е Любов. Всички тези същества са готови да заложат всичко, което са придобили, за да потвърдят това. Ако вие бихте запитали един ангел – кажи ни, дали ни обича Господ, той ще ви каже тъй: „Поискайте по-скоро от мене да изгубя всичкото си съзнание, всичко, което съм придобил във вековете, отколкото да ви отговоря на въпроса обича ли ви Господ.“ Е, питам сега: Когато вие наричате Бога дълготърпелив, знаете ли какво страдание има в този жив Бог на Любовта? Казвате: Обича ли ме Господ? Знаете ли туй свещено сърце, какво нещо е, как страда? Едно голямо съгресение се произвежда. Не само ангелите, но и всички други духове идват и казват: Бог е Любов! Когато човек каже, че Бог не е Любов, тогава го натрупват с голямо богатство. Натрупват го, натрупват, и той почва да пъшка под тежестта на богатството, и пак е нещастен. Е, питам тогава: Какви ще бъдат вашите разбирания за Божията Любов? Съвременните хора имат други разбирания за Бога и казват: Ако ние се приближим при Бога, трябва да сглупеем и да станем като животни. Чудни сте вие хората! Ако се приближите при тази Любов, вие ще придобиете такова знание, каквото не сте имали досе-

га, ще се облечете в такива дрехи, каквито Небето само може да ви даде. Тия дрехи, с които някой път нашите художници рисуват ангелите, от тях няма и помен там. Една четка не може да представи нито сянка от тия ангелски дрехи. Особено нещо е дрехата на ангела! И някой път, на главата на Христа, турят един ореол, но той не съставлява даже една сто милионна част от Истината. Някой казва, че видял Христа с ореол. Аз правя едно твърдение: Никой досега не е видял ореола на главата на Христа. Онези великите адепти – Учители, те виждат само една бяла светлина, без сенки. И в тази светлина всичко говори, няма никакви форми. А туй, което те наричат ореол, има съвсем друг смисъл. Любовта е нещо вътрешно, тя не може да се види, с думи не може да се изкаже, но се само чувства. И пак ще ви кажа: Колкото по-малко говорите за Любовта, а повече живеете в нея, на по-прав път сте. Не е достатъчно само да кажете, че няма да говорите за Любовта – и това е грях, но вярвайте в тази Божествена Любов, в която като влезе една човешка погрешка, се заличава. Едно качество има Любовта, което другите сили в света нямат: ако вземете най-лошия порок, който има човек, и го хвърлите в този огън на Любовта, той моментално се превръща в един от скъпоценните камъни. Някои питат защо са тия грехове? Любовта иска да направи от тях скъпоценни камъни. Греховете, това са скъпоценни камъни, с които Господ иска да накичи главите на тези деца. Ще кажете: Защо тези камъни са тъй евтини? Това са старите ви грехове, които ви се дават, за да си поиграете с тях. Някои питат: Господи, защо е това голямо нещастие, което ни сполетя? За в бъдеще то ще е един скъпоценен камък на главата на децата ти, на жена ти, на твоята. Това е, което Любовта може да направи, да заличи всичките ви грехове. И каза

Писанието: „Ще залича всичките ви грехове, прегрешения, няма да ги помена, ще ги превърна в скъпоценни камъни“. А сега казват: Той ме мрази. Да, вън от Любовта, тя омразата е опасна болест, но вътре в Любовта, тя е един скъпоценен камък, един нектар. Един ден ти ще я пиеш в едно шишенце и ще кажеш: Колко е хубава! Какво е това, как е станало това? Това е омразата, отрова, която убивала хиляди хора. Любовта ще превърне тази омраза в Любов. Да, това върши Любовта с една магическа сила. Тъй щото всичките мисли, чувства, желания, действия, които мъчат съвременното човечество, ще се превърнат в нещо отлично и хубаво. Това е величието вътре в Бога, и Писанието казва тъй: „Бог ще примири всичките противоречия, които съществуват в света, ще обърши сълзите на всички“ Не мислете, че Господ не вижда вашите сълзи. Не, аз съм казвал и друг път: Омразата, съмнението, всички отрицателни черти, Господ ги събира в шишенца и един ден, като дойде Любовта, ще се хвърлят в нея. И от единия край до другия ще почнат да текат всички най-хубави питиета, ще се явят най-изящни плодове, и ще кажете: Отде дойдоха тези прекрасни неща? – От греховете на хората дойдоха. Е, как мислите за тази философия сега? Ще кажете от 1001 нощи е тя. Да, аз повече бих желал да живея в 1001 нощи, отколкото в тази съвременна култура, която сега съществува, с тия извратени мисли и желания. Питам ви сега: Тъй както виждате Любовта, не трябва ли да се примирите? Някой казва: Да се примирим. Не, няма какво да се примиряваш. Хвърли се в огъня на Любовта, и като излезеш на другия край, ще бъдеш примирен, и всеки ще те обича.

„Отвори умовете им да разберат Писанията.“

Сега, някои искат да кажат, че ние сме свършени. Не, ние не сме свършени, но казвам, че тази Любов трябва

ва да заговори във вас – не обикновената Любов, ние всинца сме сити на нея. Има ли някой, който да не е ронил сълзи от тази Любов? Всички сме плакали и още плачем. Жената казва: Изгубих първата си Любов. Мъжът казва: Изгубих първата си Любов. Учителят казва: Изгубих първата си Любов. Ученикът казва: Изгубих първата си Любов. Всички казват: Изгубих първата си Любов. Казвам: Никаква първа Любов не сте изгубили. От сега нататък ще дойде тази Любов и ние трябва да бъдем готови да я възприемем. Това са факти, които вие можете да опитате, но аз не доказвам нещата. Нещата, които са доказани, те не са истинни. Това е гимнастика на ума. Някой път, като говоря за науката, вие казвате: А, той е против науката. Аз имам всичкото почитание към науката, за мен тя, с всичките свои отрасли, е свещена, тя е произлязла от Бога, от Божествената Мъдрост, но за онези изопачени човешки теории, казвам: Това не е наука, това са залъгалки за хората. Има една свещена наука, която развива ума, и всички трябва да се занимавате с нея. Е, приятно е да бъдеш лекар, да имаш знания. Влезеш в една къща, брат ти там се превива, направиш едно лекарство, и болестта изчезва. Кое е по-полезно, да имаш знанието или да нямаш? Влезеш в една къща, ти знаеш да шиеш, а хората чакат, готови са, но няма кой да им ушие нещо. Ти вземеш, скроиш, направиш им една дреха. Художник си, музикант си, имаш какво и да е изкуство, с което да бъдеш в полза на своите ближни – ще им служиш. Сега, в мене има едно желание, искам по някой път хората да не страдат. Питам се някога: Защо имам туй желание, но след като говоря, казват: Той говори така, защото не е живял като нас. Я да дойде на нашето положение, ще видим, дали ще говори така? Това не е фило-

софия. Ако аз съм на вашето място, ще говоря като вас, и ако вие сте на моето място, ще говорите като мене. В една от американските църкви имало един виден проповедник, който се отличавал по това, че като влизал в църквата някой грешник, започвал да си клати главата, и докато не се разкае, не преставал да си клати главата. С това се прочул. Един учен, като чул за това, казал: Как е възможно това, то ще е някакъв голям фокус? Влиза в църквата този учен, започва като другите грешници да си клати главата, но не иска да се разкае. Не, ще си клатиш главата, докато се разкаеш, и ако не се разкаеш, ще умреш. Туй е свещено място на Любовта, и който дойде на туй свещено място, ще си клати главата, докато се разкае. Вашите разсъждения съставляват особена философия. Всеки, който е на моето място, ще говори като мене. Тъй ще говориш, ако не може друго яче. Туй е много естествено. Нима онази хубава чешма с 10 крана, от която извира хубава, чиста вода, някой я заставя да извира или тя сама извира? Кой я заставя? Някой ще каже: Защо да говори тъй? Законът е такъв, ще говори. Вие знаете ли законите на Бога, знаете ли как се е образувал човешкият език? Аз говоря, вие ме слушате. Мислите ли вие, че това е случайно? Ще кажете, че аз съм ви събрал. Лъжа е това. Ще кажете, че вие сте дошли. Лъжа е това. Вие и аз сме поставени от друг на това място и аз, и вие сме работници в света. Питам тогава: Онзи, който слуша, и онзи, който свири, кой се радва повече? Някой казва: Ама аз да съм на неговото място. Че какво от това? Мислиш, че ще придобиеш повече? Мислите, че ако ме слушате повече, съм по-щастлив? Аз съм щастлив, докато тази чешма тече, докато извира правилно от мене, докато са здрави кюнците ѝ. Щом се задръсти, и кюнците ѝ се пукнат, това е

нешастие за мене, това показва, че аз съм сгрешил някъде. Всичко е Божествено: и когато говоря, и когато слушам. Трябва да знаем как да говорим и как да слушаме. Първо човек слуша ли, или говори? Имайте предвид едно правило: Човек най-първо слуша. Ако вие не сте хора, които сте научили с векове да слушате, никога няма да се научите да говорите. Трябва да пропътуваме целия свят, да се научим да слушаме красивата реч, като започнем от духовния свят, да слушаме ангелите и после да слизаем към светиите на Земята, до гениалните хора, до обикновените хора във всички области, тогава ще имаме едно понятие как трябва да се слуша. И казвам: Няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да слушаш. Някой път, когато искам да си почина, прави ми голяма приятност да отивам в училището, при малките деца, тия, на около 5 – 6 години, да не ги заставям да слушат от мене, а аз да ги слушам, виждам какви философски въпроси разрешават тия деца пред мене. Трябва да се научим да слушаме.

„Отвори умовете им да разберат Писанията.“

И колко хубаво е човек да бъде чистосърдечен, да бъде като едно дете. Красивото в живота е туй чистото, туй наивното, като говориш да нямаш никаква задна мисъл. Не е ли по-хубаво, като говоря да имате пълна вяра в мене, да виждате, че нямам никаква задна цел? Най-хубавото нещо е тази чистота, тази наивност, тъй като излиза от Бога, без никакви приправки, без никакъв умисъл да използвам някого за себе си. Снемам ви един плод отгоре, от дървото, тъй както си е, без да го пипна с ръката си, да го не омърся, хванал съм го само за опашката, и ви го предавам. Направил ли съм с това някакво престъпление? – Не съм. Ако го хвана с ръката си, с туй аз съм нарушил едно свещено правило. Не, всеки плод тряб-

ва да се предаде тъй, както си е, че да си хапнете. Няма да ми казвате: Много ви благодаря, че ми дадохте. Не, вие ще благодарите на туй свещено дърво, че ви дава плодовете си, а аз се радвам, че съм ги откъснал. Благодарите на Бога за тези плодове, благодарите на туй хубаво Слънце, благодарите на неговия дух, а като благодарите на него, аз се радвам за тази ви благодарност. И всеки трябва да бъде тъй доблестен, тъй чист. Един приятел ми казваше: Онзи ден, като говореше на беседата, много ми стопли сърцето. Гледам те след два деня, не беше същият. Възможно е, казвам, всичко става на Земята, не съм аз виноват, че съм се изменил. В беседите си съм парадно облечен, засмян, а като работя, дрехите ми не са такива, не съм тъй разположен, както съм сега разположен, весел. Когато работя, аз съм лош – лош в този смисъл, че не съм достатъчно учтив. Дойде някой, казвам: да почака малко, не му е толкова притупало. А вие, турите тази мисъл в главата си, защо да не ви посрещна учтиво. Не, туй аз трябва да го кажа, защо да не ви посрещна тъй учтиво, както вие желаете. Щом ти кажеш това, ти ме съдиш. Законът е такъв: аз трябва да се съдя. Ако съм направил една погрешка, аз трябва да я видя, а не ти да виждаш моята погрешка. Когато ти виждаш моите погрешки, ти си на кривия път, а щом аз виждам своите погрешки, аз съм на правия път. Влезе някой, като работя, не го посрещна учтиво, аз ще кажа: Слушай, какво говорих онзи ден на беседата? – Да постъпваме нежно, деликатно, учтиво. Ама нямам време. Ще намериш време, или ако не искаш, ще слезеш от този амвон, и ще дойде друг да изпълни Божия закон. Чистосърдечен трябва да е човек в своите отношения! Сега, като ви говоря, ще кажете: Може ли човек да бъде такъв? Да оставим туй „може ли“, аз

говоря за духовния, за съзнателния, за Божествения човек. Има нещо Божествено у човека! Аз не говоря за тия обикновени хора, аз говоря на Божественото у вас, говоря на вашите души, и пък душите ви знаят, те ще говорят на вас. Като си отидете вкъщи, вашите души ще почнат да ви говорят, да ви обясняват. Те ще ви кажат: „Ето какъв беше разговорът.“ Душата ви ще говори. Тъй, че когато вие ми говорите, ще говорите на моята душа, и моята душа ще ми предаде вашия разговор. Щом си говорим по души, ние ще се разбираме, няма да има криви разбирания, но щом си говорим по плът, ще има криви разбирания.

„И отвори умовете им да разбират Писанията“.

Когато великият Божествен Дух разкрие умовете ви – под умовете разбирам тази велика свещена книга, знаете ли колко нещо има написано в умовете ви? Всичко това е складирано там. А ти седнеш и въздишаш. Има велики неща написани. Когато тази Любов легне в човешката душа, в човешкото сърце и дух, ти ще се промениш, всичките ти сухи листа, клонища, всичко туй ще се разцъфти, и ще кажеш: има Любов, има Бог, има живот, тя ще възкреси всички онези, които са заминали от този свят, тя ще ги въздигне. Умрял е ваш приятел, потопете го в тази Любов, той ще дойде при вас. Изгубил си сина си, потопи го в тази Любов, той ще дойде при тебе. Всичко потопете в този огън на Любовта и всичко ще се възвърне при вас. Казвате: Какво да правим? Всички трябва да се потопим в тази Божествена Любов и да живеем. Нека ви седят превръзките! Сега казвате: Чакай да видим какво ще каже нашият Учител. Вашият Учител! Толкова години съм ви говорил. И аз познавам моя Учител. Някои казват: Нашият Учител. Аз казвам: Моят Учител. Един Учител има в све-

та! И когато Христос казва: „Един е вашият Отец, един е вашият Учител“ свещено е това име Учител, и дойде ли да говорим за Учителя, аз искам тази дума да бъде свещена и за вас. Един, един е той, и Неговият глас, Неговата Любов за вас да бъде най-свещеното нещо. Някои казват: Дали говори Учителят, или не? Не се съмнявайте! Две хиляди години след смъртта на Христа и да се съмнявате, а..! Ако бих могъл да плача, бих плакал заради вас, ако се съмнявате. Там онзи кръст какво показва? Хилядите и милиони жертви, които стават в света какво показват? Не е ли това жертва на онзи велик Учител? Какво направихте за света? Обещавате за в бъдеще, радвам се. Този Учител за сега изисква ние да ходим с превързани очи в свещената Любов, и сърцата ни да треперят под тази Негова светлина. Един ден ще се снемат превръзките ни. Павел казва: „Ще видим, както Той ни вижда“. Ще дойде ден, ще се снемат тези превръзки, които сега съществуват. Бъдете уверени, вие ще проверите тези мои думи. Любовта ще внесе живот във вас, Мъдростта ще внесе светлина, Истината ще внесе свобода. Този живот ще се изрази в това Божествено знание да знаете, как да живеете. Има ли по-хубаво нещо от това да седим, да се разговаряме, и да имаме абсолютно доверие един към друг? По-красиво нещо от това няма. Да кажем, че в едно училище между учители и ученици има пълно доверие, пълно единение, учителят да храни тази пълна, възвишена Любов, и учениците – също, има ли нещо по-хубаво от това? Само по този начин може да дойде онова знание. Е, в един дом може ли да има нещо по-възвишено от това, между мъжа и жената да има туй възвишено трептение и от устата им да не излезе нито едно горчиво слово? Няма да кажа нито един крив поглед, защото очите са все още вързани. Горчива дума да си ка-

жат, защото езикът им е развързан. Няма нищо по-хубаво от това в света! Ето какво иска този Великият Учител да внесе в дома ти. Бащата да бъде посрещнат от дъщеря си, и каквото му каже тя, той да ѝ вярва, защото никога не му е казала лъжа. Да го обича, и той да обича дъщеря си. Майката да обича дъщеря си, да обича сина си.

„И отвори умовете им да разбират Писанията“.

И ви казвам: Има Един в света, който е така спрямо нас. И цялата жива Природа, нейният език говорят за този Единия, Великия Учител. Ние Го наричаме Учител, Отец, Господ, Той е, от чиято душа, дух, сърце, ум днес постоянно блика, блика. Недоволни всички, а то блика, блика, навсякъде всичко пълни, уталожва всички скърби и страдания, навсякъде простира ръцете си и помага. На този свят, който пъшка, Той казва: „Всичко това ще се обнови, обнови, обнови“.

Желая сега вие всички да си починете, да се не смущавате, да не бъдете толкова нервни, да се не безпокоите какво ще стане с вас. Ако ме слушате какво ви говоря тази сутрин, вие ще завършите това велико училище отлично, ще ви дадат една отлична диплома, Любовта ще ви снесе превръзките, вие ще внесете в света светлината и Любовта ще ви прати по една усмивка, ще видите усмивката ѝ. Ще ви пита някой: „Защо проповядвате?“ – Е, видях Любовта и нейната усмивка, готов съм да се жертвам, да живея за Бога.

И тъй, ще свършите благополучно, ще влезете в новата епоха, ще чуете гласа на ангелите, техните песни, тяхната наука, тяхната култура. Тогава ще дойдат всички светии, адепти, Учители от памтивека, ще дойдат и всички, които са заминали, и на Земята ще има едно велико тържество. Всички ще си починат. Тогава Любовта ще ви сне-

ме превръзките, ще ви даде едно велико угощение, и всички ще бъдат на нейната трапеза с хиляди години. Сега, още малко време имаме, вие сами ще снемете своите стари дрехи и нови ще си облечете този ден. Велик ден идва сега! Той идва бързо, велико приготвление има в света! И са поканени не само едни, всички са поканени, от малко до голямо. Всички са поканени на тази велика трапеза на Любавта.

Беседа, държана на 4.IX.23 г.

КОЙТО ИМА УШИ

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

(Лука 8:8)

Щастието и силата на хората зависят от тяхното слушане. Туй, което хората наричат щастие, това е съотношение. Щастието, това е връзката между две души. Когато две сърца са правилно съединени, т. е. имат правилни отношения, то, както в музиката, тъй и тук, образува се онзи тон, който ние наричаме щастие. За да можем да разберем туй вътрешно отношение на щастието, ние трябва да си служим с онези обективни символи, които съществуват в Природата. За пример, физическото сърце, това е един символ и знаем, че здравословното състояние на човека зависи от неговото сърце. И от всички клетки в тялото, като изключим тия на главата, най-разумни са клетките на сърцето. По интелигентност те са на първо място, те са най-интелигентни. Обаче, в съвременната физиология, съвременните учени хора са свикнали да мислят за клетките просто, като за живи същества без никаква разумност. Това е едно детинско схващане на съвременната наука. Съвременната наука се намира още в своите пелени и съвременните учени хора, това са деца на тази наука, те се занимават с детски играчки. Може

би, след няколко хиляди години, тия същите учени хора, които сега минават за големи капацитети, те сами ще се поусмивнат на своята съвременна ученост. Туй погрешно схващане е минало във всички клонове на науката и е проникнало самата същина на нашия живот; и всеки един за себе си мисли, че по-умен от него няма, че само той живее и страда, а никой наоколо му не живее и не страда – тъй поне чувстваме в себе си. Тогава философите казват „аз“ и „не аз“. „Аз“-ът е туй, което съзнава, а всеки човек вънка от мене е „не аз-ът“. Аз, който съм вътре в себе си, съм „аз-ът“. Е, какво разбираме под думата „аз?“. Щом речем да обясним този „аз“, той се стопява, както снега и нищо не остава от него в ръцете ни. Когато се каже „аз“, някои го заместват с думата „его“. Всъщност думата „аз“ съществува ли в света? Всеки казва „аз, аз“. „Аз“ се явява, когато човек почва да мисли, когато човек почва да се отделя от другите хора. Това „аз“ значи: аз, №, аз, който започвам да мисля, аз съм. Това „аз“ съвременната наука го употребява във философията, а ние ще вземем аз-ът, ще го заместим с живата, съзнателната, самосъзнателната човешка душа, защото душата е една определена единица вътре в Природата и тя съществува. Тя съществува и е извънка времето и пространството, както и във времето и пространството. Корените на душата са във време и пространство, а нейните клонища са извънка времето и пространството. Често философите казват какво нещо е време и пространство? Нека вземем една секунда от времето и да разделим туй време на 100 милиона части. Ако вземем една сто милионна част от секундата, тогава бих ви задал въпроса: може ли да определите каква дължина ще има туй време. С каква мярка ще го определите? Значи, извън времето и простран-

вото няма мярка. Следователно, нашето време и пространство не е меродавно.

Сега ще направя едно малко отклонение. Вземете в геометрията, ние имаме триъгълници, четириъгълници, петоъгълници и т.н., но триъгълникът, това не е една цяла фигура. Хората от третото измерение казват: Ние имаме един триъгълник и може да образуваме една пирамида. Да, но пирамидата не е цяло. Триъгълникът е част от едно цяло, пирамидата е част от друго едно цяло. И следователно, когато туй цяло се проектира вътре в нашия свят, в материалния и извън материалния свят, изявленията са негови отсечки. Отсечките му някой път се проектират като триъгълници, четириъгълници, петоъгълници. Ние си служим с тях, но те са само отсечки. Сега, да вземем за пример един ъгъл. Често учените го построяват от две прави линии насочени към известен общ център, и с него механиците, инженерите си служат. Тия линии наричаме силови линии на движението. Те действат вътре в Природата. Но тия силови линии са някой път и несъзнателни. Вземете брат и сестра, не се движат винаги по една и съща линия. За в бъдеще ще могат да измерват отношенията на хората според техните ъгли на движение. Да кажем, че две личности се движат под един ъгъл от 30° или под ъгъл от 90° , или под ъгъл от 120° , те ще се различават по характер, защото тия двете линии, които се раздалечават, показват, че между тях трябва да има едно по-голямо или по-малко препятствие. За да стане този ъгъл по-голям, кои са причините за туй отклонение? Кои са причините, за да се отдалечават тези две линии? Те могат толкова да се раздалечат, че да се изправят в една права линия, да образуват един изправен ъгъл от 180° и да се прегънат в другата посока на своето движение. Сега вие можете да напра-

вите едно малко възражение: Как е възможно един ъгъл да се огъне? Възможно е. Аз ви питам: Как е възможно да смените едно любовно състояние със състояние на омраза? Някой път обичате някого, съгласни сте да се пожертвате, но след 4-5 години сте в състояние да го смажете, да го направите на прах и пепел. Това са състояния, които съществуват. Не искам да кажа за вас, вие сте от благородните, аз казвам туй, което в света съществува. Взимам не само хората, но целокупната Природа, тъй както съществува. Вие вземете едно малко кученце, което ви обича и го хванете за опашката, то веднага ще се обърне и ще ви захване със зъбите си, но после, като го изгледате малко сериозно, дойде страхът и то отстъпва. Сменя се състоянието. Защо? Изобщо хората казват: Е, то си е куче. Значи, неразумно е. Е, хубаво, то си е куче, аз съм съгласен, но когато у човека се сменя състоянието, той какво е? Значи, това не е една философия, която може да изясни правилно защо и от какво произтича едно явление. Ние трябва да обясним едно явление правилно и като го обясним, да го приложим в живота тъй, както техникът може да обясни едно явление и да го приложи.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“ Природата е употребила дълго време, докато създаде човешкото ухо, не само неговата външна страна, но неговото вътрешно устройство, онези съединителни вътрешни нишки с мозъка, за да може да превръща звуковете. Когато някой ти каже „Аз те обичам“, тия трептения като влязат в ухото ти, трябва да ги превърнеш, да знаеш, че е така. Като ти каже някой тия думи, звуковете удрят на тъпанчето ти, сърцето ти се възпламенява, и ти казваш: А, той ме обича. Защо, как? Чух го, на тъпанчето ми удари. У турците има една пушка чекмаклия, тя има един малък отвор, турят вътре една за-

палка с кремък, малко барут, и като шракне, от кремъка изхвъркват малки искри, запалват барута, и се чува: „Бум“. Тъй както се запалва тази пушка чекмаклия, тъй се запалва и човек. Дойде Любовта в него и той се запали. Обаче, това са само преходни обяснения, това не е същината на живота. За разбиране законите на самия живот, за разбиране на самата мисъл, за разбиране на самото движение, се изисква друго нещо. Аз сега не говоря за онези прояви на движенията, които са чисто физически, но говоря за онези съзнателните движения. В съзнателните движения силата е вътре, а в несъзнателните, механически движения силата е отвън. В едно колело имате един ремък, който движи постоянно колелото отвън, а в един охлюв имате движението отвътре. Този охлюв или тази мида често е затворена между две черупки. След като умре охлювът или мидата, тази черупка остава и ако вие я счупите, никога не ще може да образувате наново тази форма. Обратно: ако вземете солта и я разтворите във вода, после оставите разтвора ѝ да кристализира, ще се образува същата форма. Следователно, разумните форми не се възстановяват тъй, както формите на кристалите. Затуй, когато в света направите известна погрешка или известно добро, разумната сила, която е направила тази погрешка или това добро, тя сама е в сила да пресъздаде туй, което е направила или развалила. Сега, допуснете следния факт, който може да се обясни по два начина. Вие имате един приятел, когото обичате, но един ден по невнимание, кажете една дума, от която той се обижда, неговото настроение се изменя. Вие отивате, извинявате се, но той не иска да ви прости. Питам: защо не иска да ви прости? Онзи човек, който не иска да ви прости, той не е обиденият, друг е обиденият, но го няма. Следователно, той казва: Аз няма какво да ви

прощавам, аз оставам само негов настойник. За пример, даден е един процес на някой адвокат, но друг един му казва: Прекрати този процес. Той пита ищеца: Ти готов ли си. Адвокатът има ли право да прекрати делото сам? – Няма право. Следователно, обидените хора, тези, които не обичат да прощават, те не са обидените, те са само длъжностни лица. В обидата всякога има една материална щета. Законът е такъв. И тази щета трябва да се изплати, да се възстанови. Защо? Равновесието се е нарушило и ти, докато не възстановиш това равновесие, не можеш да се примириш. Някой, който те обидил, дойде и започва: Извини, аз те обидих. Не, не може така. Ами хубаво, ако ти си един слуга, турил си боба да се вари, приготвил си го, но си забравил да поставиш сол в гърнето и отидеш при господаря си и му кажеш: Извини, аз не турих сол. С това извинение бобът ще се осоли ли? – Няма. Или, пресолил си боба, дойдеш и се извиниш на господаря: Извини, бобът е пресолен. С това ще се обезсоли ли? Това са ред извинения. Някой се извинява: аз го обезсолих, аз го пресолих. Това са методи, които съвременните хора употребяват за поправяне на обществото. Тия методи са употребявани, употребявани, но не са дали никакви резултати. Вие казвате: Ние сме грешни хора, това-онова. Туй значи: аз не съм турил сол. С такива извинения „аз не съм турил сол“ или „аз съм пресолил“ става ли някаква работа? Като не туриш сол, солта ще влезе ли в гърнето? – Няма да влезе в гърнето. После, другото, което спъва съвременните хора, то е следното. Ние казваме: Да имаме Божията Любов! Като кажете да имате Божията Любов, ще я имате ли? Не, Любовта се проявява в човешката душа само при известни условия. Тя действа, но се заражда при известни условия. Казваш: Аз искам да бъда учен човек. Да,

но знанието и Мъдростта и те се зараждат при известни условия. Любовта се заражда само тогава, когато ти дойдеш в съприкосновение с Бога. Нищо повече! При първия момент на съприкосновение с Бога, Любовта ще блесне в душата ти като един съвършен факт. И когато това стане, ето какви промени ще настанат. Да кажем, докато не дойде Любовта, ти разсъждаваш философски, интересуваш се и от философията, и от геологията, но докосне ли те, ти ще отлагаш да изпълниш всичко това, което тя изисква за след милиони години и ще казваш: Е, то не му е дошло времето. И всички съвременни хора са все умни хора, казват: Няма да дадем имота си най-после, ще мислим и за себе си. Чудна е тази философия! Нима за да направя добро някому, аз трябва да престана да мисля? Не, същността именно трябва да се приеме, а не да мислим за какво не е дошло времето. Какво ще бъде състоянието ти, когато влезеш в съприкосновение с Бога? Веднага тия неразрешени въпроси ще ги разрешиш. Щом дойдеш в съприкосновение с Бога, ще бъдеш готов веднага да раздадеш всичко, ще бъдеш готов да заемеш каквото и да е положение в света. Не ме разбирайте криво! Тази Любов няма да те направи калугер в някоя гора, тя няма да ти тури съдрани гащи. Ние, съвременните хора, привидно сме много скромни. Един ученик на Сократа, за да покаже своята скромност, се явява със съдрани гащи пред своя Учител, виждали се месата му. Погледнал го Сократ и му казал: „Твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи“. Гордостта може да се покаже и през хубавите дрехи, може да се покаже и през съдраните гащи. Обаче, когато ти имаш туй първо съприкосновение с Божествената Любов, у тебе ще лъха вече живот и ти ще бъдеш един извор, който периодически по-малко идва, докато не дойде малко дъждец, и

пак ще засъхнеш. Но когато дойде Божествената Любов в съприкосновение с тебе, ти ще бъдеш един велик извор и цялата местност ще се благослови от туй съприкосновение с тебе. Едно от качествата на тази Любов е това, че тя е устойчива и неизменна, т.е. тя се изменя, но както трептенията, вибрациите от една цигулка са тъй хармонично съчетани, че образуват хармония, приятна за ухото, така е и с промените, които стават от Любовта. Хиляди и милиони промени ще станат във вашето състояние, но от всичката тази Любов, първото нещо, което е, ще диша живот навсякъде. Първият акт: Ние ще усетим един изблик на Любовта. Вторият акт: Понеже този извор ще тръгне сега в своя път на движението, необходима е Мъдростта да му покаже пътя накъде да върви. Загуй трябва първо да има съприкосновение с Бога. А сега съвременните учени хора започват да опровергават има ли Господ, няма ли Господ. Аз съм казвал и друг път: Реалността не я доказвам. За реалността можем да говорим само. Аз не доказвам реалността, понеже комуто я доказвам, ще го опетня със своите доказателства. Да доказвам Истината, значи да лъжа. Да положим сега, че няма Господ, тъй казват съвременните теолози, ти губиш ли нещо? Ако пък има Господ, значи спечелил си нещо. Това са търговски работи. Ами, ако Господ е само на Земята, ако в Божествения свят Го няма? Ако имаш ум, има Господ; ако нямаш ум, няма Господ. Ако имаш сърце, има Господ; ако нямаш сърце, няма Господ. Под думите „има Господ“, ето какво подразбирам. Вие сега не ме разбрахте, но погрешката не е ваша, не е и моя, но е на онзи, който е направил езика. Има Господ, значи има Любов. Има ли Любов, тази Любов ще даде живот. Аз съм мъртъв, хилав, отчаян, песимист, това-онова, но като дойде Любовта, аз мога да помогна на хиляди

хора. Каквото хвана, всичко мога да направя. Е, кое състояние е по-хубаво? Хубаво ли е това състояние, при което да те турят на леглото, да имаш нужда от 10 души слуги, да те измият, да обикалят наоколо ти и ти да казваш само „ох, ох“? Аз ще ви предам един факт тъй, както си е, както са ми го казали, той е веществено доказателство. Отиват при един лекар, казват му: „Има един болен, той е в последната фаза на болестта, на издъхване.“ Лекарят взима инструментите си, мисли, че може да има нужда от операция. Влиза вътре, вижда един болник лежи на леглото си, завит с юрган, пред него една чиния с кюфтета. Болният казва: Ох, докторе, умрях. Докторът си казва: Тия хора са направили с мене една шега. Няма, няма нищо, казва той, човек, който яде кюфтета, не умира. И си отива. – Чакай, чакай, господин докторе, идвали сте тука, да ви платя. Съвременната медицина твърди, че има такива болести, при които хората, като заболяват, ядат повече. И този човек заболял от такава болест, но лекарят се учудил, очаквал да види болен, който умира, а той, под юргана пъшка и на масата пред него паница с кюфтета. Такива болести се лекуват много мъчно, но за да се излекува човек, той непременно временно трябва да престане да яде, а да навакса тази храна от въздуха и водата. Следователно, имало е, и сега има, па и за в бъдеще пак ще има методи за лекуване. Съвременните лекари, съвременната наука има всичкото добро желание да лекува, но Природата е скрила своите методи. Тя е много строга към всеки, който би употребил един неин метод. Има два начина за лекуване : единият е природен, а другият начин аз го наричам Божествен, той е моментален. Ти не можеш да излекуваш един грешен човек моментално. Един праведник можеш моментално да го излекуваш от каквато и да е болест, но един

грешник – никога. В историята на човешките анали не съм намерил пример, дето някой виден лекар да е излекувал моментално някой човек. Има примери, но тия хора са били хора на вярата. За да подобрим живота си, ние трябва да възприемем Любовта. Всеки един от вас трябва да се стреми към туй първо съприкосновение с Бога, но туй съприкосновение трябва да бъде такова, каквото съответства за вашата душа. За всеки един човек има отредено едно място, една специална точка, според неговата душа. Туй място седи само за вашата душа, никой не може да ви го вземе. Зад него седи един ангел, който го пази. То ви чака отворено. Като дойдете в контакт с Бога, то ще произведе резултат. Може учени хора да ви говорят това-онова, какво ли не, да ви залъгват, но туй място си седи. Трябва да обходите цял свят, да дадете всички жертви и дойдете ли в контакт с Бога, веднага във вас ще се влее новия живот, който Христос нарича „новораждне“, а в окултната наука го наричат „дваж роден“. Сега ние, хората на земния живот, мислим, че ако имаме тия блага, които сега има, ще бъдем щастливи, но в света има разпределение на Божествените блага. На някои хора Бог е дал блага, но не им позволява да ядат от тези блага, а на някои е дал много малко блага, но им позволява да ядат. Един от древните царе, Самсунбаредин, искал да даде на своя народ един добър пример. Той поканил на обяд 10 души от държавата си, най-видни, най-учени хора и 10 души, най-бедни, най-прости. И действително, намерили се 10 души учени и 10 души прости и дошли. Царят искал да ги угости. На първите 10 души сложил най-хубавите ястия и като разбрал законите на електричеството, той разпоредил щото всички блюда, вилици, лъжици, ножове, всичко, до което се докоснат, да бъде скачено с електрически жици. Богата би-

ла трапезата, с най-пищни яденета, каквото биха пожелали, щели да намерят: и агнешко, и пилешко, и пуйки, и пъдпъдъци, и езици от птиченца, всичко. Те си казали: „Царят ще ни окаже най-големи почести“. А на другите, на простите, сложил най-скромните яденета, но нямало никакви електрически токове. Дохожда царят, казва и на едните, и на другите: „Заповядайте!“ Сядат учените, взимат лъжицата, посягат – трепват, не могат да ядат. Взимат вилушката – трепват, не могат да ядат. Какво има? „Е, малко сме неразположени“. Каквото бутнат тия учените философи, все трепват и си казват: „Няма ли да се свърши тази трапеза?“ Почват да мислят, че се намират на някакъв огън. А бедните ядат. Царят от време на време хвърли око към едните и другите, наблюдава ги. Учените си казват: Защо ни е всичко това, щом не може да се използва? Богатите имат външно величие, а вътрешно нямат, а бедните имат вътрешно величие, а външно нямат. Бедните преспокойно и сладко си ядат. И Господ така е направил света; туй същото е и в Природата. Господ ще ви даде богатство, ще ви даде къщи, ала токове ще има. Всеки ден като туриш паницата отпреде си, ще подскачаш: глава ще те боли, корем ще те боли, крака ще те болят, това-онова – богат човек. Но смисълът на живота не е в това, ние хората трябва да разбираме живота другояче. Сега, ако река да обяснявам как трябва да го разбираме, това са го обяснявали много учени хора. Недъзи има вътре в живота, които трябва да се лекуват. На съвременните хора трябва вяра. Вие казвате: Значи, човек трябва да скръсти ръце. Да живее човек с вяра у нас така подразбират, да скръсти ръце и да чака. Не, обратното е. Ние още не знаем как да работим със своя език. Аз сега правя някои малки наблюдения в живота, с по-висшите и по-нисшите животни, пра-

вил съм наблюдения и с растенията и виждам на каква степен е тяхното съзнание. Често вие минавате през гората и виждате някое голямо дърво изсъхнало, а наоколо му другите дръвчета са запазени здрави. Разравяте почвата, червеи няма, а то изсъхнало. Как ще си обясните това? Ако един престъпник седне под едно какво и да е дърво, то ще изсъхне. Не само дървото изсъхва, но ако един такъв престъпник, който е убил някого, влезе в дома ви, някой от дома ви ще изсъхне. Грешните състояния носят в света една ужасна проказа. И никога в света не е имало толкова болести, колкото сега. Лекарите вече се слисали, кръщават ги, кръщават, нямат вече нови имена за болестите, тъй като те се умножават. Защо? – Защото хората в своите стремежи не са чисти. Не е въпросът само за извършените престъпления. Много престъпления не са извършени, но съвременните хора със своята алчност, със своята ненаситност са в състояние, който им се изпречи на пътя, да го унищожат. Сега няма да привеждам примери, но има случаи, дето мнозина хора са пожертвани само за стотина лева. Но сега, ще се повърнем към нашата беседа.

Христос казва: „Който има уши да слуша, нека слуша!“ Какво мислят сега учените, философите, дали има Господ или няма, това е тяхна работа. Има ли пространство, няма ли пространство, това е тяхна работа. Има ли време, няма ли време, това е тяхна работа. Ние изучаваме абсолютната реалност. Бог е една реалност, за която и въпрос не можем да правим. Ние във всичко можем да се усъдним, в съществуването на хората можем да се усъдним, но в съществуването на Бога – никога! И когато някой се изправи пред мене и ме пита има ли Господ, казвам: Ами ти сам ми говориш, че има Господ. Ако не беше ме питал, щях да кажа, че няма Господ, но Господ чрез тебе, чрез

този учен ме пита: Има ли Господ, вярваш ли, че аз съществувам. Казвам: Господи, аз никога не се съмнявам. Дойде някой, казва ми: Господ не съществува, дъщеря ми умре. Това именно е доказателство, че Господ съществува. Ами Господ ми направи най-голямото зло! А, зло ти направи! Как, туй Великото същество, зло да ти направи! Казвам: Слушайте, ако при тебе дойде един цар или княз, даде ти една огърлица с диаманти и ти каже, че след три месеца ще си ги вземе, и след три месеца действително дохожда да си вземе огърлицата, а ти започваш да плачеш, какво показва това? – Казвам ти си много алчен. Че тази огърлица си е негова, дал ти я за три месеца, и ще си я вземе. Една твоя дъщеря или твой син, всички тези души, това са диаманти от една Божия огърлица. Той ти е дал един диамант от тази огърлица за година, 2, 3, 10 и най-после казва: „Нека се върне този диамант при мене!“ Защо ще плачеш? Ти ще пишеш едно писмо на Господа и ще кажеш: „Господи, аз ти благодаря за крайната милост, че поносих малко този диамант от Твоята огърлица, прати ми го пак някой път“. Той ще ти прати друг, и бъди уверен, че вторият диамант ще бъде по-хубав. Господ има много хубави огърлици, но вие още не сте носили диаманти от неговите огърлици. Сега, някой ще каже: Това е от 1001 нощ. Повече от 1001 нощ е даже. В 1001 нощ има такава философия! Чели ли сте 1001 нощ? Вероятно сте я чели, там има отлични неща, само че туй е един живот другаде преживян, при друга обстановка, а не тук на Земята.

И тъй, първото съприкосновение с Бога, с туй Великото същество, ще внесе една нова струя, едно ново прозрение, ние ще схванем живота тъй, както никога не сме го схващали и ще почнем да живеем другояче. Сега, съвременните учени хора казват, че ако дойдем в съприкосно-

вение с Бога ние ще обеднеем, ще изгубим своята индивидуалност и самостоятелност. Аз ви питам следния факт: коя майка иска, след като роди едно дете, туй дете да бъде идиот? Има ли такава майка? Всяка майка иска нейното дете да бъде тъй разумно, като нея. Тя се радва. Мислите ли, че Бог, който ни е родил, всичкото Му желание не е да бъдем като Него? Ние имаме една философия, казваме, че еди-кой си окултист, еди-кой си философ е казал тъй. Много хубави неща са казали, но философът не чувства тъй, както мене. Има една наука, която не може да се предаде чрез ума, но чрез сърцето. И някой философ ми казва туй-онуй, но аз му казвам: Твоята наука не мога да я разбера, ти ми предай твоето чувстване – не какво мислиш, но какво чувстваш за Бога. Разумни чувствания има! Е, питам: Съвременният свят на ума ли е обоснован или на чувствата? На чувствата е основан, а умът е само един пазител на тази огърлица. Огърлицата е сърцето, а умът е едно сандъче за тази огърлица. Умът е майстор да пази, а сърцето е, което оценява тази огърлица. Сега, някои може да излязат, да кажат, че сърцето било извратено, тъй казвало Писанието. Ще извините, свещеният език на Писанието е малко опорочен. И много думи се опорочават. У нас думата „Любов“ е почти наполовина опорочена. Щом кажеш „обичам някого“, веднага ще ти кажат: „Разбирам, разбирам твоята Любов“. Думата „Любов“ не е разбрана, опорочена е. Правда, Доброта, всички тия неща са опорочени. Кой говори за право? Добрият човек за право никога не говори. Човекът на Истината за Истината никога не говори. Ще бъде смешно свещта да говори за своята светлина, за себе си. Ако питате една свещ за светлината ѝ, ще каже: Можеш ли да четеш на моята светлина? – Мога. – Не ме питайте повече. Това е доказателство. Сега, ще се повър-

нем пак към тази велика Любов. Тази дума „велика“ не може да се приложи за Любовта. Любовта не е велика. За да кажем, че е велика, трябва да има нещо, с което да я сравняваме, а тя не може да се сравнява. Като казвам „великата Любов“ ето как я определям. Любовта носи в себе си безсмъртие и живот; Любовта изключва всички страдания; Любовта изключва всички насилия; Любовта изключва всички глупости; Любовта изключва всички безчестия; Любовта изключва всички нечистотии; Любовта изключва всички неправди, а включва милосърдието, добротата, всичко онова, което е възвишено и добро, включва съвършения живот. Пред нея и в нея живеят всички същества тъй, както ги разбираме, от най-нисшите до най-висшите, като изключим Бога – всички живеят в нея и черпят от нейните източници. Сега, някои казват: Любовта не съществува. Ами че защо плачеш в света? Ти плачеш, защото търсиш нещо; ти плачеш, защото има някой, който не те обича. Не, има някой, който те обича. Господ те обича. „Е, ти остави Господа“. Ами кой? „Някое живо същество“. Ами живото същество си ти. Щом не можеш да намериш някого, който да те обича, обърни се ти да обичаш някого. Тогава, в Любовта на Господа има две състояния: да те любят, и ти да любиш. Когато в единия живот те любели, в другия ти ще любиш, защото онези, които са те любели, сега ти ще ги любиш. Онези, които трябва да бъдат любени, те почиват. А сега, ти седиш, чакаш, като някой богат човек, да те любят. Не, ще станеш, ще идеш да търсиш някого да любиш.

И тъй, съвременните хора питат: „Къде е Господ?“ Косвено аз бих обосновал своето доказателство така: всяка една електрическа лампичка, която свети, не е ли отражение на слънчевата светлина? Ако слънчевата светлина

угасне, всички огънове веднага ще изгаснат, а понеже огънят гори, то е едно доказателство, че и Слънцето гори. А понеже Бог живее в света, проявява своята светлина, то и ние живеем в Него. Че няма Господ, аз бих казал така: ако Господ изчезне, и аз ще изчезна, защото аз съм едно отражение. Може ли сянката да изчезне без реалността? – Не може. Следователно, съществуването на сенките е едно доказателство, че съществува и реалността.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

Сега, някои от вас ще кажат: Ние сме хора на реалността, хора на ХХ век, нови идеи има в нас, мислиш ли, че ще ни заблудиш с твоите аргументи? Ние искаме да поставим твоето учение на опит. Туй, което ни говориш, право ли е? Аз бих ви задал други въпроси: Кола, която не се движи, може ли да се счупи? Стомна, която не се пълни, може ли да се изпразни? Хляб, който не се яде, може ли да се свърши? Река, която не тече, може ли да пресъхва? Огън, който не гори, може ли да запали някоя къща? Човек, който не мисли, глупости може ли да направи? Човек, който не чувства, може ли да люби или да мрази? – отговорете ми на тези въпроси! Омразата в едни хора е Любов в други. Твоята омраза е корен на една висша Любов. Туй, което ти чувстваш като омраза, ако ти проектираш своята Любов към корените на омразата, цветовете в клонищата ще дадат най-хубавите сокове. Ти казваш: А, тази омраза ми съсипа сърцето. Ти трябва да намразиш някого, за да обикнеш друго. От тази твоя омраза ще се образува Любов. Омразата ще мине като Любов в един по-висш свят. Ама защо е омразата? – Потребна е. Защо е Любовта? – Любовта е потребна, за да се яви омразата. Омразата е един свят на по-нисши същества. Като намразиш някого, туй, което е нещастие за тебе, е щастие за

друго, в това има едно движение. Тъй щото, ако ти си щастлив, друг е нещастен; ако ти си нещастен, някой друг е щастлив. Сега, тия неща, които ви казвам, както и туй последното, се нуждаят от доказателства.

„Който има уши да слуша, нека слуша“!

В туй отношение вие трябва да бъдете последователни, да изучавате вашата Природа, вашия ум. Всеки ден си задавайте задачата да определите на какво се дължи туй постоянно съмняване на вашите чувства, туй постоянно съмняване на вашите мисли и на вашите действия. Аз забелязвам, мнозина от вас като дойдат тук в първо време са ревностни, после поулегнат малко, казват: Ние усвоихме учението. Казвам: Та вие още не сте били ревностни, не сте опитали още Любовта, вие не сте намерили още Бога, не Го познавате. Аз не отказвам, че Бог се проявява във вас, че и вие живеете в Него, но туй първото съприкосновение с Бога, което аз наричам „съприкосновение по особена благодат, второ раждане или новия живот“, вие не сте го придобили още. Това специално съприкосновение ще го придобиете след 40 – 50 години. Тогава ще придобиете живота на ангелите. Казвате: Аз мога ли да стана ангел? – Можеш, но то е въпрос на време. Можеш да станеш ангел в една минута, в един ден, а можеш да станеш ангел след милиони и милиарди години. Всички вие, които ме слушате, можете моментално да измените вашия живот, но да се не усъмните в Бога. Каквото и да ви дойде, каквото и да стане, ще можете да придобиете този живот. Но вие ще се намерите в положението на онзи стар, 70 – 80-годишен дядо, който като си вярвал, един ден представил си, че бил млад, загледал се нагоре и паднал в един доста голям трап. За да се извини, казал си: „Дойдох до трапа, не исках да го обикалям, рекох да го прескоча, както това правих на мла-

ди години, но паднах. Е, на млади години така ли беше? А-ма като остарее човек, друго е“. Като си показал главата нагоре, поогледал се наоколо да не го види някой, казал си: „То и на млади години беше така“. Така и вие, в младините си казвате: Хайде, аз ще си поправам живота, но като поостарее малко, сега нека да си почета малко философия, да си понаредя малко живота. Редиш го, редиш го и после казваш: Хайде, в другото прераждане, тогава. И във второто прераждане такъв ще бъдеш. Че можеш да живееш много прераждания, то е друг въпрос, но можеш да използваш сегашния си живот във всичката своя пълнота и да приготвиш онези условия, при които Бог може да се прояви. Аз ви казах в една беседа, че ние идваме на Земята, за да се прояви съвършения Божи живот в нас.

„Който има уши да слуша, нека слуша“!

В окултната наука има един закон: Всяко нещастие, което дойде отгоре, превръщайте го за ваше добро! Истинският живот седи в страданията, не можете да ги избегнете. Туй е за Земята. Когато човек започне да се издига умствено или сърдечно, непременно ще му дойдат страданията. Това е една фаза в неговото развитие. Неизбежен закон е. Тогава онзи, който не иска да страда, да се повърне назад. Вие сте чудни! Онзи ученик, който иска да стане висшист, да стане знаменитост, може ли без усилия, без работа да стане такъв? Не, дълго време ще страда. И в чистотата, и в святостта на нашия живот пак трябва да правим тези усилия. Дойде едно нещастие, кажете: За добро е. Дойде второ – за добро е. Трето, четвърто – за добро е, за добро е, докато най-после туй доброто само по себе си възтържествува. Ако имате тази Божия Любов, туй първо съприкосновение с Бога, вие ще имате един ключ, и дето и да идете, в Англия, във Франция, дето и да стъпите, на ан-

глийска почва например, веднага всеки англичанин ще ви посрещне и всеки ще иска да ви вземе дома си. Човешкото съзнание е такова, че ако, за пример, в България стане една духовна промяна, духовно движение, всички тези хора в Америка, в Англия, които са в свръзка с Бога, ще знаят всички промени, които стават в България. Има англичани, които ви знаят, знаят ви и по име и казват: обръщане има. Пък и ние знаем какво става във Франция, в Англия, колко души имат съприкосновение с Бога и си кореспондираме, само че нашите писма не идват с тази поща, не са на тази обикновена хартия писани и с тези обикновени пликове. Има един особен нов начин за кореспондиране, който за в бъдеще ще се прилага в света. Той е най-износният, най-практичният, няма да носи никаква зараза в света, а ще носи знания на хората. И този, днешният начин, и той е хубав, но за в бъдеще ще има един много по-хубав начин от сегашния.

И тъй, първото нещо: трябва ви съприкосновение с Бога! Но, ще работите, няма да концентрирате ума си на едно място, няма да гледате на онази мома, която не е умна, която цял ден седи пред прозорците, върти си палците и казва: „Туй ще ми купи, онуй ще ми купи“. Не, тя трябва с хурката да преде, да работи и като дойде той, да я завари в туй работно състояние. Така и ние трябва да чакаме Господа, да работим. Така е и с мене, аз работя с Господа, а някой се бият. Ще ви приведа един факт: двама мои ученици, няма да кажа кои са, преди няколко дни се бият. Идва една ученичка, казва ми: „бият се!“ Казвам: Нека се бият, те като братя си играят. „Ела да ги видиш“. Аз и от тук ги виждам. Че някой шляпнал някого! Ами защо да не кажа, че това е милувка? Вятърът не взима ли шапката, не шляпка ли хората? Зависи как гледаш на нещата. Сега, ние

се тревожим, някой си бил някого, някой казал някому нещо, с дреболии се занимаваме. Това са въпроси за света, а вие трябва постоянно да превръщате тия неща. В това седи силата. И най-после дойде във вас мисълта: какво ще кажат хората? Тия двама ученици от неговото училище се бият! Аз си казвам тъй: Слънцето, като грее, направило ли е всички хора щастливи? Бог, като е направил света, защо е допуснал злото, не е ли Негово? Някой ще направи мене виновен. Ако някой ме осъди, че хората в моето учение тъй живеят, питам: Ами в Божественото учение как живеят хората? Покажете ми едно идеално общество, дето хората да живеят тъй идеално! Не, ние не се лъжем. Двама се хванали за гуша, бият се, но след 1/2 час седнали, гугуцат си. Това са актьори на сцената, вие не се самозальгвайте.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

Не се лъжете, изпитвайте ума, сърцето и волята си! Туй е волята Божия. Ако вие постъпвате по първия начин, ще бъдете семето, посято на пътя, семето, посято между камъните и семето, посято между тръните – значи, по начина на кривото разбиране. Ако постъпвате по втория начин, по законите на Любовта, вие ще бъдете семето, посято на добрата почва, което дава плод стократно. Има нещо неизбежно в света!

Сега, искам да слушате с вашето ухо, което съществува. Турете си туй правило в ума, то поне е практично: всичко в света работи за добро на онези, които са в Любовта, които са в съприкосновение с Бога.

Беседа, държана на 11. XI. 1923г.

БОГ НА ЖИВИТЕ

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

(Матей 22 : 32)

„Живи и мъртви“, това са две понятия. Живота познаваме, а смъртта не познаваме. Ако някой мисли, че познава смъртта, той се лъже. Всички говорим, че ще умрем, но какво нещо е умирането, туй никой не знае, то е предположение, което трябва да се докаже. И интересно е, че съвременните учени хора, най-учените капацитети, които не вярват в Бога, вярват в смъртта. Те казват: Как да не умираме? Ами онзи, който умира, нали си затваря очите? Нима затварянето на очите, това е смърт? – Ама престава да говори! Нима преставането да говори, това е смърт? – Ама пулсът престава. Нима преставането на пулса, това е смърт? Аз не зная защо така определят смъртта. Човек може да си затвори очите, може да престане да говори, може сърцето му да престане да тупа, и пак да живее. Има същества в Природата, които нямат сърце и пак живеят, без сърце са. Има същества, които нямат кръвообращение и пак живеят. Ще кажете: Е, това е от 1001 нощ. Нима всички съвременни теории на науката не са от 1001 нощ? Сега, според тази съвременна относителна реалност, според теорията на Айнщайна, всички хора признават, че науката е една

положителна реалност. Нямам нищо против това – относителна и положителна. Ние казваме, че известен човек е положителен. В какво е положителен? Положителен човек е този, който всякога устоява на своята дума: каже едно нещо и го направи. А неположителен е този, който каже едно нещо, а върши друго, всеки ден умът му се мени по 10 пъти. Той е относителен.

Сега, науката казва, че светлината на звездите се подчинява на общия закон на трептенията, че имало едно отклонение в лъчите на светлината и туй се върши под влиянието на тия трептения. Така е. Светлината се подчинява на един вътрешен закон, а щом се подчинява, тя си има известни ограничения. Щом има известни ограничения, тя се движи в един известен кръг, по известна спирала. И в такъв случай, светлината не само че се наклонява, но се отклонява и най-после спира. И всеки един лъч се превръща в едно разумно същество. Е, какво ще кажат на туй съвременните учени хора? Преди милиарди години вие сте били такъв един лъч, но при излизането си от звездите, след като сте се движили и дошли на Земята, вие сте се намерили като хора и днес, в тази аудитория, ме слушате. Вие сте забравили, че сте били светлина. И сега, с ред доказателства трябва да ви убеждавам, че сте били светлина. Ще кажете: Е, светлината е друго нещо. Защо? – Тя свети. Как може да определите, че туй движение се превръща в светене? Преди всичко светлината не идва от Слънцето. Ако отивате към Слънцето, вие ще се намерите в един такъв непоносим мрак, какъвто досега не сте виждали. Някой мислят, че като отиват към Слънцето, ще намерят повече светлина. Не, обратното е, в такъв мрак ще нагазите, че ще изгубите пътя си. Това са само твърдения, предположения, не каз-

вам, че това е една Истина. Та и аз имам право да пред-полагам, както всички учени хора. Може 50% да е вярно и 50% да има едно отклонение.

Казва се: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Всички съвременни хора казват: Ние ще умрем. Е, питам тогава: Като казват, че всички ще умрем, какъв смисъл има тогава да се проповядва една религия, че има Господ, че Господ дошъл на Земята, това-онова, ако ние вярваме в смъртта? И съвременните хора вярват в смъртта повече, отколкото в живота. Отрицателните истини в света са по-силни, отколкото положителните. Тогава казвам: Защо ни е религия, защо ни са всичките научни теории, ако един ден смъртта унищожи всичко? Смъртта в света, според моето схващане, е изобретение на човешкия ум. Казва се в една стара книга: „В който ден пристъпиш заповедите ми, в който ден пристъпиш великия закон на Любовта, Мъдростта и Истината, ще умреш.“ И тогава вече имаме определение що е смърт. Щом изгубиш своята свобода, своите знания, своя живот, ти си мъртъв. В какво седи животът? Щом изгубиш живота си, ще изгубиш своето движение, ще се парализираш и у теб ще остане само едно голо съзнание – ще съзнаваш, че имаш ръце, крака и не можеш да се движиш; ще съзнаваш, че имаш сърце, което не може да тупти; ще съзнаваш, че имаш артериална система, нерви, кръвоносни съдове, а нямаш кръвообръщение. И тъй, щом сгрешиш против великия закон на Любовта, ще изгубиш живота си; щом сгрешиш против великия закон на Мъдростта, ще изгубиш знанието си и щом сгрешиш против великия закон на Истината, ще изгубиш свободата си. А щом изгубиш живота си, знанието си и свободата, в какво седи благото на живота? Следователно, под смърт ние разбираме лишаване от три велики доб-

родетели, които подтикват човека към развитие и усъвършенстване: те са животът, знанието и свободата. Без свобода Истината не може да се намери, без знание Мъдростта не може да се разбере, без живот Любовта не може да се придобие. Ако някой ме пита: Защо ми трябва животът? – За да възприема Любовта. Защо трябва да уча и да зная? – За да придобия Мъдростта. Защо трябва да бъда свободен? – За да съм в общение с Истината. Истината, това е смисълът на живота.

И сега, казва се: „Бог, висшего, не е Бог на мъртвите, но на живите“. Значи, абсолютно се отрича смъртта. Ама ще каже някой: Нали умираме ние? Аз мога да ви докажа обратното: ако някой умрял човек, тъй както го носят, се разкае, той ще оживее. Мислите ли, че всички съвременни хора, които ги носят по таргите, те са умрели? Не, те са живи. Син придружава умрелия си баща. Татко му е в тялото, но като не знае, затисне го и после го пита: „Татко, где си?“ Той казва: „Отворете ми, не съм умрял, помогнете ми!“ И после ще му четат ред молитви, ще казват, че отишъл при Господа на Небето. Никъде не отиват хората, никъде. Отишъл в онзи свят! Чудно е като говорят хората за онзи свят! Ти, който говориш за онзи свят, ходил ли си там? – Еди-кой си пророк казал, еди-кой си учен казал. Ти проверил ли си този научен, религиозен факт? Съвременните учени хора по 99 пъти проверяват един научен факт и тогава се произнасят, а тук, без всякаква проверка твърдят, че човек умира. Ще кажат, че е грешно религиозните хора да проверяват дали има живот след смъртта или не, защото с това ще покажат, че се съмняват. Съмнението не е знание. Казват: Ще се усъмним, ако мислим по този въпрос. Мисълта не е съмнение. Мисълта е вънка от всяко съмнение. Съмнението е един недъг, излишък на ума. Ако съв-

ременните учени казват, че аз трябва да ям и в процеса на яденето трябва да оставя излишък, това е един неправилен извод, това е една крива философия. Аз казвам: трябва да ядеш тъй, че да остава само един микроскопически излишък. И мислите ли, че нашия свят щеше да бъде в по-лошо положение, ако имахме по-малко излишъци? Единствената вярна идея в света, която може да ни подигне днес, никой не я засегнал.

И казвам: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

И най-последно, вие ще кажете: Ами Господ заради мене грижи ли се? Ти заради Господа грижиш ли се? – Ами Господ заради мене мисли ли? Ти заради Господа мислиш ли? – Господ с мене занимава ли се? Мислите ли, че аз, като обичам някого, трябва да се занимавам с него? Обичта се състои в това, че когато обикнете някого, не се занимавате с него. Ще ви докажа това по обратен път. За пример, имам 100 души длъжници, аз се занимавам с тях. Взел съм полиците им и казвам: Еди-кой си, на еди-коя си дата ще ми плати. Разглеждам поотделно всички полици и всеки месец отивам, събирам своята дан, взимам лихвите. Но, един ден, като ги обикна, скъсвам полиците, не се занимавам повече с тях. Кое положение е по-реално, да се занимавам или да не се занимавам с тях? А, казваме, трябва да се занимаваме с Бога. Е, как да се занимаваме, като този лихварин ли? Когато ние седнем да разсъждаваме дали Господ мисли заради мене, ние мязаме на онзи лихварин – човъркаме Бога. Аз, казва, зная да човъркам. Че кой червей не човърка? – Из големите дървета тунели пробиват. Човек бил културен, че пробил големи тунели. Червеите казват: „И ние сме културни, и ние правим тунели по дърветата и по земята“. Най-последно, като направим една железница, това култура ли е? Като направим една фабрика,

това култура ли е? Като съградим едно здание, това култура ли е? Като направим сегашните си костюми, това култура ли е? Чудни са тези хора, които считат, че културата е в железниците, във фабриките. Казват: Културни хора сме. Да, културни хора! И после се хвалим с нашите културни заведения: библиотеки, училища, университети. Знанието в университетите ли седи или в библиотеките? – Не, то не седи нито в университетите, нито в библиотеките. Това са условия, при които знанието може да се прояви. Онзи, жив професор, той носи знанието. Не му трябват пособия, както на онзи майстор трябват метър, чук, мащрапа, мистрийка. Следователно, културата започва само с живота, а първият подтик към културата, това е Любовта. И Христос, като влезе в света, даде култура на сегашните хора, но те, като започнаха да се усъмняват в Любовта, културата почна да замира. И днес всички казват: С Любов не може, ти трябва да им покажеш на тях, да не мислят, че си прост! Влезте в някой дом днес, и запитайте има ли Господ? – Има. И започват да разправят, че има Господ, че има небе, че има звезди, всичко ще ти разправят. Казвам: Ти звездите виждал ли си? А, казва, виждал ги. Чудни са хората, като казват, че са ги виждали! Тази част от звездата, която виждаш, знаеш ли, каква част съставлява от една истинска звезда? Сириус, който е 300 000 пъти по-голям от Слънцето, ти го виждаш като една малка звездича, няма никакъв диск. Какво виждаме ние? Казваш: Виждам тази звезда. Ами че смешно е! Аз стоя на 100 км. разстояние от тебе, нося една малка свещ, а ти казваш: Видях един човек. Нищо не си видял. И целият учен свят е пълен с такива научни теории. Аз, казва, ви познавам. Вие, казва, не ме обичате. Ами че ти познаваш ли какво нещо е обичта? Казва някой: Ти не ме любиш. Познаваш ли какво нещо е Лю-

бовта? Не че не ви любя, но във вас няма условия да проявя своята Любов. Научно аз бих казал тъй: Онзи, който иска да го любя, в него трябва да има условия. Щом двама души си говорим, ние сме живи. Щом сме живи, има вече условия да се прояви Любовта. Има ли подтик на Любовта, има условия за проявяване на знанието. В съвременното общество, в съвременния научен свят, религиозните хора всички казват, че щом човек се влюби, проявява се Любовта, а знанието фалира. Не, те смесват Любовта с чувствата. Има някакво разчувстване понякога у човека, той става като каша, направена от мамулено брашно, качамак го наричат. И този качамак минава за Любов. Ако това беше Любов, както го разбираме, съвременният свят би се превърнал на рай. Дойде някой, казва: Аз ви обичам. Да, аз ви обичам, като качамак. Някой ще кажат: Това е подигравка. Не е подигравка. Ние трябва да обичаме всички. Във всички свои беседи аз имам за цел да обикнем Истината, да говорим не грубата Истина, но в душата си да имаме едно такова нежно чувство за Истината, че всякога да се стремим да говорим тази Истина; не да се налагаме, но да изказваме тази велика Истина, която извира от нашата душа. Следователно, аз поддържам: подтик към културата, това е Любовта.

Като говоря всичко това за съвременната култура и наука, аз не искам да критикувам учените хора, но мога научно да обясня от какво произтичат всичките техни противоречия. Често правя опити: прочета съчинението на някой учен човек и от прочетеното искам да намеря какъв е неговият образ. Правя своите изчисления, че този учен, когато е създавал своята теория е имал едно чело от 3 1/2 см високо. Казвам: Човек не може да бъде учен, той е бил само копист, копира е. Като чета съчинението му, от ду-

мите разбирам, че носът му е бил 3 1/2 см. дълъг. Казвам, този човек не е бил наблюдателен, в него е имало нещо криво. Чета съчинението на друг някой. Меря, брадата му имала 2 см. Казвам: Този човек е с много слаба воля, следователно, той не е имал търпение да се домогне до всички онези факти, които са необходими за тази велика Истина. Сега, ние ще оспорваме това и ще кажем: Нашата мисъл зависи ли от нашето чело? Тогава аз задавам въпроса: Можем ли да поставим човешката душа в тялото на една муха и тази муха да покаже същата интелигентност каквато човека? Не, изисква се една човешка глава, а знаете ли колко милиони години е работила тази разумна Природа върху човешката глава? И то не с тази обикновена реалност, а с онази абсолютна Мъдрост, абсолютна реалност, защото има и една относителна реалност, има и абсолютна реалност. И всеки от вас има една проверена глава. Природата е вложила в нея всичката ваша душа и казва: С тези ваши инструменти ще работите. И всичката ваша погрешка е там, че не знаете как да манипулирате с този ваш мозък. Казвате: Е, този мозък. И религиите на миналото. Училището на йогите, това са училища, които учат как да манипулира човек със своя мозък, т.е. с обективната външна страна на човека, а после с човешката душа. А ние почваме днес с душата. Онези от вас, които вярват в душата, знаете ли какъв е нейният основен закон? Вие чувствате вашата душа, вие самият сте душа, но правили ли сте опит да отделяте тялото си от душата? Някои от вас може да имат такива опити, но други ще възразят: Как е възможно това? Може, между тялото и душата има рязка граница, тялото може да си живее като тяло и душата може да си живее като душа, само че тялото като остане без душа, се разкапва на хиляди и милиони живи частици, но то не уми-

ра. То е съответно от хиляди и милиарди клетки. Всяка клетка си има душа, само че душата на първичната клетка, първичната монада е централа, тя е светла сама по себе си и е привлякла всички други монади наоколо си. Един ден, когато тази светла монада свърши своята мисия, тя ще им каже: Сега ви изпращам на свобода. И веднага виждаш, всички клетки започват да се разпръсват. Клетките на сърцето се отделят и казват: Ние трябва повече на господаря си. И сърцето престава своята деятелност, взима си скоро багажа. И един ден започва разлагане, т.е. не разлагане, а разотиване на всички клетки по своя път. А хората, седнат да плачат, виждаш ги, четири реда сълзи ронят, умрял вече този човек. Не е умрял, но тази светла монада идва при Бога, Който е жив, и тя казва: „Аз бедствам да изгубя живота си и за туй ще разпусна слугите си, тези сестри и братя, да могат и те да отидат и да почерпят живот“. Сега, вие ще ми кажете: Това не е вярно. Аз казвам, че това е вярно. Невярно – смърт, вярно – това е живот. Аз съм на положителната страна и казвам: Аз познавам живота, смъртта не я познавам, зная само, че тъй поодрасква по някой път. Страданията, ограниченията, това е смъртта. Ние определяме смъртта така: най-голямото ограничение в света, най-малките условия, при които животът може да се прояви.

Сега, в тази философия ние трябва да изучаваме законите на живота. Всеки един от вас трябва да си зададе онзи велик въпрос: към какво трябва да се стремим? – Към Любовта. Да, но трябва да знаете признаците на тази Любов. Когато дойде Любовта у вас, вие усещате един срам в себе си. Това не е Любов. Когато проблесне у вас първият глъч на Любовта, вие ще усетите в себе си едно неопишуемо блаженство, една светлина, един такъв подтик на вашия

ум, един такъв стремеж на вашата воля, че всички препятствия в света ще почнат да се топят пред вас. Когато дойде първият лъч на Любовта и проникне в душата ви, всичките ви работи ще тръгнат. Кои работи? – Истинските. Някои казват: В търговията ще ни върви ли? Като дойде първият лъч на Любовта, тя не обича чуждото и ще каже: „Слушай, всичко ще раздадеш на бедните, а аз ще ти дам мое то богатство, ти ще бъдеш богат по особен начин“. Като дойде при учения, ще му каже: „Туй старото знание ще го раздадеш, нещо ново ще ти дам аз“. Тя няма да създаде нещо съвършено ново, но ще отвори своите хранилища, своите библиотеки и ще те въведе в онзи, скрития свят. Съвременният свят ходи в Индия, там има скрити скрижали от хиляди и хиляди години. Да, и на Земята има, но и горе на Слънцето има. Аз зная две библиотеки: на Земята и на Слънцето. На Земята не съм ходил. Виж, за там други имат думата, но на Слънцето съм ходил. И каквото пише на Слънцето, много добре го разбирам.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Ако Бог е Бог на живите, подразбират се онези хора, у които се е пробудило туй висшето съзнание. И аз съм срещал хора, за които Бог е Бог на живите и които няма да ги питам: Ти вярваш ли? Не, тия хора имат особени признаци. Има хора, които казват: Господ за нас не се грижи, Той ни забрави. Тия хора са мъртви, а Бог е Бог на живите, за тия хора говоря аз. Тия хора, това са истинското семе на света. Писанието нарича тия хора „Синове Божии“. Някой ще кажат: Дали аз съм от тия синове? Ако вярваш, ако живееш, от тези си; ако се съмняваш, не си от тези. Но мога ли да стана? Не, думата ви ще бъде: Не, не – ей, ей.

Сега за този Бог на живите, който е Любов, някой казват, че той зарад нас мисли. Не, Господ мисли зарад себе

си и ние зарад себе си ще мислим. Ама пак ще ме разберете криво. Ние ще мислим за всичко онова, което Бог е създал. Тази Вселена за нас е създадена. Следователно ще учим защо Бог е създал звездите, защо е създал мушиците, буболечиците, комарчетата, жените, мъжете. Аз не говоря за тия комари, които хапят. Едно време комарите са били добри свирци, както и хората, които в първо време са били създадени по образец и подобие Божие, но днес вече нямат тази Светлина. Та, ще ме извините, и комарите днес мязат на господарите си. Нима мислите, че жилото на комара е по-лошо от жилото на човека? Ако е за предпочитане, кой да ме ухапе, бих предпочел да ме ухапят 100 комара, отколкото едно човешко жило. Едно човешко жило е ужасно нещо!

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Под думата „мъртъв“ аз разбирам онези хора, на които сърцето е заледенило, на които умът не се движи, не мисли, на които волята е парализирана. Имат желание това да направят, онова да направят, но нищо не вършат. Казват: Е, за какво друго прераждане, когато отидем на Небето, тогава ще учим. Ти на Земята не учиш, че на Небето ли? Тази философия не търпи критика. Мислите ли, че една муха, като влезе в един човешки университет, ще стане много учена? Ами че кой университет не е пълен с мухи? При това, колко мишки има, които са свършили? И жабички има, и кученца има, но кои от тях са свършили университет? Мислите ли, че като влезете в Небето ще свършите? Вашето положение ще бъде като положението на една муха. Ех, ще кажете, нали по образ и подобие Божие сме създадени? Ти, ако тук при тези условия, при които Бог настоява да учиш, те мързи да учиш, то на Небето, там, при онази свобода, ще се забравиш и няма да учиш.

И право казват турците, че на онзи свят, там ще има една цяла планина с пилаф, пълен с масло. Какво учение ще има при тази планина? Всеки ден ще има движение към устата навътре-навън, ще мяза на движението на локомотива- пуф, пуф. Това е философско схващане, но не е право схващане. Дали има разлика между нашето и турското схващане?

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

На кои живи? На онези хора, които мислят. Можем да мислим ние. Можем да бъдем живи. Ще кажат: Можем ли да бъдем живи? Чудно нещо! Ами кой ти е казвал, че не си жив? Аз съм срещал много младежи, които казват: Ама аз не мога да мисля. Кой ти втълпил тази идея, че не можеш да мислиш? Ама аз не съм жив. Аз зная причините, ти си влязъл в един зимник долу. Излез вън, попечи се малко! Има ли Господ? Ела с мен, няма да те заведе при Господа, но ще те заведе при лъчите на Неговия дух и ще усетиш благотворното влияние на Неговата мисъл. Ако никога досега не съм ви водил на Слънцето и ако ви заведе, ще се обърнете на пара, но това е според вашето схващане, според вашите теории. Някой казват, че Слънцето имало 0° топлина; други, че имало $32\ 000^{\circ}$ топлина, трети – $1\ 000\ 000^{\circ}$, а някой допускат – до $5\ 000\ 000^{\circ}$ топлина. Всичко е вярно, но това е нещо относително. Ти можеш да минеш през 5 милиона градуса топлина, без да я усетиш, пък можеш да минеш през 100° топлина и да я усетиш. Това зависи от твоето движение.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

И сегашното заблуждение у всинца ви, туй, което спъва вашия живот е, че всички казват, за Бога не може да имаме определено понятие. Не, за Бога можем да имаме едно понятие – светлина без сенки; за Бога можем да има-

ме едно понятие – живот без ограничения; за Бога можем да имаме едно понятие – Любов без промени и измени, знания без погрешки, свобода без ограничения. Тъй трябва да схванете Бога. И мнозина отиват със своята ученост при Бога. Има един начин за отиване при Бога. Съвременните хора ги е срам да казват, че слушат моите беседи, а мнозина може и да се съмняват. Колкото за това, че сте идвали да ме слушате, туй може да го държите в тайна, това може да урони вашия престиж, вие сте прави, но да ви е срам от това, че се занимавате с Бога, туй е едно престъпление. Дойде ли до Бога, ще кажеш: Аз зная Бога, за Него имам само едно мнение. Аз Го познавам. Но как Го знаеш? – Аз живея, а Бог е живот. Туй е най-силното доказателство. Когато умра, аз ще престана да вярвам в Бога, но докато живея, животът това е Бог. Колкото по-силно се проявява, толкова повече Го познавам. Сега, външно, ние хората търсим свобода. Вън от Бога няма свобода! Нека си поддържат всеки своето учение, но тази идея за Бога, която ви казвам, приложите я при следния случай. Вие сте раздразнен, изгубили сте 100 000 лева, уронва се вашия престиж.

Спрете се пред себе си и кажете тъй: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Кой ти дава право да мислиш, че си изгубил нещо? Стоте хиляди лева, който си изгубил, мислиш, че са загуба? Не, това е печалба заради тебе. Тъй трябва да мисли онзи човек, който люби Бога. В Любовта всичко е печалба. Без Любов всичко е загуба. Сега, вие ще изберете едно от двете. Аз турям правило в новия морал: мога да ви обидя само, ако не ви обичам, ако не ви любя. Всяко нещо, изказано без Любов, това е обида; всяко действие, направено без Любов, това е обида. И следователно, първото нещо при новия морал: хората трябва да се стре-

мят да говорят на новия език на Любовта. Как бихте желали да си говорим? – По-добре ръката на Любовта да ми удари две плесници, отколкото да ме целуне устата на лицемерието. Всяка уста на лицемерието, това е сифилистична уста. А като ви удари Бог, ще кажете: Как тъй ме удари! Ами всяко движение не е ли подтик на тази Божествена енергия? Ами как мислите, тези ангели тъй доброволно ли нападат Небето? – Не, хване го Господ със своята ръка, завърти го, и той се намери на Земята. Казвате: Доброволно е дошъл. Да, като го завърти Господ, ще дойде. Той казва: „Много хубаво ме хвърли Господ“. А Господ му казва: „Ще идеш да покажеш на хората моята Любов“. А, казвате, Господ е много деликатен. Не, като отидете при Бога, такова движение ще има, че всичко ще стане на пух и прах, нищо няма да остане по вас. Няма да ви каже Господ да си хвърлите дрехите. Аз говоря фигуративно.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Сега, нека се постареем да предадем това в една научна форма. Като казвам в „научна форма“, подразбирам онази реална опитна страна на вярата, да опитаме, че онава, в което ние вярваме е положително. Преди 15 години бях в Русе, в дома на един евангелист, там се спрях. Той отвори Библията, четете ми как едно време Христос е лекувал болни, разни въпроси разисквахме, и научни, и духовни, и мистични, и спиритични, докато най-после този хазяин го заболя зъб, и разговорът се спря. Е, казвам, ти ми разправи толкова неща от Евангелието, тури си сега ръката на страната на болния зъб и я подръж така, ще ти мине. – Не вярвам. Туря си ръката, не минава. Ами, ако аз туря ръката си, може ли да ти мине? – Не вярвам. Може и по друг начин да ти мине този зъб – с лапа, с плас-

тир. Ами, ако аз туря ръката си без лапа, и болката мине, ти ще повярваш ли? Турих ръката си, мина му зъбът. Как може така? Казвам : „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Понеже ти си помисли, че ще умреш, Господ ти даде тази болка на зъба. Аз турям ръката си и дойде животът. Някой започне да боледува, нека каже: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, и болестта ще си замине. Един наш брат, приятел, познат от дълго време, минава през Търново, заболява го крака, съвършено се схваща, умира от болки. Пращам при него двама души, които съм възпитавал, давам им начин как да го излекуват. Пишат ми: „Таз работа не е за нас“. Заминавам аз от София, отивам при него, прочитам мисълта му, мисли, че ще направя някакво чудо и очаква. Но аз влизам, разговарям с него как е дошла болестта. Питам го: Ти вярваш ли? – Вярвам. Ще мине. И този човек след 3 деня беше на краката си и болестта изчезна. Аз не му казах как го лекувам, но казах на болестта: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, ще си вървиш“. Питат го лекарите: Как се излекува? – Не зная как. Е, че как ще знаеш? Като кажеш на болестта: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“ и болестта ще излезе. Някои ме питат: Учителю, кажи ни как да лекуваме! Като кажеш „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, ако се излекуваш, значи ти си дошъл до самата Истина. Както онзи болен, който е излезнал на планински въздух, като диша, диша, ще оздравее. Като кажеш „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, ще оздравееш. А ние сега, съвременните хора, имаме постоянно съмнения. Някой ме гледат, казват: Какво искаш да кажеш? – Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. „Ами в какво седи смисълът на живота?“ – Да ни даде Любов. „Защо ни е Любов?“ – За да ни даде живот. Ами защо ни

е живот? – Да ни даде Любов. Иска да ме оплете. Казвам: Слушай, приятелю, тази съвременна философия аз я уподобявам на следния смешен пример. Един велик цар, като напълнил хамбарите си с жито, искал да намери някой учен, който да му разкаже една съдържателна приказка, която да няма край. Най-после се явява един мукалит, казва му: „Царю, аз ще ти разправа една приказка без край. Имаше един велик цар като тебе, напълнил си хамбарите с жито, но зидарите, които съграждали хамбара, оставили една малка дупка незамазана. Отде се намерил един шурец, влязъл през дупката, взел едно зрънце и го внесъл в скривалището си. Вторият ден идва, взима второ зрънце, занася го пак в дупката си. Третият ден – също, четвъртият ден – също и т.н. Всеки ден идвал, взимал зрънце и го отнасял.“ – Стига де, няма ли край? – Чакай всичките зрънца да се отнесат, че тогава ще ти кажа края. Съвременните учени хора като шуреца вадят зрънце по зрънце, а ние чакаме заключението. Мислите ли, че този шурец, като извади всичките зрънца, ще даде заключение на своята теория? Казват за някой учен: Той ще даде своята теория. – Колкото този шурец с изваждането на тия зрънца ще даде заключение за своята теория. Да, той икономически решава важни въпроси, но ако нямаше тия зрънца, нищо не би струвал. Не, разумният човек иска да посее туй зрънце. И в какво седи съвременното възпитание? Туй е дресировка, не е възпитание. Аз бих желал да видя истинските методи на възпитание. Истинските методи на възпитание започват с живота, животът започва с Любовта, Любовта започва със знанието, а знанието – със свободата. Тия елементи трябва да влязат със своята същина вътре в нашия живот, а не да стоят вън от живота, да ги желаем външно.

„Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите“.

Сега, вие ще кажете какво ли ще бъде заключението ми? Аз заключение никога не правя. Някой път ме упрекуват, че нямам връзка в беседите си. Аз връзки не правя, друг да ги прави, развръзки правя. Дето има връзки, аз ги развързвам, защото в тези връзки няма морал. Ако имаше истински морал, биха ли съществували тези затвори, убийства? Но ще кажат някои, в онзи свят има ли пъкъл? Че кой създаде пъкъл? Ние мислим, че пъкълът е далеч от Земята. Не е така. Пъкълът е тук на Земята. Често съм разправял онзи разказ за едно малко ангелче, което като слушало за хората на Земята, поискало да слезе да ги види. Отишло при един голям ангел, негов батю и му казва: „Я ме вземи на крилата си и ме заведи на Земята, да видя как живеят тези умни хора там“. Като го завел, то казало: „Слушай, на Земята искам, а ти ме водиш в ада“. Ами че тук са хората, тук живеят те. Раздори, съмнения, недоразумения навсякъде: и в науката, и в религията, и в обществото – навсякъде. Този бил виноват, онзи бил виноват, този застрелят, онзи застрелят, този, онзи затворят. Не, не, всички са лъжливи учения. Не е всичко лъжливо, но ако има една крива халка в една верига, нали разваля цялата верига? – Разваля я. Една крива мисъл може да развали 100 прави мисли. Това е и в обществения живот, и в частния живот, и в семейния живот. Една жена през целия си 20-годишен семеен живот може да е живяла много добре с мъжа си, но една горчива дума, казана накрая, целия 20-годишен живот отива. А една жена може през цели 20 години да е тормозила мъжа си, но накрая една хубава дума поправя живота и този мъж всичко забравя. Аз похвалявам поведението на тази, последната жена, която е живяла цели 20 години лош живот; а първата жена, която е живя-

ла 20 години добър, е неразумна жена. Ще кажете: Ние сме големи грешници. Много хубаво, да направим като онази разумната жена. Бог е Любов, Бог всичко извършва. Разправяше ми един български офицер, който цели 20 години се карал с брата си. „Примири се“, съветвали го. – Не, да ми върне имането. Другият: „Не му връщам имането, той да се научи“. Като се отваря войната, един ден, при едно голямо сражение, снарядите падат наоколо му, а той пропъзлява до колибката на подполковника и му казва: „Господин подполковник, аз на всичко съм готов, на всичко, готов съм да се примиря с брата си, да му върна имането, само Бог да ме избави“. Неговият живот виси на косъм. „Добре, пиши на брата си“. Пише той. Примирява се, но при зор. А съвременните хора, при тези гранати, които се пукат наоколо им, макар на четири крака, но ще изпълнят волята Божия. И аз се радвам за това. Питат: Защо са тези страдания? Ако тези страдания ни накарат да признаем, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, всички тези страдания са едно благо, че са ни отворили очите. И аз благославям страданията.

„И тъй, Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите“.

Сега, вие ще кажете: Скъсвам тези вериги! Кажете и скъсайте! Не само да казвате на думи, но вътрешно, на себе си кажете. Това е един велик вътрешен процес. Човек може да се откаже от своето богатство и пак да не изпълни волята Божия. Човек може да отиде в гората и пак да не изпълни волята Божия. Изпълнението волята Божия се ди в друго нещо. Туй положение, в което се намираме, трябва да го поправим.

И тъй „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите“.

Сега, не ви примамам, но казвам, че Бог ви е приготвил условия много по-хубави и по-велики, отколкото те-

зи, които сега виждате. Вие седите и казвате: Къде е Господ? Аз казвам: Твоето сърце топло ли е? Ами има ли Господ? Светлина в твоя ум има ли? Имаш ли човещина? – Свобода имаш ли? И тъй, сега всички трябва да впрегнем своята енергия и да покажем, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, и светът в нас ще се изяви. Българите казват, че и без петли съмва. Да, Слънцето и без петел изгрива, но като изкукурига петел, по-приятно е. Мене, например, като изкукурига петел, тъй ми пада мехлем на сърцето. Куче като излае, нищо, но като изпее петел, приятно е. Питат: Какво казват петлите на хората? Казват: Не бойте се, светът е хубав, прекрасен, всички да пеете и да мислите, че „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите“. Събудиш се сутрин, казваш: Буден съм. Петелът казва: Кукуригу, Господ ще помисли за тебе! Дядо ти е умрял, оставил ти е голямо наследство от 20 000 лв. Петелът казва: „Кукуригу!“ Да, ти вземеш тия пари, но забравиш петела. Купи 1/2 килце жито на един, на два петли, хвърли им го. Обезсърчен си, искаш да направиш едно научно изобретение, една научна теория. Станеш сутринта, петелът казва: Кукуригу, днес ще разрешиш въпроса. Напишеш работата си, но забравиш петела. Поет си, не ти върви. Петелът казва: Днес ще ти тръгне. И ти напишеш стихотворението. Купи ? килце жито за петела! Ти забравяш петела. Върви ти съчинението, купи за петела, нахвърляй му малко! Колко струва днес житото? – Около 4 – 5 лв. И съвременните хора казват: Ние с маловажни работи не се занимаваме. Ами с какви? – С важни. Имам от еди-кого си да взимам 100 000 лв. и ако не ми плати, давам го под съд. Еди-коя си вдовица има да ми дава еди-колко си. Ако не плати, да ѝ продадат котлите и юрганите. Казвате: Ами че светът така ще върви в ред и порядък. Казвам : Това именно е безпорядък. Ти

няма да продадеш котлите, а ще купиш котли. Ще платиш половината на този твой приятел. „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Обаче, всичко това би извършила само Любовта. Тя механически няма да дойде. Ако нямаме едно просветено съзнание, съзнание със светлина, не може да имаме един просветен ум. Аз съм срещал хора с помрачено съзнание, но такъв човек не може да се развива. Един ден, като говорих с един евангелист, той ми каза: Ти вярваш ли в Света Троица? Казвам: Остави този въпрос за Света Троица, но ти в Любовта вярваш ли? Христос, Синът Божий, Бог е Любов. Ако на тия хора не кажеш дали вярваш в Света Троица, ще те считат за еретик. Аз казвам, че Бог е Любов, вярвам в Господа и познавам едно учение за Любовта, а въпросът за Света Троица е толкова труден, че едва след милиони години ще го уча. За мене е важно друго нещо: Аз проповядвам учението на Любовта.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Ние сме живи и Бог работи в нас.

Беседа, държана на 18.XI. 1923г.

ЩЕ ХВЪРЛЯ МРЕЖАТА

А Симон отговори и рече му:
„Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но по твоята реч ще хвърля мрежата“.

(Лука 5:5)

Ще взема думите от 5-ти стих: „Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но по твоята реч ще хвърля мрежата“.

В този стих има две важни мисли, те са: че цяла нощ сме се трудили и нищо не уловихме; и втората: по твоята реч ще хвърлим мрежата. „Оплели“, казват мрежата. Какво значи да оплете някой мрежа? Мрежите си имат своите добри страни. Когато някой се хвърли от едно високо здание при пожар, мрежата е едно спасително средство, мрежата го хваща. Но, ако си като риба, тогава мрежата е опасна. Но понеже езикът е символически, то да ловиш риби, които живеят в една по-гъста среда, значи да ги извадиш от това неблагоприятно състояние. Рибите живеят в една по-гъста среда, при по-неблагоприятни условия. Мрежата служи като едно средство да извади човека от едно състояние и да го тури в друго. Символическият език е преходен. Символическият език уподобява туй, което Природата върши. За да изтълкуваш символически някое изречение или

нещо друго, то е да разбираш езика на Природата – да посадиш едно семе, да израсне, да се разцъфти, да даде плода си и тогава да го разбереш. Смето е символ. При обикновени условия ти не можеш да видиш красотата на туй семе. Следователно, трябва да му дадеш условия. Значи, ние наричаме символически език този, при който може да се прояви красотата. Някои казват: Защо ни е символическият език? – Това е красотата. „Символ“ значи големите неща събрани вътре в едно малко зрънце. Тия неща трябва да се проявяват.

„По твоята реч ще хвърля мрежата“.

Как ще хвърлите тази мрежа? Ще хвърлите тази мрежа, за да спасите някого, или ще хвърлите тази мрежа, за да го задушите? Едно и също нещо в света може да се употреби в две различни посоки. Вземете водата, тя е едно от най-големите блага в света. Вземете хляба – също. Но, ако натиснете главата някому във водата, може да го удавите в нея. Парите са едно от най-големите блага, всички ламтят за тях, но ако някой ви тури 100 кг. злато отгоре, какво ще стане с вас? – Ще умрете под тази тежест, нищо повече. Следователно, всички неща имат своята ценност до тогава, докато те се употребяват разумно. И затова всички вие сте повикани в този свят да живеете разумно, да се учите и нищо повече. Светът е едно велико училище. Схванете ли го така, тогава и най-малкото нещо, което ви се случи в този свят, то е едно предметно обучение. Сега, да кажем, идват страданията в света. Някой казват: Защо са страданията? – Страданията, това е един метод за придобиване на търпение, това е една Божествена наковалня. Но, ако ти не знаеш как да употребиш тези страдания, ти ще развалиш себе си. При страданието има мерки, има закони, според които трябва да се употребява. За пример, мекото

желязо го турят в огъня, нагорещават го, хоп във водата 2-3 пъти, докато се кали. И ако вие сте мекушав в живота, отстъпвате и при най-малката мъчнотия не можете да издържите, какво ви липсва? Умни сте, разсъждавате философски, знаете колко има от тук до Слънцето, правите математически изчисления, лекувате хората, а при това нямате търпение. Дойдете, седнете на трапезата и жена ви, която толкова ви обича, трепери цял ден да ви угоди, отпразвите ѝ един лош поглед, че не е сготвила навреме. Какво показва това? – Нямайте търпение. Търпял си 4 – 5 часа, ще потърпиш още малко, защо ще бързаш? Какво има? Ще ти стане ли нещо? В Природата няма бързане, няма закъсняване, всяко нещо с времето си. Питам: Когато един мъж бърза, иска от жена си по-скоро да му сложи яденето, в кой кодекс на Природата е казано, че трябва да се бърза? Вие си нареждате сами правила и казвате, че на 12ч. трябва да се яде. Я ми кажете, в кой кодекс на Природата е казано, че трябва да се яде в 12 часа? Турците ядат в 6ч., англичаните в 2ч. Да, има един начин, един закон, има едно време в Природата, по което трябва да се яде.

Хората казват, че трябва да се живее добре. А, много хубаво! Можете ли да ми кажете какво нещо е добър живот? Казвате: Този човек е добър, онзи не е добър. Я ми кажете, по кой кодекс на Природата мислите така? Аз мисля така. А, ти мислиш. Онзи човек мисли за него, че е добър, а ти мислиш, че е лош. Как мислите тогава? Кой са причините? – Причините са чисто материални. Това, което изменя вашия ум, туй, което изменя нашите убеждения, нашите понятия, в тия промени всякога има нещо материално. Турчинът отива на лов, води една голяма хрътка, казва ѝ: Ха, чоджун, ти си ме хранила толкова време, толкова много зайци си ми ловила, много те обичам, хайде и сега!

Заек гони тя. Ха, чоджун, ха хубавото ми пиле, тичай отпред! Но заекът, по-майстор от хрътката, отдалечава се. „А“, казва, „свиня, гяурин“. Почва да псува. Защо? – Защото хрътката изтървала заека. Докато хрътката е близо до заека – пиленцето ми, гълъбчето ми, ха чоджун. Щом заекът вземе надмощие, изменя се езикът. Има ли сега в съвременния свят някой човек, който да няма слабости? Някои говорят, че хората били свършени, за пример, за пророчите говорят така. Аз ще кажа една дума. Раглеждам историята на човешкото битие, на всички велики хора в света и не съм срещнал до сега човек без погрешка. И в биографията на тези хора е описана само добрата страна. Не, не са били те такива. За Аврама като пишат, ще кажете, че Аврам е бил безгрешен. За Исака – също, за някой цар, философ – също. Лошото се изглажда, остава само доброто. Ами то е друга една слабост, да търсим само доброто у хората. Какво нещо е добро и какво нещо е лошо, хората не знаят. Аз мога да ви докажа, че лошите неща са добри. Математически мога да ви го докажа. Мога да ви докажа, че и добрите неща са лоши. Нима мислите, че онзи вълк, при своя морал, като изяде една овца, не му е приятно? Приятно му е и казва: „Слава Богу, че Господ е създал такива хубави, мазнички овци за нас! Господ е умен, добър. Другояче, какво бихме правили без овци? Щяхме да измрем“. Овците казват: „Голямо нещастие е за нас, че Господ е създал вълците“. Но защо Господ създаде вълците? Когато овците пристъпиха онзи велик закон и се размножаваха повече, отколкото трябва, не живяха един целомъдрен живот, Господ им каза: „Идете сега в света и внесете ред и порядък!“ Светът не е създаден само за овците, светът не е създаден само за вълците, той е създаден за всички. Всеки има своето право да живее, но той не трябва да

мисли, че е меродавен, че заради него е всичко. Тъй се ди Истината. Значи, когато се размножиха овците повече, отколкото трябваше, дойдоха вълците. Някой казват: Защо са ни вълците? Щом овците заемат първото си положение, вълкът няма да бъде вълк. И действително, излишната енергия в организма на когото и да е от вас и на най-добрия, може да го изкара от равновесието му. Аз мога да направя един малък опит с него, да изменя състоянието му. Как? – Като му пришепна само една малка думица на ухото, без никой нещо да е чул, веднага нещо ще го жегне, той ще се изправи, ще дигне шум. Какво е станало? – Едно малко раздвижване на въздуха. Но то така е подействало, че изменя състоянието му. И казват: Гениален човек е този! Чудно нещо, гениален човек! Ако всеки, който каже нещо, може да го размърда, той не е гениален човек. Не, аз наричам гениални хора тези, които никога не се размърдват.

„Цяла нощ се трудили, и нищо не хванали!“

Досега, в първата част на вашия живот вие нищо не сте хванали. Хванали ли сте нещо, риба хванали ли сте? Измежду всички, които ме слушат тук, богат човек, милионер човек няма. А човек без пари, при сегашните условия, човек ли е? После, дрехите ви какви са? Самурени дрехи имате ли? – Нямате. Пръстени с големи диаманти имате ли? – Нямате. Имате пръстени, с такива малки диаманчета, но това диаманти ли са? Аз наричам диамант нещо като орех голямо или най-малко като лешник. Вие носите диаманчета, като просени зрънца и казвате: Нося диамант. То е посмешище. Ако отидете на Небето с такива диаманти, още на първата гара ще ви върнат. В Небето, за пример, трябва да имаш диамант най-малко като кокоше яйце. Ако биха ви поканили там на вечеря, трябваше да турите пръс-

тен с диамант като кокоше яйце. Казвате: Нима на Небето има диаманти? Има, и какви не диаманти. И когато ви повикат на вечеря, и там правят вечери, ще се облечете по всичките правила. Сега, някои християни казват: Трябва да бъдем облечени много просто. Не, туй, което ние наричаме вътре в света добродетели, това са дрехи. Онази, естествена сила вътре в човека, която може да го направи мощен, то е тази именно сила, силата на неговите добродетели. А добродетелите, това са един велик капитал, около който почват да циркулират великите сили вътре в Природата. Сега, вземете един прост пример. Поставете стотина души на студ, вълна, когато температурата е спаднала до -15° , -20° , едни от тях ще се простудят, а други – не. Лекарите ще кажат, че кръвта на простудилите се е слаба. Кръв може ли да бъде слаба? Малко кръв имали. Аз ще ви докажа, че има много хора с много кръв и пак се простудяват. Има нещо повече от кръвта. Тези хора, които не се простудяват, имат много магнетическа сила. Аз мога да нося една тънка риза, направена от коприна, да я облека при -30° и да не се простудя. С магнетическа сила е тя. А мога да направя една дебела риза или кожух, да го облека и при това пак да треперя. Следователно, ние трябва да изучаваме живота при условията, при които живеем. Много нещастия ви се случват, но вие още не сте си задавали философски въпроса, не сте мислили защо идват нещастията. Минават ви лоши мисли. Не се запитвате защо ви идват тези мисли. Някой път сте весели, някой път сте тъжни. Вие не си задавате въпроса защо се менят вашите настроения. Казвате: Господ ще оправи света. Това не е разсъждение. Значи, досега Господ не го е оправил, че от сега нататък ще го оправи заради нас. Вие се съмнявате в Бога. Светът, който зная аз, е хармонично създаден. Ако има дис-

хармония, тя е във вашето съзнание, във вашия организъм, а в Божествения свят, в целокупността на този свят, има съвършена хармония. Бог е съвършен и светът е съвършен.

После, някой път се заемем да тълкуваме какво е казал Христос. Някой път аз тълкувам Христовите думи, някой път вие тълкувате Христовите думи. Няма човек, който да не е тълкувал Христовите думи. Питам: Ако аз правилно тълкувам Христовите думи, доволен ли ще е Христос от мене? – Доволен ще е! Ако вие запитате Христа вярно ли е това тълкувание и той потвърди, значи това е Истината. Ние можем да тълкуваме само Божествените неща, понеже от тях може да излезе нещо. Човешките неща няма какво да ги тълкуваме. Божествените ще тълкуваш. Ще кажете: Защо човешките неща не може да се тълкуват? Чудни сте! Ще ви дам един аргумент, едно доказателство за това. Един велик художник нарисувал една символична картина, вложил нещо Божествено в нея. Пишат една статия, втора, трета, разискват върху картината. Хубаво, едно малко селянче нарисувало една малка гарга от 4 линии, два крака – картина. Какво можем да тълкуваме върху тази гарга? Езикът на хората, това са гарги, никакви тълкувания. Само че когато тълкуваме една Божествена мисъл, трябва да спазим онзи велик закон, да схванем Божественото. Схванем ли Го, ние се ползваме. Не тълкуваме ли правилно Божественото, вредим на себе си.

Петър казва на Христа: „Учителю, ние ще хвърлим тази мрежа“.

Понеже те казваха, че ще хвърлят тази мрежа, то какви бяха резултатите? Хванаха ли риби? – Две ладии се напълниха. Сега вие седите, нещастни сте и запитвате защо Господ е създал нещастията в света. Аз, доколкото зная,

нещастия в света Господ не е създавал. Те съществуват само заради нас. Страдания има, но в окултен смисъл под „страдания“ ние разбираме промени на енергиите, промени на състоянията от едно в друго, промени в увеличаване движенията на вибрациите. Тези вибрации могат да бъдат вълни с по-дълги, по-големи трептения или вълни с по-къси трептения. Нещастия в Божествения свят обаче няма. Някои често запитват: Какъв е Божественият свят? – Божественият свят е диаметрално противоположен на човешкия. На Земята добро можеш да направиш, но на Небето никому не можеш да направиш добро. Там всеки е доволен, всеки е пълен с щастие, че нищо не можеш да му предадеш от своето щастие. Там, на Небето, и зло не можеш да направиш. Там считат за голямо щастие, ако сполучиш да промениш някому щастieto в нещастие. Това там считат добро. Сега, ще ми кажете: Отде знаеш това? Аз ще ви попитам: Ами вие с какво право се съмнявате? Следователно, Небето е един свят, дето хората са толкова богати, че ако сполучиш да направиш едно малко зло на някой от тези жители, той счита, че ти си му предал нещо хубаво. И тези жители на Небето казват: „А, ето един човек!“ Туй наричат те човещина. А ако се стараеш да им направиш едно добро, там то не се преценява. На Земята как е? – Ние се стараем да правим само добрини, но работата не върви. Питам: Как върви сега светът? На Небето искат зло да направят, а на Земята – добро. Следователно небесните жители изправят нашите грехове. Те казват: Какво правят хората на Земята? – Страдат. – Я, казват, направете ни едно зло, едно страдание, че да го опитаме и ние. Като им създадете едно страдание, те казват: Колко е хубаво! Отлично е то за тях. И всичките вестници там ще пишат за това. Туй е фигуративно. Там вестници с хиляди

години пишат, че еди-кой си им създал едно голямо щастие. Там се радват, а тук на Земята сълзи проливат. Е, питам: Кое мнение е меродавно, тяхното или нашето? Тяхното мнение е меродавно.

„По твоята заповед ще хвърля мрежата“.

Съвременният свят има един морал, на който по някой път аз се смея. Не се смея на самия морал, но на кривото схващане. Интересно е, че от 8000 години хората се морализират, а този морал не може да им помогне. Моралът, това е ограничение на нещата, една голяма броня, дебела 30-40 см., която се туря на парахода, та като се обстрелва от неприятеля, да пречи, да не се пробие този параход. Казват: Този човек е морален. Но знаете ли каква тежест представлява този морал? Знаете ли каква тежест представлява тази броня? При това, този наш морал издържа ли на напора на тези сили, които съществуват вътре в Природата? Някои казват: Този човек има морал. Във Франция, при тази афера на Панамския канал, подкупили един французин за един милион лева. И всички казват: Това е престъпление! Като те подкупват за 5-10000лв., това не е престъпление, а за един милион лева е престъпление. Не, и едното, и другото са продажба. Какво съмнение има в тази продажба? И съвременните хора наричат това гешефт, командировка, процент и т.н. В този морал има нещо смешно. Не искам да го осмея, но ето в какво стои смешното на този морал. То е, че ние не засягаме същественото. Един светия живял цели 40 години в пустинята и през всичкото време си носел едни цървули. Към 40-тата година те почнали да се изтриват. Имал си една паничка, с която също си служил през всичкото време, но и паничката взела да се изтъква. Като гледа тъй изтъркани цървулите си, казал: Цели 40 години ги носих, на стари години

ще се ходи бос. Един ден, един добър човек му донесе едни нови цървули и една нова паничка. Той, като ги видял, поусмихнал се и казал: Е, слава Богу! Взел си цървулите и паничката и почнал да мисли какво да прави със старите. От 10 години имал един събрат при себе си и си казал: Ще ги дам на този събрат. Дал ги. Брат му се зарадвал, че ще има цървулите на този стар светия и ги държал като свети-ня. Обаче, една нощ, светията сънува, че го повикват на гости на Небето, на угощение. Той отишъл с новите си цървули, носи си и паничката в джоба. Но за голямо негово учудване, като сложили трапезата, вижда се на масата пред всички много хубави яденета, а пред себе си съдраните цървули и счупената паничка. Вижда, че новите цървули ги няма, и той трябвало да яде от счупената паничка и да се обуе със съдраните си цървули. Казва си: Нов морал трябва! На хората съдрани неща не трябва да се дават! А сега, някой умрял от заразителна болест, хайде да дадат старите му дрехи на бедните хора. Това не е морал! На бедния човек, здрави, нови дрехи дай! Старите дрехи нека седят в избата! Така прави Господ. Всяка година, Той старите плодове, изгнилите плодове ли ни дава? Не, дава ни нови, хубави плодове. Старите нека седят в избата! Какъв е този християнски морал, като дойде някой беден, да кажем: Чакай да му дадем една стара риза! И след туй казваш: Е, дойде един беден, дадох му една стара риза. Не, не, от себе си нищо няма да даваш. Ето какво считам аз морал: Пътувам и нося за път две палта. Минава един разбойник, напада някой пътник, ограбва го, съблича го и си заминава. Срецам ограбения, но въвн е студено и той ще изстине така. Свалям едното си палто, завивам го и си отминавам. В такъв случай аз мога да му дам своята дреха. Но тъй, аз имам две палта, някой отива на бал, дойде при мен и каз-

ва: Дай ми палтото си! Не, на такъв човек няма да дам палтото си, за да ходи на бал. Е, питам: При такова едно схващане, какъв морал може да има в света? Моралът нека си е морал, но трябва да се живее разумно. Тези Божествени идеи трябва да проникнат у нас, трябва да са насадени тъй дълбоко, че да знаем в дадения момент кой е прав и кой не е. Само при едно такова схващане ние можем да изменим нашия живот. Туй, което вършим в света, то е полезно само заради нас. Не мислете, че като направим едно добро, то е заради другите. При такива случаи на вас е дадена възможността да съградате вашия ум, вашето сърце, вашата воля. Вие сега градите ума и сърцето си, сега калявате волята си. Сърцата ви и умовете ви не са съградени. Човешкият дух е завършил вече своята еволюция, той е съвършен. Човешката душа и тя е завършила своята еволюция, и тя е съвършена, но вашият ум, вашето сърце и вашата воля се нуждаят от развитие и усъвършенстване. Следователно, ние трябва да работим за своя ум, за своето сърце. Чрез какво? – Чрез онзи, великия закон, който съществува в Природата. Някой ще каже: Аз разбирам Христовото учение. – Не го разбираш, не разбирате Христовото учение. Разбиране и изпълнение! – това са две различни неща. Дават една музикална пиеса. Извикват Паганини, знаменит цигулар, да свири. Понеже той бил прочут като виртуоз, искали да опитат до каква степен е гениален. Събрали се италиански композитори, съставили едно много мъчно парче, с особени извивания, да проверяват гениалността му. Извикали го на угощение, пийнали си и му дали да изсвири туй парче. Паганини бил прозорлив, той разбрал, че в това има някаква хитрина, но взел цигулката и го изсвирил. Разбрали, че той действително е виртуоз. Е, и вие казвате някой път: Аз съм добър, мора-

лен, гениален човек. Искате да минете за виртуоз. Христос казва: „Дайте му едно от моите модерни парчета!“ Започват, не върви. „Ами чакайте, еволюция, аз сега не мога да го направя, но след хиляди години“. Не, ще си признаете, че не можете да го свирите. Знаете ли на какво мяза това? Хвалил се един турчин, че като бил в Багдад прескачал трапове, широки 20 метра. Като дошъл в България, казали му: И тук има такива трапове, прескочи ги. Направили такива трапове. Засилил се да прескочи, паднал, не могъл. Защо не могъл? „Е, въздухът тук е друг“. И българите сега казват така: Тук условията са други. Човек да е в Америка, във Франция, в Англия, друго нещо, но тук хората са бамбашка, не са културни, не може да се живее морален живот. А, не може! Може, ние си внушаваме, че не можем. Трябва послушание на живата Природа!

Второ криво понятие, което имаме е, че всички мислят, как Христос преди 2000 години е дошъл, учил е едно учение и си е отишъл горе на Небето. Питам: Този Христос, Който преди 2000 години е живял, жив ли е сега? – Жив е, възкръснал е и седи горе на Небето, отдясно на Отца. Ами вие ходили ли сте да видите, че е така? Дясната страна на Бога, това показва Божествената Мъдрост, която прониква във всичкото Битие на човешкото съзнание. Тя прониква във всеки един атом, във всеки един лъч, във всичко туй, в което съществува ред, порядък и хармония. Тя прониква във всяко едно любовно чувство, във всяка една Божествена мисъл, която носи щастие, блаженство на душата; тя прониква във всяка една сила, която оживява, възкръсва, одухотворява; тя прониква във всяка една ръка, която твори. Туй е Христос! Сега, някои мислят, че Христос е на престола, седи и чака съдния ден. Не, това не са верни схващания. И ако някой се осмели да каже про-

тивното, казват: Това не е така, еретик е той, разваля света. Не, не, питам сега за друго едно положение. Защо хората се различават в своите понятия? Има една велика тайна в живота. Добрите хора трябва да се учат на търпение. Но по някой път вие смесвате търпението с неволята. Неволята всинца я носите, познавате това изкуство, научили сте го. Няма човек, който да не знае неволята. Обаче, малко хора съм срещал да познават търпението. За да научите търпението, за да го придобиете, изисква се не един живот, но 10, 15 живота. Търпението е разумна сила. Търпеливият човек е виден човек, той всичко може да издържа. В англичаните има търпение. Туй го наричат другите хора хладнокръвие. Не, англичанинът е търпелив. Аз съм привеждал и друг път следния пример и сега пак ще го приведа. В Лондон се срещнали един английски лорд и един руски княз. Срещат се те с файтоните си в една много тясна улица, не могат да се разминат. И двамата се спират. Нито единият, нито другия се връщат. Руснакът изважда от джоба си английския вестник „Таймс“ и почва да го чете от единия до другия край с голямо хладнокръвие. Англичанинът изпраща слугата си до руснака с молба: „Господине, господарят ви моли да имате добрината след прочитане на вестника да му услужите и той да го прочете“. Тези хора не се дуелират, те изучават търпението. Туй е отличен пример: „Господине, моля, бъдете тъй добри, дайте и аз да прочета вестника“. Е, как ще излязат и двамата от това положение! – Има изходен път. Сега, да се върнем към мисълта си.

„По твоята заповед ще хвърля тази мрежа“.

Тази мрежа, при сегашните условия, това е човешкият ум. Той трябва да се хвърли в света и разумно да се употреби. Всеки от нас трябва да се стреми по възможност да

бъде разумен. За пример, някой път ние сме много неразумни. Идем при някой болен, но лекарят му е забранил да говори, защото дихателната система е слаба и там вътре нещо ще се разкъса. А ние имаме желание да му поговорим. Не, мълчете, постойте търпеливо като англичанина и кажете: Като свършиш с твоя вестник, с твоята болест, пратете я и на мене. Вие ще кажете: Защо да ни я прати? От всяка една болест, която идва от Бога, човек придобива едно велико благо. Толстой имаше тази опитност. След всяка една болест ставаше една промяна в състоянието му, придобиваше една идея. След всяко такова състояние неговите схващания, неговите идеи, въззрения, ставаха по-широки. А у нас, като дойде някоя болест, скоро викаме лекар, консилиум. Бог казва: „Слушай, ти ще легнеш 10 – 15 деня и аз ще ти направя една операция“. А ние, тези операции, които прекарваме, тези резултати, които разумната Природа ни праща, наричаме болки. Не са болки, това е учене на нещата. Защо при болестите да не се учим на геройство? Защо като дойде болката да не седиш да видиш до колко можеш да издържаш? Съвременните хора не са издръжливи. Най-малката болка, най-слабият бодеж в дробовете ги уплашва: Ох, ох, тиякъсъл съм. И скоро при лекаря! „Ох!“ – Какво има? И лекарят констатира, че болният е в първата фаза на болестта си. Че един цяр, че втори цяр. Не, никаква охтика нямаш. Охтиката е болест на чувствата, дисхармония в чувствата. Когато двама души се скарат и не живеят по Бога, и двамата охтятся и умираат. Аз ще ви приведа един пример, един факт, който стана тук, в София, в една фамилия, на която всичките членове бяха здрави. Една госпожица отива да живее в дома им, но се скарват нещо и след това и госпожицата боледува, и госпожата от тази фамилия боледува. Защо боледу-

ват? – Защото не искат да си простят. Опасността в съвременното общество е там, че когато се сблизите и след това се скарате, вие си създавате едно голямо нещастие и чрез закона на страданието Бог ще ви примири. Затуй, когато двама души се скарат, единият непременно ще умре. И за да не умирате, примирете се, целунете се и този ангел веднага ще се върне на Небето и ще каже: Тия двамата се примириха. Тогава Господ ще отложи решението си. Ако не искате да се примирите, Господ ще каже: Доведете ги при мене! Елате тук да се примирите. И затова Господ ви ка грешните хора на Небето, да се примирят, не ги оставя на Земята. Ще ви приведа един пример от древността. Бездерба, един от царете на древността, имал дъщеря Лилита, която страстно обичала цветята, голяма любителка била, но била много жестока; не се знае дали е съществувала по-жестока мома от нея – тъй хроникира окултната наука. Тя никога не поливала своите цветя с обикновена вода, но заповядвала да ѝ довеждат хубави млади момичета и да ги бият, та като плачат със сълзите им да се поливат цветята. Тъй поливала тя своите любими цветя – със сълзите на младите девойки. Тези цветя били отлични, най-хубавите цветя в царството, но младите моми в столицата знаели колко скъпо костват тези цветя. Някоя майка се радва на своята дъщеря, казва: А, моята дъщеря е хубава, гладичка, тъй пълничка, зачервена, красивичка. И ние считаме, че ако дъщеря ни е малко жълтичка, че жълтият цвят е болнав. Мислите ли, че червеният цвят е здрав? Чудни са съвременните хора, които мислят, че жълтият цвят не е здравословен. Ами че по-здрав цвят от жълтия няма! Няма, няма болезнени цветове. Ами жълтият цвят внася разумност! Ще направи някому лицето жълто. Че този човек мисли! И всички хора казват: Жълт да не бъде! Някой

човек, като стане малко жълт, иска да изхвърли този цвят. Чудни са хората! Щом някой стане жълт, пъшка. Аз не разбирам какъв е този страх от жълтия цвят. Цветовете, това са имитации на краски. Жълтият цвят, това е една жива субстанция, която, като влезе в човека, ще му даде най-първо една лъскавина на очите, една подвижност на ума. Такъв човек във всяко нещо ще бъде бърз, подвижен, умен, всички въпроси ще разрешава бързо. Музикант си, ще бъдеш подвижен и готов на всяко място да укажеш своята услуга. Туй е жълтият цвят. А хората наричат жълт цвят туй хилавото състояние у човека. Този жълт цвят, това е червеният цвят в своята нисша форма. И духовно този червен цвят има едно отражение на жълто. А сега всички хора изобщо казват: А, жълт цвят! Избягват го и носят червен цвят. Но при сегашното наше развитие всички побоища, всички спорове се дължат на червения цвят. Не че той е лош, но щом влезе в човешкия организъм, хората добиват една енергия и като нямат какво да правят, сбиват се. Тогава те мязат на онзи американец говедар, на когото от дядо му останало едно наследство от 30 000 000 долара. Повикали го и той си получил наследството. Отива в Сан Франциско, устройва ред балове, угощения, но след 6 месеца изпил и изял всичко. Качва се на коня си, отива в селото си и отново става говедар. Така и някои хора, като дойде този червеният цвят, казват: Аз днес съм много щастлив. Изяде, изпие всичко, утре се качва на коня си и казва: Какво да се прави, лошо е времето! Разумният човек е друг, той всякога е щастлив.

Сега, Петър се обръща към Христа и му казва: „По твоята реч ще хвърлим тази мрежа“. Аз ви казвам сега Христовите думи: „Хвърлете вашата мрежа“. Къде? – В морето на добродетелите, да видим колко риби ще се хва-

нат. Вие ще кажете: Това е философия! Има ли море на добродетелите? – Има, разбира се. И какво велико море на добродетелите е то!

Вторият въпрос: „Можем ли да хвърлим тази мрежа?“ И почват да философстват. Чудни сте! Хвърлете тази мрежа и след 1/2 час отгоре цялата мрежа ще бъде пълна. Този недоимък, който сега съществува у вас, всичко това ще изчезне и ще бъдете богати. И Петър се уплаши и каза: „Господи, иди си от нас, понеже сме грешни хора. Богатството, което ти ни даваш не е за нас, защото ще кривнем в този път“. Петър беше доста практичен, той усети опасността и каза: „Още един път не хвърлям. Господи, иди си от нас, доста ни е толкова риба!“ Христос му отговори: „Не, аз ще ви направя ловци на човеци, няма да ловите тук рибите, на друго място ще ви пратя, друго ще учите.“

„По твоята реч ние ще хвърлим тази мрежа“. Сега, не е ли по-хубаво, ако съвременният свят правеше състезание със своите добродетели? Ако всичките християни, всичките моралисти, след като излязат от събранията, тръгнат по къщите на бедните и във всяка къща оставят по една ябълка или самунче хлебец или друго нещо сладко, ще им кажат: Колко се радваме, че сте много добри. – Ние пак ще дойдем. Мислите ли, че по такъв начин между бедните и богатите нямаше да има една по-правилна обмяна? По-естествено щеше да бъде. А сега, като говоря на хората, те казват: Той говори така, но туй нещо е неприложимо в живота. На вас ще кажа: Никога не говоря неща неприложими. Когато ви говоря за храната, за яденето, тия неща съм ги опитал, за всичко съм правил опити. Най-малките неща, микроскопическите, трябва да се приложат. Прилагайте всяка мисъл! Не искам да ви изкушавам, но казвам, че всяко нещо, което е приложено, ще бъде за ваша похвала. Имате една болест

за лекуване. Нека допуснем, че е дифтирит или чума. Това са ред микроби. Силата на тази болест седи в чрезмерното размножаване на микробите. И всички лекари се стремят да спрат тези микроби, защото като се размножават, изхвърлят своите извержения, които отравят кръвта и човек умира. Следователно, първото нещо: Спрете размножаването на тези микроби! В болестта имате два живота, които са в дисхармония. Единият живот е размножаването на тези микроби, а другото положение е редът и порядъкът на тези клетки. Питам тогава: Няма ли начин да се възстанови тази хармония? Трябва да концентрирате вашия ум, да го държите във връзка с Господа и да кажете: Господи, ние имаме много богатства, тези неканени гости са дошли да го унищожат, да го изядат, помогни ни! Някой път може да изядат всичкото ви богатство и нищо да не остане от вас. Ще концентрирате ума си и лекарят ще дойде. Той е необходим. Един човек сам не може да лекува болестта си, двама души трябва. Лекарят ще дойде, той е единият, неговият мозък е едно динамо, а вие сте вторият. Ще концентрирате вашата мисъл към тези микроби и ще спрете тяхното размножаване. Веднага ще усетите, че температурата не се покачва. Качването и спадането на температурата показват бързите промени, които стават в охгичавите. Значи, най-първо, температурата трябва да се уравни, да дойде до нормалната температура. Ще концентрирате вашия ум, вашите чувства, ще турите волята си в действие и ще кажете: Аз съм по-силен от тези микроби. Ще се запитате: Може ли? – Може, разбира се. Ами че как? Ти нали искаш да бъдеш гражданин на Царството Божие? Ако с тези малки болести не можеш да се справиш, как ще можеш да се справиш с по-големи работи? Дойде лекарят, казваш: Господин докторе, ще оздравея ли? – Ще оздравееш. Пипне ти пулса, бие

слабо. Не говори Истината. Пулсът ти бие слабо, лекарят вижда, че положението е сериозно и казва, че ще оздравееш, но се съмнява, а болният разбира туй. Не, ще му кажеш право в очите: Ще оздравееш! – нищо повече. Ако не можеш да говориш Истината и виждаш, че той ще си замине или ще замълчиш, или ще му кажеш: Братко, пригответи се, викат те на гости в другия свят. Туй е по отношение на всички. Всички ще имат тези болки: очеболие, коремоболлие и др. Всички болести имат едно велико предназначение. Най-великото благо в сегашния свят това са болестите. Виж онзи богатия човек, тогава изпоял, оногава изпоял, на този продал котлите, на онзи продал къщата, но като го хване болестта, плаче. Дойде лекарят, направи една инжекция, даде туй лекарство, онуй лекарство, а той дава тогава щедро от себе си, всичко дава. Като дойде Господ, казва: Господи, всичко ще направя.. Става мекичък, на бедните раздава, щедър е. Питам: Кое състояние е по-добро? Казват: Горко на богатия човек! Казвам: Блажен е този богат човек, Господ го посетил и сърцето му се разширило. Тъй, нека спадне малко този кожух! Защо му е този багаж? А тия, които нямат богатство, имане, не значи, че са сиромаси. Сиромашията е вътре в нас, в нашите разбирания. Ние живеем в един свят с такива големи богатства, но не можем да използваме тези богатства. За пример, като правим нашите разходки, често следя мислите на хората. Пътуваме около 150-200 души, отиваме да се поразходим, да подишаме чист въздух. Управляващите казват: Тези със самоварите, те идват тук на разходки, но те правят някаква революция, има нещо. Идват и ни казват: Не може то, толкова много хора да ходят там из планината, замислят нещо против държавата. Не против държавата се обявяваме ние, отиваме да се порадваме на тази планина, на туй благо на Природата, на та-

зи светлина, на тази прана, на това електричество, на този магнетизъм там. Най-първо трябва да убедим хората, че нашите мисли, че нашите желания са чисти. Почнаха даже да се противопоставят на екскурзиите. Ами че съвременните хора почнаха да страдат от неизлизане на разходки сред Природата! Ние сме осъдени хора, затворници! Мислите ли, че едно здание от 4-5-10 и повече етажа е здравословно? Във всяко едно здание там се развиват разни болести. И нашата култура, в туй отношение, както сега живеем, не е една от най-добрите култури. Трябва един разумен живот! Всички тези хора трябва да плъзнат вънка, из Природата и тогава да се върнат да работят, да има едно съответствие между думите и делата ви. Е, как тогава? – Ще учите. Ако в моите думи няма искреност, ако в ума ми има задни мисли, колкото и малко да е всичко туй, въпросът е разрешен. Това аз наричам подлост. Защо да правя интриги, да заговарям този, онзи? Човек трябва да бъде чист, абсолютно чист. Това е морал! Аз зная, че този свят е на Бога и само Бог е господар в света! Аз зная, че този свят е хармонично устроен, и аз служа на Бога. Тогава няма защо да се бунтуваме против този или онзи. Някой не живее според Бога, ще му кажа: Братко, тъй както живееш, не живееш добре, стесняваш братя си. – Какво право имаш да ми говориш така? – Ами ти какво право имаш да стесняваш братя си? Реакции са това в света. Ако всички верующи в света, ако всички идеалисти приложат тази велика наука, светът моментално щеше да се оправи. Не мислете, че невидимият свят няма сили да спре сегашния свят в своя развой. Те могат да го спрат, могат и да го разрушат в един момент, но те искат морално да му се въздейства, да се пробуди съзнанието. В съвременните хора, в техния ум, в тяхното съзнание има много малко светлина. Няма да кажа какво виждам. Вие ще кажете: До

тук говори право, от тук нататък е малко анормален. Не, туй, което виждам аз, може да го видите и вие, но то е виждане на съотношения. Например, в един математически фокус виждате един център, букви, виждате някакви формули, но онзи математик, като седне да разглежда целия процес, развива задачата, разбира плоскостите, съчетанията и линиите. Ти гледаш, казваш: Тази работа е съвсем забъркана. Да, във виждането и разбирането на нещата има известни съотношения. Имате, да кажем, една малка дисхармония в себе си, имате една неприязнена мисъл, или едно неприязнено чувство спрямо някого. Давате ли си отчет защо държите тази мисъл? Срещате някой човек, казвате: Този човек не го обичам. Дали ли сте отчет защо не го обичате? Казвате: Има нещо несимпатично. Че не го обичате, че има нещо несимпатично, с това задачата не се разрешава, това не е философия. Някой е несимпатичен, аз мога да го направя симпатичен. Момък вижда една мома, бедна, с дрипи, несимпатично лице. – Оженваш ли се за нея? – Аз, за такава простачка! Отивам в банката, взема 500 000 лв. за нея, облека я хубаво, наредя я. Срещне я: Госпожице, аз съм първият ви кандидат. Значи сега не ти е несимпатична, сега има нещо хубаво в нея. Но утре парите изчезнат, казвате: Не си ми симпатична. Симпатия и антипатия, това са външни причини, които изменят живота. Във всеки един човек има душа, ще схванем душата. Някой ще каже: Аз имам душа. Който има душа не говори за другите лошо. Не, лошо не говоря, аз съм много прям, но при най-лошите, най-болезнените ви състояния аз казвам: Слушай, ще ти създам болка, но ще излекувам ръката ти, пръстите ти, ще оставиш да те масажирам. Ама ще ме боли! – Ще те боли, но ще оздравееш. Природата казва на болния човек: “ Ще ти причиня най-големите страдания, но за добро, да оздра-

веш“. И колкото по-големи страдания усещате, толкова по-скоро болката ще премине. Не чувстваш ли болка, ти си фалирал. Докато кракът чувства болка, той е добре, престане ли болката, той е фалирал. Следователно, докато вие страдате в света, вие сте хора, аз ви обичам, но престанете ли да страдате, с вас въпросът е решен, вие сте фалирали. Че страданията са най-голямото благо! „Ама аз не искам да страдам“. Та вие се лишавате от най-голямото благо! Има ангели, които сега биха дошли на вашето място, но Господ не им позволява. Те надничат там, обикалят, искат страдания, чакат и казват: Господи, дай ни малко. – Не може, не може. Този ангел обикаля и какво не би направил, да дойде на Земята да страда, а онзи човек вкъщи седи и въздиша. Казва си: Защо Господ ми е дал най-голямото нещо. Не, Господ ви е дал велико благо! Туй искам да го втъпя в ума ви, не хипнотически, но искам да мислите, да опитвате, да разберете, че при онази велика разумност, всичко в света действа за добро. Сега вие искате да живеете с всичките хора по братски. Можете да живеете по братски, но как? Като кажете: По твоята заповед, Учителю, ние ще хвърлим нашите мрежи. Нека всинца, които ме слушате в София, хвърлим нашата мрежа в морето на добродетелите! Как мислите? Аз ще ви посъветвам, като отидете сега в домовете си, хвърлете тази мрежа и опитайте моите думи. Казвам ви, че вашите ладии, вашите къщи ще бъдат пълни. Млади сте, пълни сте с идеи. Туй е смисълът на живота. Всяко съмнение е едно болезнено, психическо състояние на ума. Неверието и то е едно психическо, болезнено състояние на ума. Аз съм правил много опити и по някой път съм си създавал големи неприятности. Мнозина, на които съм преподавал, като ги поставя на изпит, казват тъй: Досега аз мислех за Учителя, че е умен, но ако беше умен нямаше да

постъпва тъй. Той крайно ме обиди, той не зачита в мен човешкото достойнство, той ме унижи. Казвам: Ами ти, който на всяка крачка не зачиташ Бога, не се ли унижи? Щом се представям, че живея един живот, по-чист отколкото в действителност, това е една лъжа! Не да ме хвалят хората, но като се представям нещо по-свято, отколкото съм, и като казвам, че като мене човек няма, разбира се, че това е една лъжа. Ами че и като вас хора няма, и като мене няма. Особени са хората. Всеки един човек в света, който и да е той, на своето време, и на своето положение, е особен. Човек, който изпълнява волята Божия, който ходи по Божия закон, по правилата на Божията Мъдрост, той е особен във всички свои проявления. И аз бих желал всички вие да сте особенни! По някой път аз опитвам мнението на хората и виждам, че те мислят какво другите хора уронват техния престиж. Отчасти може, но пак поддържам: единствените хора, които уронват нашия престиж в света, това сме ние самите.

И тъй, ще хвърлим ние тази мрежа в този океан на добродетелите. Ще направите първия опит в себе си, да видите колко сте търпеливи. Болест дойде, една неприятна мисъл дойде, да се преодолеят. Сега, като говоря, казвате си: Кажете ни той какъв е! Никога не обръщам внимание кой какъв е. Аз, като видя, че някой човек прави погрешки, спра се и казвам: Чакай да видя каква поука мога да извадя от тази погрешка. Като направи някой човек една погрешка, аз се радвам, че уча от него урок. И като го срещна, ще му кажа: Ти ми направи едно голямо добро, научи ме на един добър метод. Втори път като го срещна, казвам му: Ти ми направи една голяма услуга, сега аз ще ти направя едно добро. Виждам го, той носи револвер, среща едного, казва му: Горещете! Дай кесията! – Нищо нямам. Спирам го: Приятелю, аз научих от тебе един добър урок. – Какъв? – Ти си добър човек. Колко

пари ти трябват? – Десет хиляди лева. Ето ти един чек, вземи тези пари, послужи си с тях. Не е хубаво да се прави зло. Той се почеше, вземе парите, върне се, плати парите на този, когото обрал. Тъй аз мога да го поправа, ще го насоча да учи, а не да убива хората. Казвате: Ама ние ли ще оправим света? Не е въпрос за оправяне на света. За мене това е един урок, аз оправям себе си. При сегашните условия ние сами разделяме света. И затова се качи Христос в тази лодка. Сега вие искате Христос да дойде. Ами ако Христос дойде в твоята лодка, какво ще каже? Ще ви каже: Хвърли мрежата! Сега, аз няма да ви кажа, както казват някои, че трябва да напуснете живота си. Не, нещата са естествени. Туй, което трябва да направим, то не трябва да бъде явно. Аз съм за онзи абсолютно разумен живот. Аз съм против всяко одумване, против всяко насилие. В насилието човек огрубява. Каквото и да каже човек тогава, все ще почувства една скръб, една болка в душата си. Аз ще кажа нещо по твоя адрес, какво ще спечеля? – Ще огрубея. Но направя ли едно добро, подигам се. Кое е по-хубаво тогава? Затуй трябва да живеем отдясно на Бога, както Христос живее. Туй значи разумният, съзнателният живот. А сега, църквата казва, че само Христос живее от дясната страна на Бога. Не, аз бих желал всички да живеете отдясно, да постъпвате според Бога и да изпълнявате волята Божия. Това е цел на живота, отдясно да живеете, не отляво. Отляво, това не е за вас, за вас е от значение да живеете отдясно. Тогава ще бъдете доволни, ще разбирате онзи разумен, щастлив живот. Знаете ли какво значи човек да бъде доволен? Има едно вътрешно схващане. То е едно голямо богатство в света. Може да направите опити, не само веднъж, дважд, а много пъти и ще видите, че ако имате това вътрешно доволство, всякога ще имате приятели. Има един език в света, той е езикът на Любовта. Ще проучите този език.

Няма душа, на която като проговорите с езика на Любовта, да не ви разбере. Правил съм опити и с хора, и с животни, и със зверове, с мечки и др., и съм проверил този закон. Някой път съм ви говорил, че мечката е много лоша, но тази мечка, като я срещна, и тя може да дойде, да клекне пред мене. Защо? – Ще я помилвам по козината, ще ѝ поговоря, ще ѝ кажа: Как си, как живееш? – Много са лоши хората, неприязнено са разположени към мене. – Е, нищо, това е добре. И после тя си тръгне. Ще кажете: Това е от 1001 нощ. Но кога ще постъпи тази мечка така? Като я срещнеш, да те разбере, че ти я обичаш, че си променил мнението си заради нея. Тогава тя ще каже: За пръв път в живота си срещам едно същество, което ме обича. Туй е вярно, факт е това. Ако срещнете един човек, и той може да почувства вашата Любов, че го обичате, вие ще може да го преобразите. Там е вашата сила. Правете опити! Това е наука.

Мнозина казват сега: Чакай да видим каква е окултната наука! Окултната наука е пълна с методи, методи, но много скъпи. Този метод е един от простите методи, но е много евтин. Като си туриш ръката на гърба на мечката и космите ти настръхнат, но като направите 2-3 опита, ще видите резултата. – Ами ако ме сграбчи, ако направи това-онова? Казвам на някой: Хубаво, да направим друг опит. Ще си раздадете всичкото имане. А, мечката идва сега. Това е опит, метод само за силните ученици. Ще раздадеш всичкото си имане, къщи, петаче да нямаш в джоба си. Тогава ще отидеш в един град като Лондон или Ню Йорк и там ще изкарваш прехраната си. Ето где е голямата мечка, която ще срещнеш. Ще уповаваш на себе си. Или, отиваш там, казваш: Аз вярвам в Бога, но кесията си държиш пълна – ти не си срещнал мечката. Вярваш в Бога, но пръстенът си държиш. Не, ни пръстен, ни кесия, ни чепичета. Не, там

ще спреш, ще срещнеш мечката, ще поговориш с нея и като дойдеш в България, тогава ще кажеш: Аз срещнах тази мечка, имам голяма опитност, поговорих с нея, опитах я, по-страшна мечка от тази не съм виждал. В един голям град да нямаш нито един познат! Аз съм срещал тази страшна мечка. И като я потупам, сърцето ѝ се отвори. Скрити богатства има в човека! Туй е силата на Христовото учение. Докато не опитате така Христовото учение, няма да го разберете. Ще ви питам: Мечката срещнахте ли, говорихте ли с нея? Не сте я срещнали, нищо още не сте научили. Да срещнеш мечката, това аз наричам герой. Някой имал страдания. Ами че като видя човек, който страда, мене ми затупа сърцето, радвам се. Аз съм виждал някои просяци, тъй, тихо и спокойно си благославят, приятно впечатление ми правят, и си казвам: Отличен човек е този! Някой път мина покрай някой просяк, погледна го, казвам: Няма да ти дам нищо, почакай, сега ти се приготвяваш за мечката, не си я срещнал още. И пак му се поклоня тайно, той се поусмихне, казва: Ще я хвана тази мечка. Разбираме се ние.

„По твоята заповед ще хвърлим тази мрежа в това море“.

По тази велика заповед на Божествената Мъдрост хвърлете мрежата във вашия ум! Защо аз зачеквам този въпрос? Защото пак ще дойде един ден да ви говоря. Туй, което ви говоря, нищо не струва, даром е. Няма какво да ми се сърдите, даром е.

„Даром сте взели, даром давайте!“

Беседа, държана на 25.XI.1923г.

КОЙТО ЛЮБИ

„Който люби мене, ще опази мое-
то Слово“.

(Йоана 14 : 23)

Тия думи Христос е изказал приблизително преди 2000 години. Тия думи съществуваха и по-отрано, не се родиха тогава.

Любовта, изявена чрез животните, има една форма, един начин; Любовта, изявена чрез хората има друга форма, друг начин, а Любовта, изявена чрез ангелите, и тя се отличава. Когато ние говорим за Любовта, някои казват: Ние разбираме какво нещо е Любовта. Така биха казали и животните. Нима мислите, че животните не любят? Както сравнявам Любовта на онези телци към своите малки, и те любят тъй интензивно, както майката люби своето дете. Разликата е само тази, че детето на телицата остава за по-кратко време при нея, а детето на майката остава за по-дълго време. И после, Любовта, която съществува между животните, е по-кратковременна. Вземете една квачка, докато са малки пиленцата ѝ, тя проявява своята Любов, готова е да жертва своя живот за тях и ги вика, дава им малки зрънца, но щом израснат, тя ги пропъжда – туй клъвне, онуй клъвне, пропъжда ги всички от себе си. Питам сега съвременните психолози проучили

ли са туй състояние? Те бързо решават: Кокоша работа! Е, мислите ли, че тази работа е маловажна? Кокоша работа било туй явление! Туй не изяснява нещата. Мислите ли, че като се каже за нещо „е, човешка работа“ та туй изяснява нещата? Мислите ли, че всичко туй, което хората вършат, е разумно? Тази Любов, която хората проявяват, разумна Любов ли е?

Христос като казва тия думи в стиха, Той влага нещо в тях. Казва: „Който ме люби“, но не се спира там. Той се спира върху едно качество на Любовта: Който ме люби, ще опази моето Слово. Някои казват: Това ние го знаем. „Ще опази моето Слово“. Но Слово може да има само в едно разумно същество. А самата разумност се отличава с известни качества. По какво се отличава диамантът? – По своята твърдост. Той е най-твърдият от всички скъпоценни камъни. След това той се отличава и по цвета си. Значи, по две качества се отличава: по твърдост и по цвят. Но цветът сам по себе си какво значение има? Някои ще кажат: Ние знаем цвета му. Не, цветът, това е външната страна на нещата. Всичките цветове, това са космически сили, които проникват целия Космос. Ние казваме, че на някой човек се зачервило лицето или потъмняло, и там се спиране. Зад тази червенина се крие нещо. Когато онази къща избухне от огън и се обхване от тия пламъци, благо ли носи този червеният цвят? Около този пламък се наредили тулумбаджии, и гледаш, след 1 – 2 часа, от този пламък всичко е изядено, всичко е загубено и само няколко дирека стърчат. А някой казват: Да съм червеничък малко! Мислите ли, че този червеният цвят няма да опапа и тебе тъй, както опапа и тази къща? Мислите ли, че ако опапа къщата, че тебе няма да разруши? Всички хора искат да бъдат червени. Майката иска

нейното дете да бъде червено. Мъжът иска неговата жена да бъде червена. Всички хора искат все червения цвят. Умните хора се спрели и мислят. Мъдреците и пророците в миналото са знаели тия неща. Сегашните хора мислят, че като знаят да декламираат някои думи от Писанието знаят какво е искал да каже този пророк. Но, докато този пророк е написал тези думи, знаете ли под каква дисциплина е минал? Апостол Павел, при все че имал онези дълбоки познания по Писанието, той сам е казал, че има откровение, но как е добил това откровение, сам си знае. Онези, които имат неговата опитност, те сами си знаят как се добива туй откровение. Аз ще ви приведа пример за апостола Павла. Апостол Павел първоначално е проповядвал едно, но след като го биха, след като му удариха 5 пъти по 35 удари, написа едно послание и каза: „С много скърби ще влезем в Царството Божие“. Но какво се крие зад тези удари, на какво се дължат те? – На този червения цвят. Един човек, на когото лицето е червено, само той може да те бие. Значи, с много скърби ще влезем в Царството Божие. Всичките скърби в този живот произлизат от червения, кървавия цвят. Аз се спирам върху тия думи, за да наблюдавате вашето лице. Сега, аз говоря за онези, които ще опазят Словото. Тази реч не се отнася до другите, те са свободни; тя се отнася до разумните, които ще опазят Словото. Всеки един от вас трябва да наблюдава своето лице. Не само това, но човек трябва да наблюдава и своя ум, трябва да наблюдава своето сърце, трябва да наблюдава и своята воля, за да знае кой цвят преобладава в дадения момент. В Писанието се казва, че Бог е Светлина. Той е онзи възвишен, светъл цвят, който включва всички други цветове. Всички други цветове са видоизменение на Божествената светлина.

Аз говоря върху Любовта, понеже съвременният свят, съвременната цивилизация се намира в един преходен период, в края на своето развитие. Когато един старец дойде до 120-годишната си възраст, какво го очаква? Всички очакват да се пресели този старец. Всички очакват сегашната култура да се подмлади, но тя е остаряла. И някои имат още надежда на тази култура. Не, тя е един старец на 120 години и няма да се мине дълго време, ще чуете, че този старец се е поминал. Сегашните хора се спират, те поддържат старите истини. В старите хора можем да търсим Мъдрост, но не и Любов. В младите хора можем да търсим сила, но не и Любов. Любовта не може да се намери нито в старите хора, нито в младите. Тя се проявява някой път в старите хора, по някой път в младите. Любовта може да се прояви само в разумните същества. Туй трябва да го знаете! Само в разумните същества се проявява Любовта. Аз казах в една от миналите си беседи, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Понеже казваме, че Бог е Любов, съгласен съм, Бог може да се прояви, но само там, дето има разумност. Дето е Бог, разумност има там, и живот има, и Любов има. Сега, всички съвременни хора се стремят към живот, искат да бъдат щастливи, да бъдат здрави, учени, силни. Всички улеснения могат да ги имат, затова е създаден светът. Но трябва да знаят, че светът е създаден от Бога, Който е най-умен, най-мъдър, най-силен. Ние не можем да предполагаме, че Бог, Който е най-разумен, може да иска един свят, в който да съществуват мизерия, страдания, това се дължи на съвсем други причини.

„Който ме люби, ще опази моето Слово“, казва Христос.

Кое е неговото Слово? Майката, за да опази Словото на Христа, трябва да отгледа своето дете не само физичес-

ки, но да влее в това дете нещо от себе си, от Любовта си, от разумния си живот – трябва да го научи на онези велики принципи, върху които е съграден самият живот. Сега, някои от съвременните християни имат тази опитност и не трябва да се спирате на нея. Спре ли се човек на едно място, не е добре. Някои от вас мислят, че са завършили своето развитие, че всичко знаят. Други мислят, че като прочетат Писанията, всичко са разбрали и казват: Туй е то всичкото! Не е всичкото в тази книга. Тази книга е една малка опитност, но где е опитността на ангелите, где е опитността на тези светии? Апостол Павел е казал много малко неща. И Христос е казал много малко неща. Где е онази Любов, която Христос проповядваше на кръста? Всички говорят за нея, но колко християни има, които изявяват Христовата Любов? Тогава аз определям великия закон така: Любовта включва благото на всички същества. Сега, в разбиране Словото Божие трябва дълбока мисъл не само по ум, но дълбока мисъл, в която да взима участие сърцето, в която да взима участие и човешката воля. Има някои въпроси, които ще се разрешат само по един опитен начин. Аз ще ви приведа следния пример. При един велик индийски адепт, който се занимавал с окултни науки, и добил голяма опитност от своите Учители, когато бил на 18-годишна възраст, идва един ден една бедна майка и му оставя своето малко дете да го погледа, докато се върне, като му казва: Ще бъдеш тъй добър, отивам на работа, ще пазиш днес детето. Той се съгласил да ѝ послужи. Тя отива на работа и оставя детето в коритцето си. Както си работи този адепт, вижда една кобра, която се приближава при детето. У него се събужда желание да избави детето, но веднага си казва: Ами Брама, който е създал туй дете, няма ли да се погрижи за него? И веднага се отказва да из-

пълни желанието си. Обаче, кобрата се приближава, ухапва детето и то умира. Майката се връща вечерта при адепта и той ѝ казва: Една кобра ухапа детето ти и то умря. – Ами защо не го пазихте? – Такава е волята Божия. – Ти положително ли знаеш, че туй е волята Божия? – Ами тъй мисля. – Аз пък мисля обратното, че детето ми трябваше да живее. Вика го тогава Брама: „Защо ти днес не помогна на това дете, защо не уби кобрата, за да го спасиш?“ – Ами защо да я убивам, аз не искам да опетнявам ръката си. Ти създаде кобрата, ти създаде и детето. „Ти мислиш, че ще изпълниш моята воля като не уби кобрата и затова не опази детето; ами нямаше ли да изпълниш волята ми, ако беше убил кобрата?“ Всъщност този адепт можеше да не убива кобрата и пак да запази детето. Той можеше само да я хване с двата си пръста и с пръчицата да ѝ каже: „Не ти е тук мястото“.

Сега, този червеният цвят у нас, той е цветът, който убива всички хора. Кого не убива и не разваля? – Той разваля и семейства, и държави, и общества, от памтивека всичко разваля. Всички войни се дължат на него. Като се дигне червеното знаме, всички хора се убиват и кръвта започва да се лее. Като се избият толкова хора на бойните полета, останалите се връщат окичени със знамена и знаци. „Е, трябва да се бием за благото на нашия народ“. Покажете ми кой народ не се е бил и като се бил да е прокопсал? Где са тези народи от старата древност: римляните, египтяните, асирийците, вавилоните? Где са тези народи, които мислят, че като се бият, ще възстановят правото на своя народ? Да оставим ние народите. Та и съвременните домове се бият! Ние казваме: Трябва да пазим своите интереси. Любовта трябва да се пази само заради нас. Я ми кажете една фамилия, която да е запазила поне за 2- 3000

години своята фирма, да не я е загубила! И в какви илюзии се намираме ние! В Любовта има една неразривност. Трябва да има една постоянна връзка между Бога и човека, не Бог по форма, а Бог като Любав. Казват: А, Любовта. Да, но Любовта включва разумното слово на човека. Сега, като се запознаем с тази велика Истина, пред нас ще се отвори велик свят. Всички желаят да говорят с един умен човек, но никой не желае да отиде в една лудница и да се разправя там с такива хора, които не мислят.

Казва Христос: „Който ме люби, ще опази моето Слово“.

Един обект трябва да имаме. Значи, най-първо Бог се явява вътре в нас. Тази Любав ще дойде. Как? – В тебе ще се зароди една малка искрица. И ако ти не загасиш тази малка искрица, тази Любав, Бог ще дойде. Важно е, че Божията Любав не започва с червения цвят. Тя ще се яви в душата ти като една малка, светла точица, тъй приятна, и постепенно, колкото повече се приближава към тебе, тя ще те озарява и под нея твоя ум, твоето сърце и твоята воля ще придобият най-добрите качества. Тя е светлината, за която Христос казва: „Аз съм виделината и думите, които аз ви говоря, не са мои, но на Отца ми, Който ме е проводил“. Тази светлина ще дойде. Светлината е един признак на Любовта. И когато Слънцето ни озарява, показва, че Бог ни изпраща тази светлина. Физическата светлина е признак на Божията Любав. Когато аз обичам някой човек, сърцето ми трепти, с фенер излизам да видя какво прави в тази бурна, тъмна нощ. Това е Любовта. Иначе, ако не го обичах, бих ли излязъл с фенер? Някои казват: Покажи ни Любовта! Когато излезете вечерно време и видите тези звезди по небето, какво показват те? Това са фенерчетата, които се явяват и Бог

ви показва чрез тях пътя, че сте се загубили в бурята на живота. Казват някои: Тия звезди са далеч. Е, кое е близо до нас? Туй, което обичаме в дадения момент, то е близо. Близо и далеч, това са относителни неща. Ако се движа с бързината на светлината, нещата са близо, тия звезди са близо, но ако се движа с бързината на една кола, тези звезди са много далеч. И тогава ние установяваме нещата и казваме: Тук, на Земята е всичкият живот. Не, основата на Небето, това е Любовта. Като влезете в Небето, ще влезете в онази вечна светлина, дето няма никакви сенки. Слънцето там никога не залязва. Някой казват: Онзи свят е само едно състояние. Да, той е едно състояние, но същевременно е и едно място. Казват: Где е онзи свят? Когато ние говорим за духа, какъвто и да е духът, и той има една материална обвивка около себе си. Материята, в която той обитава и работи, по отношение на неговото битие, е по-гъста от материята на Земята. Вие, като хора, нищо няма да видите, но като духове може да видите, че има и друга земя с една материя, която не гние, в която няма тъмнина. Нашата материя се различава по това, че нейния свят е покрит с една черна, с една тъмночервена краска. Докато сме тук, при тези условия, мир не може да има. Вие искате да сте на другия свят. Е, тогава как ще изтълкувате думите: „Небето и Земята ще потънат, ново Небе, нова Земя ще се явят.“ Какво се разбира под тия думи? Нова Земя се създава сега. Къде е тази нова Земя? Христос казва: „Аз ще ви взема и ще ви заведа там. Дето съм аз, ще бъдете и вие“ Щом говорим на хората, че трябва да се преселят от едно място на друго, те започват да треперят, да се страхуват. Казва Посланието: „Там, дето е Любовта, там, дето е Бог, там е нашият живот. Там, дето Го няма, там е мъчение, там е ад“.

Казва Христос: „Който ме люби, ще опази моите заповеди“.

Сега, откак сте излезли от Бога, вие сте живели толкова хиляди години на Земята, но не помнете вашето минало: отде идете, как сте слезли на Земята, нищо не помните. Аз не говоря за вашите тела, говоря за вашите души. Някои от вас знаят своето минало, но някои не го знаят. Някои от вас познават Христа, някои не Го познават и спорят кой е Христос. Някои мислят, че Христос ще дойде на Земята и ще Го видят като човек. Това е до схващането на хората. Има едно друго схващане: Христос е проявление на Бога, Той е Любов. Той ще дойде като една вътрешна светлина в умовете и сърцата на хората и тази светлина ще привлече всички хора около себе си. Това е истинското схващане. Той казва: „Като отида при Отца си, ще привлека всички при себе си.“

„Който ме люби, ще опази моето Слово“.

Сега, в нас се събужда онази велика мисъл и казваме: Опазихме ли ние Словото Божие? – Кое е това Слово? – Живото Слово, Словото на Любовта, а не изказаното слово само на думи. Христос казва: „Аз ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи.“ Когато дойде този Дух, каквото ви говори Той, това ще вършите. Има сега вързани човешки духове на Земята, които заблуждават. Като влезе Божият Дух у вас, ще опазите Неговото Слово. Някои казват, че много знаят, че Духът говорил у тях. Тогава казвам: Я ми изпейте една песен! Аз, казва, с музика не се занимавам. Ами с какво се занимавате? – С говор. Хубаво, кажи ми едно разумно слово. В какво седи Любовта? В целувките ли седи? В стискането на ръцете ли седи? В прегръдките ли седи? В яденето и пиенето ли седи? В какво? Аз мога да те нахраня, но Любовта не е в нахранването; мога да те на-

поя, но Любовта не е в напояването; мога да те облека, но Любовта не е в обличането; мога да ти дам знания, но Любовта не е в знанията. Всички блага мога да ти дам, но Любовта не е вътре в тези блага. И ние, съвременните хора, се заблуждаваме. Майката, като нахрани детето си, мисли, че туй дете един ден ще я гледа, но туй дете не е в това тяло. То се проявява в тялото, но туй тяло ще се измени. В туй тяло има една разумна душа. Ако майката може да влезе в интимни връзки с душата на детето си, туй дете ще я разбере. Ако майката не е в състояние да влезе в интимни връзки с душата на детето си, туй дете ще я забрави. Причината за тази слаба връзка у животните е именно, че между тях има само една външна връзка, която се заличава. А у хората, при сегашното им развитие, има друга една разумна сила, която ги свързва. Сега, ние съвременните хора се срещаме и се питаме: Ти каква народност си? Мислят, че българите се обичат повече като българи, но не е вярно. За интересите си някой път, може. Обаче Любовта не признава никаква народност, Любовта не признава никаква религия, Любовта сама създава религиите. Религията е за Земята. Божията Любов седи извън всички църкви. Църквата, това е Христовата църква, а главата на тази църква е само Христос. Питам: В коя църква се намира днес Христос, где се намира Той? Ако ми кажете в коя църква е, аз съм първият, който ще отиде да поприказвам с Него. Доколкото зная, Христос не е в никоя църква. Това е в ущърб на църквата, но аз говоря една Истина. Ще кажат някои, че църквата е Божия. Че е Божия, Божия е, но Христос да е в тази църква вътре, не е, защото тази църква е облечена с червена дреха. И като четете Писанието, казва се за църквата: „В мантия е облечена тя.“ То е външната страна. Сега, аз нямам нищо против верующите, но каз-

вам, че църквата, според сегашните схващания, според сегашното състояние, в което се намира, не може да направи нищо. Какво може да направи църквата в тези времена? Ами вижте Америка, в която има толкова просветени, повече от 150 000 проповедници, повече от 40 – 50 000 души учени, свършили богословие, остана ли поне един от тях в църквата? Не, те дигнаха червеното знаме и сега учат един велик закон в света, че и на победените, и на победителите Бог еднакво налага своя закон. Сега, ако ние кажем на съвременните хора, че сме в края на века, че в света идва една велика промяна, ще кажат: Туй е заплашване. Ако на японците преди 6 месеца им бяха казали, че ще дойде едно голямо земетресение, в което Япония ще остане като второстепенна държава, щяха да се присмеят, но сега това е факт. Един американец е предсказал няколко земетресения и каквото е предсказал, всичко се е сбъднало. Не ви казвам аз, той казва: В Европа идва едно земетресение, което ще започне от север, ще разтърси цяла Европа така, че ще помни туй земетресение с хиляди години. Той обяснява и причината на туй земетресение. В Стария завет се казва: „Гледайте да не станат вашите дела и мисли толкова лоши, че да не може Земята да ви търпи вече“.

Христос казва: „Който ме люби, ще опази моето Слово“.

Вие, които ме слушате, всички искате да уредите вашите работи. До колкото виждам, вашите материални работи са уредени, но вашите духовни работи не са уредени, заплетени са. Аз ви препоръчвам още днес да уредите вашите полици с Бога. На какво са тези полици? – На Божествената Любов. Само тази Любов е, която ще стане основа на бъдещата култура. Върху нея ще се въздигне цар-

ството Божие, а учението на Христа ще се въдвори като учение на Любовта. Сега, разбира се, аз не говоря за тази обикновена Любов, но между всички ви, между богати и сиромаси, между учени и прости, между всички ви трябва да дойде тази разумна Любов, да се възпитат децата, да се научат на тези велики закони, да ги прилагат, но да не ги използват за свои лични облаги. Не, Любовта подразбира великото благо, при което светът може да се възпитава. И първото нещо, което Любовта ще внесе, то е истинското здраве. Туй увеличаване на болестите е признак на нередовен живот, т. е. царува Любовта със своя червен цвят. Всеки гняв, всяко възбуждане, всичко туй спира онези възвишени и благородни мисли и прояви у нас. И ние, като остаряваме постоянно, вместо да поумняваме, оглупяваме. Забележете, всички стари хора започват да се дразнят, да оглупяват. Защо? – Днес ги дразнят, утре ги дразнят и постепенно един червен цвят започва да избива на лицето им и тези стари хора оглупяват. И ако си писател или философ, и по отношение към тебе ще се намерят същества, които искат да те осмиват. И ние казваме, че на всички хора им трябва въздържание. Онези благородни хора, които искат да запазят своя живот, трябва да контролират онази червена сила на Природата. Те всякога трябва да контролират този цвят. Ако някой се присмял над тебе! – Нищо. Ако ти дадеш ход на тази червена краска, какво ще придобиеш? Да допуснем, че някой изгорил твоята къща и ти неговата, какво се ползваш? – Нищо. Ако някой човек съзнателно изгори твоята къща, ти трябва да търсиш причината на туй изгаряне. Това показва, че той не те обича. А щом не те обича, трябва да има причина за това. Ако ние, съвременните хора, умираме, казано ни е, че умираме от нямане на Любов.

„Който ме люби, казва Христос, той ще опази моето Слово.“

Нека имаме словото Божие, че тогава ще опазим Божията Любов. Тази Любов трябва дълбоко в нас да се загнезди. Съвременната наука е дала ред факти, ред данни за последствията, които излизат от нередовния живот. По някой път ме учудва своенравието на някои хора. Онзи морал, който днес съществува, той е даден от великите Учители, които са имали откровението на целия Космос. Този морал е даден на мястото си, но сега, както е внесен вътре в света, той е изгубил смисъла си. Защо? – Днес той е само външен. У нас има само едно външно благочестие. Всички имат морал от страх. Ние изпълняваме морала, защото има затвори, има стражари. Всички тия принудителни мерки ни заставят да живеем един морален живот. При такова едно състояние, кой няма да е морален? Желал бих да зная, до колко този морал се гнезди вътре в сърцата и умовете на хората от съвременния свят? За да проверят какъв е съвременният морал, нека властта за 10 дни да се оттегли и да видят кой какво ще направи. И нека тогава да проверят в 10 дни, светът дали ще бъде по-културен или не. Нека направят един такъв опит и да държат статистика по колко престъпления на ден могат да се правят. В Англия, във Франция, в Америка има такива статистики, нека и в България държат такава една статистика, та да видят кой народ има повече Любов. И аз бих желал, нека съвременните християни направят този опит, не да няма власт, но временно властта, правителствата да се предадат, да видят как ще се прояви човешкият дух. Ние, съвременните хора, нямаме вяра, страх ни е да направим този опит. Защо? – Защото малко Любов имаме. Знаете ли примера за онази царица, която искала от мъжа си властта, да управлява само

три дни. Той ѝ казал: Нямам вяра в тебе. – Как, аз те обичам! – Обичаш ме от страх, защото имам власт, но ако аз ти дам властта в ръцете, ти ще бъдеш първата, която в три дни ще ме обесиш. – Не, ти ме крайно огорчаваш, хайде да направим опит. Дава ѝ той властта, но след три дни тя го обесила. Като го окачват на въжето, той ѝ казва: Нали ти казах, че ще ме обесиш, прав съм значи. – Е – казва тя – съзнала се и си закрила очите. Сега вие ще кажете: Колко жестока била тази царица! Не е така. Ами онзи мъж и онази жена, които се кълнат пред олтара, че ще се обичат и ще си бъдат верни, издържат ли? После всеки от тях си намери по-хубав мъж или по-хубава жена. Не казва ли ѝ той: Е, ще потърпиш малко, нали знаеш, че аз залюбих, ще си намериш друг. Туй не е разбиране на Любовта. Туй е Любов само по форма, но не и по съдържание. Аз намирам, че този, обесеният цар, и той не е бил много умен. Той не трябваше да даде властта на жена си и да чака, а трябваше да вземе паспорт и да ѝ каже: Ще ти дам властта за три дни, но в това време ще отида в странство и ако има нужда от мене, ще ме викаш, ако няма нужда, ще управляваш, както знаеш. Умен трябва да бъде той. А той седи и чака какво ще направи жена му. Ето къде е погрешката. Следователно, ние някой път не проявяваме своята Любов, а очакваме. Мъж, който от жена си очаква това благо, е окачен на въже; и жена, която от мъжа си очаква това благо, е окачена на въже. Все на въже са окачени.

Христос казва: „Който ме люби, ще опази моето Слово“.

Някои се чудят защо Христос си замина. Той казва: „Който вярва в мен, и по-големи чудеса ще прави.“ Той им даде своята власт, остави ги на Земята, но знаеше какво ще правят с Него. Той им даде властта и те Го разпна-

ха. Сега седят, молят Го отгоре: „Господи.“ Христос пита съвременните християни: „Има ли нужда от мене?“

Христос казва: „Който ме люби, ще опази моето Слово“.

Сега, аз се обръщам към онези ученици, които искат да се подигнат. Туй учение на Любовта не е учение за децата. Другите могат да живеят както искат, но онзи ученик, който е учил четири години в университета и държи изпит или докторат, той трябва да застане на нозете си и да защитава своята теза, да я доказва. Само така може да получи докторат. Онзи ученик, който ще държи матура, не трябва да написва цифрите на ръкавите или на ръцете си и от там да гледа, но трябва да има знания, трябва да знае общите принципи. Някои от тези принципи не са на мястото си, но онези, които са необходими за живота, той трябва да ги знае, за да издържи изпита си. Ако не може да го издържи първият път, да се яви втори, трети път, но да го издържи. Сега, всинца ще ви поставят на изпит. Този Отец, за Когото ви говори Христос, Той ще ви постави на изпит за Любовта. Изпит идва за всички хора. И след като ви пресеят, онези които останат, на тях ще се дадат нови условия за развитие. И Земята ще се пресеете, ще остане наследството само за добрите хора. Ще останат само тези, които разбират Любовта и които издържат изпита на Любовта. Съвременните хора ще проверят един закон: няма да остане на Земята нито един престъпник! Идва една червена вълна от този червения цвят. И понеже всички тези хора са тежки, то по гравитация, всички ще бъдат отнесени тъй, както се отнасят пращинките от вятъра. И сега някой път ми е чудно, когато добрите хора казват: Какво ще стане с нас? Ами ако вие имате един възлюбен, който е силен, можете ли да го попитате какво ще стане с мене?

Има Един в света – Бог. Той е най-силен. Всичко може да премине, всичко може да се разклати, Той никога не се разклаща. Има Един в света, у когото няма никаква промяна, у когото всичко е постоянно. По някой път допускайте мисълта: Какво ще стане с нас? Ако вие имате Божията Любов, с вас всичко ще стане тъй, както трябва, а не тъй, както не трябва. Сега, аз се обръщам към учениците на Любовта и казвам: Опитали ли сте вие силата на Любовта върху Мъдростта? Онзи, който люби, той трябва да обича, да иска да придобие Мъдростта в себе си, да стане мъдър. Не желае ли това, Любовта не действа. Любовта се проявява само при едно силно, интензивно желание да бъдеш мъдър. Туй е качество на Любовта. Първото качество на Любовта е една велика жажда да учиш. Всичко туй не е алчност, такъв човек не е нехаен, но изучава всичко, каквото види в света. А качеството на Мъдростта е точно обратното. Пак у мъдрият човек има желание, най-малкото същество, което види, да обикне, има желание да му направи една услуга. Той, като види, че една мравка се мъчи, ще се спре, ще ѝ направи услуга. Като види, че едно цветенце е затиснато, ще се спре, ще го разрови, ще му направи една услуга. Нему е приятно това. Само мъдрият човек може да направи туй. Сега, ако дойда във вашия дом, аз мога да позная дали вие търсите Мъдростта или Любовта. Някога мнозина казват, че ние трябва да говорим много сладко. Но в какво седи сладкото говорене? Ако аз отида при едно дърво, затрупано с вар, и взема да го чопля, да го измивам с вода, зле ли правя? Мислите ли, че варта е една необходимост при условията за неговото развитие? Зимно време то е намазано с вар за предпазване от зайците, но лятно време трябва да се освободи от тази вар. Ако се яви човек, който може да ви каже вашите погрешки,

които са в порите на вашата душа и ви спъват, какво обидно има в това? По някой път вие считате за обидно това, че някой ви казал погрешките. Аз считам, че първото правило е, човек сам да вижда грешките си. Ако не ги вижда и дойде някой да му ги покаже, тогава трябва да му благодари. Иначе, ще се намерим в следоющото положение. Аз ще ви приведа един пример. Един турчин отива в една българска къща и им казва: Слушайте, вие български няма да говорите, аз разбирам български. Вие ще говорите турски. Ако кажете нещо лошо, ще ви разбере. По едно време, той си запалил чибука, но една искра паднала от чибука, и чалмата му почнала да гори. Бабата като го видяла, казала му: Агачо, чалмата гори. Той ѝ казва: Не разбирам. Тя пак: Агачо, чалмата гори. – Не разбирам. Най-после тя му казала на турски. – А, тъй кажи, да те разбере! Така и ние казваме, че разбираме някоя работа. Казват ни: Чалмата гори, чалмата гори. – Не разбирам. Всички говорим за Любовта, но както агата, разбираме тази Любов по турски.

„Който ме люби, казва Христос, ще опази моето слово.“ Законът е такъв: трябва да любиш някого в света. Ако човек не може да люби онзи първия лъч, който е влязъл в околото му, той не е човек. Аз това наричам Любов. Първият лъч, който влезе в твоя ум, първият лъч, който влезе в твоята душа, първият лъч, който внесе тази радост, ти трябва да го обичаш. Мислите ли, че не трябва да обичате онази малка божа кравичка, която по някой път може да се качи по вас и да лази? Вие даже не се спирате да помислите и казвате: Нямаш право да ходиш отгоре ми. Мислите ли вие, че сте постъпили по закона на Любовта? Аз се учудвам, срещам много религиозни хора, ученици имам, които за една божа кравица казват: Тази божа кравица не трябва да лази по мене. Не, ти не си разбрал закона. Тази

божа кравица, щом се качи отгоре ти, казва: Ти божа кравица ли си като мене? Божа кравица, отлично име! – Кравица на самопожертване. Забелязали ли сте какъв е животът на тази кравица? Тя си има дрешка отгоре. Наблюдавали ли сте цвета на нейната дрешка? Сега, разбира се, не е във външната форма. Зад тази божа кравица седи нещо разумно. Ако аз пратя едно малко дете да ви донесе едно карамфилче, то тия от вас, които не ме обичат ще кажат: Е, едно карамфилче! Но я попитайте онази млада мома или момък, които ме обичат, какво ще кажат? А, карамфилче! – скачат, радват се. Защо? – Любовта говори вътре в тях! Това е факт. И онзи, който има тази велика Любов в душата си, за него тези малките неща внасят радост и веселие. И колко пъти днес Господ ще изпрати едно малко дете да ви донесе карамфилче! Още като се събуди някой, рано сутринта, Господ ще му изпрати едно малко карамфилче. Виждам, някой се радва, скача, а някой ще изхвърли карамфилчето, казва: Аз съм стар. Аз гледах, едно дете донесе на една баба едно карамфилче, тя казва: Синко, стара съм.

Не, не, макар и стара, нека вземе това карамфилче. Тази баба, като казва, че е стара, друго нещо подразбира тя. Тя иска да каже: И когато бях млада, аз не любих, пък и сега не любя, не съм се научила на туй изкуство. Всички съвременни хора ги е срам да кажат, че любят. Не зная на какво мяза тяхната Любов. Не, герои трябва. Ние трябва да покажем на сегашния свят в какво седи Любовта. Мъжът направил една погрешка, жената трябва да се прави, като че не разбира нищо, като че нищо не е видяла. Онези, които разбират това учение, които вървят по Бога, те трябва да покажат този пример. Тъй разбирам аз! Седите някъде, някой е казал нещо несвързано, тихо и спокойно мис-

лете само за Любовта. А вие мислите само за общественият мнение. Мъжът направил хубава дреха, жената не я харесва. Да се прави, като че ли нищо не вижда, да я остави настрана. Ето от къде трябва да почнете вие. Но колко сме слаби! Аз опитвам, опитвам, правил съм няколко опити и още резултати не са дали. Аз за пример направих опити между двама ученици и то ученици, които говорят за философия по окултизма. Дам им по две хубави ябълки и ги гледам в лицата. И двамата казват: А, Учителят към нас е много внимателен. Изваждам от джоба си още една ябълка, давам я на единия, на другия не давам. Мръдва сърцето му. Казва си: Отде накъде, той по-високо ли седи от мене? Казвам: Аз ви разбирам, вие не ме разбирате. Защо му дадох другата ябълка? На този, на когото дадох другата ябълка, казвам: Слушай, има един болен приятел, ще му занесеш тази ябълка и ще го поздравиш от мен. В Природата излишък няма. Ако Бог изпрати своите блага излишно, Той казва: Ще станеш сутринта рано, весел ще бъдеш и ще занесеш ябълката на болния.

Следователно, Христос казва сега: „Който ме люби, ще опази моето Слово“. Опазването на туй слово не седи в думите. Някой път може да отидем някъде, да седим, да мълчим един час и да занесем своето благо. Тъй щото с мълчание можем да занесем много повече. Има два начина на говорене. Като мълчиш, ще пренесеш туй мълчание в душата му. Отидеш при някой болен, казва ти: Много ми е тежко. Попогърнеш го, погалиш го с ръцете си, той казва: Как ми олекна, този човек като че ми взе нещо. Доволен е. Пък можеш да отидеш при някой болен и да му говориш: Ти си грешен човек, Бог те наказва, имаш да страдаш. Ти му оставаш двоен товар. Мислиш, че това е Любов? – Не. Сега, вие ще ме запитате какви са крайните ре-

зултати на Любовта? – Крайните резултати на Любовта, това е да се опознаем. Ние още не се познаваме. Знаете ли за какво опознаване говоря аз? Дойда във вашия дом, вие ме познавате, искам 1000 лева. Вие от радо сърце ми давате. Втория ден дойда, поискам 2000 лева, давате ми. Но като дойде до 10 000 лева, казвате: А, сега вече не мога. Значи до 10 000 лева ме познавате. Казвате: Този човек иска да ни опропасти. И действително, ако мисълта ми е да ви опропастя, да ви взема парите в името на Любовта, това е голяма подлост. Но, ако след като ви взема 10 000 лева, искам да ви дам 100 000 лева, да ви дам своето благо, това е Любов. Следователно, Любовта всякога мисли не за своето благо, но за благо на другите. Аз гледам сега, някои, които вървят в това учение, мислят, че Бог ги изпитва. Е, хубаво, ако те изпитва Господ, не е достатъчно само да издържаш, но отговори ли правилно при този изпит. Първото нещо: между учениците, между братята и сестрите, отношенията трябва да се изправят; между майки, синове и дъщери отношенията трябва да се изправят; между приятели отношенията трябва да се изправят; между слуги и господари отношенията трябва да се изправят; между учители и ученици отношенията трябва да се изправят, да станат отношения на Любов. Над нас има по-висши същества, с които трябва да се свържем. Тия правилни отношения именно ще ни свържат с този по-висш свят. Ако ние се свържем с по-низшите същества, мислите ли, че ще придобием нещо? Някой говедар, който е пасъл с години говедата, придобил ли е нещо? – Нищо не е придобил. Ако ние живеем между съвременните хора и не се запознаем с Бога, ние ще останем невежи. Ако е да бъдеш говедар, бъди, но в торбата си трябва да имаш книги, да имаш връзка с хората, да знаеш какво става по света, да си запознат с

Небето, да си запознат с живота, с изворите, с цялата Природа. Като погледнеш един такъв говедар, да видиш в лицето му един отличен говедар.

Сега, при днешното възпитаване на хората, някои сестри казват: Да бъдем милостиви. Знаете ли какво е милост? Милостта има блага не във времето и пространството, тя има блага в човешката душа извън времето и пространството. Сега именно туй разширение трябва да го имате. И аз бих казал: Любов без Мъдрост не е Любов. Едно от качествата на Любовта е, че всеки, който люби, трябва да е мъдър. Той трябва да е много внимателен, не пред външния свят, но пред Бога, да върши всичко туй, което Бог върши спрямо нас. Че как мислите, Природата пред нас мека ли е? Как да си обясните студа? Зимно време зъзнеш, трепериш. Дойдат пожар, бури, глад, земетресения. Езикът на Природата, това е езикът на Бога. Бог иска да ни събуди от един дълбок сън, да ни върне от един хлъзгав път, по който сме тръгнали. Забогатееш много – дойде някоя болест. Затлъстееш – дойде някоя болест. Направиш зло – дойде някое наказание. Мислиш ли, че това е зло? Не, това е Божията Любов. Всичко, което идва, това е Божията Любов, която ще тури ред и порядък между хората. Редът и порядъкът ще дойдат и хората за в бъдеще, може би след един кратък период, ще се опознаят и ще заживеят в братство. Тези идеи за братството ще дойдат и тогава управляващите ще бъдат много умни хора. Учителите, професорите, майките ще бъдат учени, умни хора, ще бъдат братя и сестри по между си и Земята ще бъде едно място на благословение. Туй нещо скоро ще дойде, но докато дойде, хората ще минат през огън, през бури. Като дойде туй време, всичко ще се пречисти, всички стари парцали, дрипи, събрани от хиляди години, всичко туй

ще се тури на аутодафе. Примиране ще има. Светът ще се пречисти с огън, изгаряне ще има. И сега аз ви казвам: Туй ще стане, ще го проверите и тогава ще си кажете дали е вярно или не. Сега не си правете бързи заключения, въздържайте се! Не казвам, че това е вярно или не, не казвам, че туй ще стане или не, но си го запишете и като дойдат тия времена, повярвайте. Ще видите, че туй действително е вярно. Съвременните учени хора правят своите изчисления и казват, че в развитието на Слънчевата система се завършва един цикъл от 25000 години. Всякога при една такава промяна в Слънчевата система стават и външни промени. И сега, учените хора казват, че месечината ще се разруши и всичкият този прах от месечината ще падне на Земята. Понеже хората много орат, много консумират, то земята има нужда от тор. Този прах ще обнови Земята. Питат някои: На мястото на тази месечина какво ще дойде? Казват, че ще се яви нова планета. Тъй си говорят хората. Ако дойде новата планета, тя ще бъде толкова голяма, че всички ще я видите. Тези учени хора казват, че това нещо няма да бъде след дълго време, скоро щяло да бъде. Колко е наблизено това време, не се знае.

И казва Христос: „Който ме люби, ще опази моите заповеди“.

Кога се нуждаем от възжета? Нали когато сме в кладенеца? Кога се нуждаем от вода? – Когато сме жадни. Кога се нуждаем от хляб? – Когато сме гладни. Кога се нуждаем от дрехи? Когато сме голи. Ако има епоха, когато най-често се нуждаем от Любов, това е сегашната. И никога човечеството не е било при такива благоприятни условия за проявяване Любовта, както сега. Никога Бог не е говорил тъй много, както сега. Той в миналото е говорил, но само на отделни лица. А сега, всички онези

хора, които са възмъжали, почти на всички е почнал да говори. И ще проверите една велика Истина, дето Христос казва: „Отец ми ще ви се изяви“. Щом ви възлюби, Той ще ви се изяви. Няма по-гържествен ден от този, да видиш Божието лице! Да видиш Божието лице, не значи Бог да те уволни, а да ти даде свободен билет като на един ангел. Ще ти даде един свободен билет за пътуване, ще праги един ангел да те вземе на крилете си, ще обиколиш всичките слънчеви системи и след 100 години, ще те върне на Земята. Мислиш ли, че такава една разходка няма да ти бъде приятна? При тази разходка ще научите толкова неща, умът ви тъй ще се освежи, такава култура ще видите, че ще си кажете: Колко съм бил прост! Като се върнете на Земята, всички ще забележат една промяна у вас и ще кажат: От къде е тази Мъдрост? Вие ще кажете: Който има такъв билет, винаги става мъдър. Аз бих желал за всички ви такъв билет. И подписът на този билет ще бъде „Любов“. И на където тръгнете с тази дума „Любов“ няма да бъде написана на български, нито на французки, нито на английски, дето и да отидете, вашият път ще бъде отворен. При изговаряне на тази дума „Любов“, пропуск навсякъде ще имате, навсякъде ще имате добри условия, ще се почувствате като у дома си, навсякъде ще ви нахранят, ще ви почитат и ще разберете, че животът има смисъл. А сега вие мислите, че учени хора има само на Земята. Учени хора има навсякъде, разумни същества има навсякъде и дето има Любов между тия същества, навсякъде има разумна обмяна. Туй е идеалът, който трябва да имате. Засега Любовта е дошла с червеникав цвят, с портокален и с малко въззеленикав, но вашата Любов трябва да има синкав цвят. Този синкав свят постепенно трябва да се превърне на светъл. Право каз-

ват духовете: „Само светлите ги пращат да служат на онези, които ще наследят Божествения живот, вечния живот“.

Казва Христос сега: „Който ме люби, ще опази моите заповеди. Който люби мене, и Отец ми ще го възлюби. Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим у него“.

Сега, да не се дезинтересирате, да кажете, че светът ще се свърши, нищо не ни трябва. Не, когато става едно корабокрушение, всеки трябва да бъде на брега и да помага. Всеки от вас трябва да бъде буден, готов да помага на страдащите, на оскърбените и да им даде утеха. Казват: Смъртни са хората. Какво ще стане с нас? – Има Един, който ще застъпи вашето право. – Изпоядоха ни, животът ни взеха. Имайте Любовта и не се плашете! Има Един, който се застъпва за вас. Той е силен. Светът ще се поправи, но с революция. Идва революция, идва картечен огън. Като дойде тази революция в Европа, цяла Европа ще се разтърси от тази революция, от това земетресение. Няма да остане нито едно здраво здание на Земята, тъй казват учените хора. Високо здание няма да остане в Европа. Всички тези монументи, всичко туй ще бъде смъкнато, нищо няма да остане. Туй е една революция, за да ни освободи Господ от всички тия заблуждения. Тогава Господ ще каже: „Гледайте нагоре!“ И ние ще мязаме на онази какавида, която излиза от своя пашкул и на онзи човек, който излиза от своя гроб. Та какво, ние сме в гробищата! Мислите, че онзи, който копае камъни 1000 метра дълбоко в земята, му е много приятно? Нима мислите, че онзи огняр, който е на парахода и на 24 часа смяна, му е много приятно? Нима мислите, че онзи работник в онази фабрика, при онзи шум, му е много приятно? Тези неща са необходими засега. Но за в бъдеще трябва да имаме фабрики,

да не вдигат никакъв шум, та като влезеш в тях да ти е приятно. За в бъдеще няма да има нужда да слизаме долу в земята, да копаем като къртици, а ще вземаме нужната енергия от пространството, с нея ще се отопляваме и осветяваме. Всичко ще се измени.

„Който ме люби, ще опази моето Слово“.

Тогава Бог ще ни разкрие един нов начин. Той ще ни даде новите блага. Сега, ние трябва да покажем, че у нас има един нов живот, нов принцип, че можем да приложим Любовта. Който и да е от вас, мога да го опитам до колко е неговата Любов, неговата честност. Вие се намирате в крайна нужда, и аз ви дам да занесете някъде 100 000 лева без разписка, тъй, само между мене и вас. По пътя ще се замислиш, ще си кажеш: Да си услужа! После ще се извиниш: По пътя срещнах разбойници, нараниха ме. Да, но и вие сте се наранили. Аз си мълча, замина си. Друг случай: Вашата дъщеря е млада, красива, девствена. Вие я оставите някому да я преведе през гори и планини. Мислите ли, че няма да опитате неговата Любов? Той трябва да я пази като нещо свещено. А колко пъти могат да се явят у вас тези нечисти мисли! Това не е култура. Любовта изисква от нас онова свещено чувство – да тачим живота на хората. И тъй, братя и сестри трябва да хранят по между си онова благородно чувство. Приятели, мъже и жени, трябва да имат най-благородни чувства по между си. Синове и дъщери трябва да хранят най-благородни чувства и мисли към своите близки приятели. Ами че така е! Ние се намираме пред един свят, пред една култура, дето всичко ще се разкрие, няма да остане нищо неразкрито.

Аз бих желал, всички вие, които ме слушате, да носите факлите на тази култура запалени, тази светлина да

има един определен принцип и да кажете: „Любовта включва благото на всички хора.“ А ние сме носители на туй благо.

Сега, ако вие сте верни на думите Христови, то не за в бъдеще, но още днес вие можете да имате един опит. Имали сте го, но и днес пак може да го имате. Тази Любов ще дойде, у вас ще има едно прииждане, ще дойде едно разсветление. Със старите си сметки трябва да се простите. Аз, като ставам сутрин, често усещам един кръг наоколо, който ме стяга. Знаете ли на какво го уподобявам? В стария завет има един пример за Самсон, за този герой, чиято жена искала да знае где се крие силата му. Той по някой път я поизлъгвал, не ѝ казвал где се крие силата му. Като заспивал, тя го завързвала, но като ставал сутринта, той се освобождавал. Сега, станете сутрин, казвате си: Стяга ме нещо главата. – Вашата жена ви е вързала. Жената я стяга нещо, мъжът ѝ я е вързал. Мъжът или жената, все едно вързал те някой. Като станеш, ще кажеш: „Бог е Любов!“ Или, кажете този стих: „Ако ме любите, ще опазите моето Слово“. Всяка сутрин, като станете, употребявайте тази формула! Имайте предвид, че като произнесете тази формула, тази връв веднага ще падне и ще дойде светлина в ума ви. Имате да плащате една полица, умът ви е толкова стегнат, не знаете какво да правите – произнесете формулата, ще се скъсат връзките. Скарани сте с някого – произнесете тази формула. Трябва да се скъсат тези връзки, тези въжета, с които сте вързани. Всички сте вързани. Знаете ли с какви връзки са вързани хората? – С дебели черни въжета. Казвам някому: Направете туй нещо! Но той не слуша. Скъсайте тези въжета, защото казва Христос: „Който ме люби, ще опази моето Слово“. А там, дето е Слово-то Божие, там е и силата Божия.

И тъй, бъдете сега носители на словото Божие, опитайте Го! Аз искам да приложите всяка една формула в живота си. Още днес можете да направите това. Всички тези недоразумения, всички караници, всички тия лоши неща, които имате по между си, всичко туй скъсайте! Вие ще кажете да дойде Христос, че тогава. Не, не, няма да оставите нищо лошо в сърцето си! Аз, като се събуждам сутрин, гледам как си препятстват хората. Неразположени сте, кажете си: Бог е сега разположен, всички светове, всички ангели са радостни. Тук има някакво заблуждение. Тогава, защо аз да се спявам? Така си казвам аз, така си кажете и вие.

На тази беседа, която сега ви държа, вие се усмихвате, казвате: Има някои думи, тъй особени ни се виждат. Законът е такъв: вие ще скъсате тези връзки! Всички трябва да бъдете разумни! Сега, няма да казвам да не се критикувате. Това са малки неща, обикновени. Станеш сутрин, кажи: Бог е Любов, тези светове са в щастие, в блаженство, няма нито един ангел на Небето, който да е намръщен, защо аз да съм намръщен? Ти си в странство, баща ти е богат, не се плаши, ще дойдат парите. Няма да чакаш слугите си, ще идеш да си ги вземеш от банката. Казват: Бог ще уреди нашите работи. А, не, Бог урежда работите наполовина. На онези, които орат и сеят, Бог урежда работите; на онези, които учат, Бог урежда работите. Ще станеш, ще учиш, и хубаво ще учиш! Тогава ще дойде туй, истинското знание. Ще го приложиш. Ще орем и ще сеем. Вие искате да имате приятели. Как? – Скръбен е вашият приятел, който и да е той, направете му една услуга, без да знае той това. Приложете Любовта! Не ви казвам, че Христос е между вас. Не е между вас. Ще кажете: Един от нас е, тук е, някъде е седнал. Не е. Христос е. Знаете ли какво значи „е“? Той е на работа сега, не може да дойде между нас.

Той се е стегнал и знаете ли как работи сега? Знаете ли какво значи работа! Той се е запретнал и работи тъй, както никога не е работил. Той не е като онези българи да се захласва. Никога не се захласва Той. Един българин отишъл в Америка, искал да преподава там френски език, но не могъл да се настани. Наемат го там в една църква да духа духалото на един орган. Седнал на духалото, духал, духал, но като нямал пари, като бил затруднен материално, замислил се и си казал: Какво да правя с този орган? Нямам пари! Да съм си сега в България, един учител да съм! Що ми трябваше да идвам в Америка? Като се замислил тъй, забравил да движи ръчката на духалото. Идва клисарят, казва му: Какво правиш, духай! Философия не се изисква, духане се изисква. И аз ви казвам: Не се изисква само философия. Какво да правим? Любов, Любов се изисква, какво си забравил ръчката? Тази ръчка ще ти донесе всичкото щастие. Отвън органистът свири. Духайте, иначе ще развалите службата. Всички същества в света имат нужда от Любов. Без Любов всички същества умират. Всеки иска да има един любовен поглед. Туй трябва да се съзнае. В обществото вие трябва да дадете един добър пример на Любов. И като дойде някой при вас, без да му говорите за Любов, да усети тази истинска Любов. „Ако ме любите, ще опази моето Слово“, казва Христос. Аз ви казвам: Любите ли Христа, ще опазите Неговото Слово. А Неговото Слово носи със себе си велика Мъдрост, която въздига и укрепва човешкия дух, просвещава човешкия ум, облагородява човешкото сърце и усилва човешката воля, която прави хората свободни, щастливи и блажени. Там е всичкото.

Беседа, държана на 2.XII. 1923 г.

ВСИЧКО, КАКВОТО ЧУХ

„Всичко, каквото чух от Отца си,
явих ви го.“

Ще взема думите Христови: „Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го!“ Вие ще намерите допълнението на това: „Всичко, каквото чух!“ Често употребявате думите „На вас всичко ви казах“. Може ли всичко да се каже? – Може. Всичко може да се каже на онзи, който всичко разбира. Нима онова житно зърно, което вие посадите в земята, не съдържа всичко в себе си? – Съдържа. Всичките онези соли са внесени в това семе. Нима първият лъч, който иде от Слънцето, не носи всичко в себе си? – Носи. Всеки ден вие се събуждате и казвате: Господи, Ти си ме забравил, аз нямам приятели. Няма кой да ме обича. Всички са ме изоставили. Мислите ли, че онзи първи лъч, който е проникнал сутринта при изгрева на вашето Слънце, не достига до вашето око и не носи всичко в себе си? – Носи. Той е първият поздрав, казва: Аз съм светлина. И който ходи във виделина, няма да се спъва. А виделината е като един резултат, едно изявление на Божествената Любов. Любовта е едно изявление на Бога и само чрез Любовта ние можем да Го познаем. Всички други философски разисквания и твърдения, това са само залъгалки. Ако това беше една велика Истина, ако всички онези трактати, онези велики

томове съдържаха Истината, ние всички трябваше да бъдем добри хора. Ако някой мой приятел ме заведе в една сладкарница, дето се продават пасти, както ги наричат с чужди имена, аз наричам тия сладкарници „приятните стаички“, и ме покани да си хапна, какво ще произведат те в моя стомах? Тия пастички са направени от белтъка на яйцата, само крем са, но като ги изядеш и се върнеш у дома си, нещо те стяга на корема. Днес тъй, утре тъй, и най-после, виждаш, че нещо ти липсва, и краката ти почват да се спъват. Този приятел ти даде една сладка, онзи приятел ти даде друга сладка, но те не са нещо съдържателно. Друг приятел те покани на едно винце, днес пиеш, утре пиеш, но краката ти се препъват. Казваш: Не знам какво става, изменя се моят живот. Казвам: Тия пасти, които не съдържат нищо в себе си, измениха твоя живот. После, какви са онези бонбончета, с които залъгвате малките деца? Дойде малкото дете, ти му дадеш едно червеничко бонбонче или едно от шареничките, но след това бонбонче ти става по-лошо. Утре му дадеш зеленичко – то стане по-користолюбиво. Казвате: Какво става с моето дете, че не може да му се угоди? Добре, ако вие храните вашите деца с бонбончета – червенички, зеленички и тям подобни, вашите деца ще ви бъдат учители и възпитатели. Един пророк още на времето си се оплакваше: „Моят народ деца го управляват.“ И всички съвременни хора деца ги управляват. Аз взимам думата „деца“ в много широк смисъл. Вие имате едно желание, минавате покрай една витрина, виждате една рокля с шареничко там и си казвате: Да си я купя! Да, но като я облечете, ще се измени вашият живот. Да допуснем, че някоя ваша сестра е женена и до виждането на тази рокля тя живее отличен живот със своя мъж. Този човек едва изкарва прехраната си, няма излишни средства,

често нямат и какво да ядат. Но като види тази рокля, жената казва: Чакай, ще го накарам да ми я купи. За да успее, тя ще наготви малко по-добре, ще се повърти около мъжа си, натук-натам, ще го погали малко, но в това триене, в това умилкване има скрито нещо користолюбиво. Най-после му казва: Знаеш ли, днес видях нещо. – Какво? – А, много хубаво! Там на витрината видях една синичка рокля. А на мъжа сърцето мръдне. Е, няма какво, най-после, обича я, ще ѝ купи. Но той е чиновник. Какво ще направи? Тази рокля скъпо струва. Ще се постави на друго изкушение. Касиер е, може да бръкне в касата. Казва си: Е, от тук ще взема, че после ще ги върна от заплатата си. Вземе 2-3000 лева, после отиде на един театър като снощния, дето Марто свиреше с цигулката си. Но, по нещастие, дойде един ревизор, ревизира касата, вижда 3000 лева липсват. Уволняват го. Отива тяхното щастие! Питам: Това желание не е ли детето, родено вътре в тях? Да, имайте предвид: Децата могат да бъдат родени с любов и без любов. Евреите казват: „Ние не сме родени в блуд“. А Христовото учение гласи: „Всяко дете, което не е родено от Любов, то е незаконнородено“ – без изключение! Всяко желание, всяка мисъл, всяко действие, което не е извършено от онази Божествена Любов, то няма санкция в Божествения живот. Така седи законът. Ние с хиляди години можем да четем Словото Божие, с хиляди години можем да разискваме върху нещата, но Любовта е извън времето и пространството. И моралният живот не е вътре във физическия, той е извън него. Във физическия свят няма никакъв морал. Морал може да съществува само между разумните същества, той е само отношение на нещата. Туй е морал в този широк смисъл. И животът има двойко значение вътре в себе си. Той се намира и в материята, и извън материята. Жи-

вотът вътре в материята ние наричаме материален, а животът извън материята ние наричаме духовен. Следователно, ако вие сте в материята вътре, вие не можете да имате морал. Мислите ли, че ако някой ми строши ръката, а вие дойдете при мене, ще мога да се разговарям приятелски с вас? Не, постоянно ще мисля за ръката си. Мислите ли, че вие ще можете да ми говорите за Любов, за разни благодеяния, за това-онова, и аз ще мога да ви слушам? Не, не, всичкото ми внимание ще бъде проникнато от ръката и ще ви кажа: После, като оздравея, тогава ще обичам, тогава ще правя милостиня, това-онова! Е, казвам: Ръката на съвременния свят е счупена. Днес те уповават само на парите. Те са дясната им ръка. Щом се счупи тази ръка, те нямат упование, нямат разположение. И когото срещнеш днес, ще ти каже: Без пари може ли да се живее? Чудни са тези хора, като мислят, че без пари не може да се живее! Това не е философия. Светът може така да разисква, но онези, които отиват към Божествения свят, трябва да имат по-правилни отношения, по-правилни разбирания какво нещо са парите. Парите представляват ценността на онзи свещен труд на всички тези заминали същества, които са пожелвали своя живот. Ами че всички тези здания днес построени, всички тези греди турени, всички тези железни, живи хора са ги изваждали от земята. Хиляди дървета са пожелвали живота си! Знаете ли колко растения са пожелвали живота си заради вас? И всички тези хора, за които растенията са пожелвали своето благо, казват: Това е наша собственост. Не, щом се спрем пред едно здание, трябва да преживеем всички онези жертви, които са дадени. Това е един храм на жертвоприношение. Хиляди същества са станали жертва! Вие се спирате пред една фурна, погледнете на онзи хляб, поусмихнете се, но вашето

сърце не тупа и вие не можете да изпитате някакво особено чувство. А, казвате, Природата, Господ е създал този хляб заради нас. В Природата поне тези самуни ги няма. Слънце има, но самуни няма. Трябва ли да се засмееш? Не, сега ние седим и сме недоволни. Всички, които ме слушате, все сте от недоволните. По лицето ви това поне чета. Всеки има по един червей вътре в себе си. Всеки е недоволен. Защо? Някой има една малка къща от две стаи и кухня, казва: Не, не ми е достатъчна. Някой има хубави чепичета, от хубава кожа – цветът им не бил хубав. Е, хубаво, искате повече шапки, повече рокли. Аз нямам нищо против роклите и шапките. Ако тези рокли могат да внесат във вас Любов, аз съм готов всяка седмица да ви шият, но ако всяка рокля внася размирици във вашия дом, то една рокля е достатъчна. В туй отношение у птиците, не правя сравнение с тях, понеже и техните перца се сменят, но поне тяхната мода е установена. Една рокля на гърба си имат, нямат две. Гардероб нямат, една рокля имат само, но я изменят. А ние? – Обръщаме голямо внимание на своя гардероб. По някой път, аз гледам, вие често обръщате внимание на моя гардероб. Е, питам сега: Тези дрехи направили ли са днешния свят по-добър? Казвам: Не, те го направиха по-лош. Лошото в света е, че нашите чувства се изхабиха от нашите дрехи. Туй рязане на платовете, тези кройки, тези геометрически клинове вътре не носят нищо хубаво за човечеството. Според мене онези сестри, които нямат работа, нека въведат една мода. Да си изплетат с кука една рокля от бяла вълна, но изплетена от горе до долу, без никакъв шев. Всичките ръкави, всичко да е изплетено тъй, свободно, без никакъв шев. Изплитането ще ви отнеме 2-3 месеца, но ще имате една идеална, отлична рокля и като я турите, няма да имате такива клинове, във

всичко ще има единство. Сега нашите дрехи, тези съвременни европейски дрехи, са много смешни. Казват: Идеални са. А, идеални! Аз, по някой път, гледам как са турени краката ни в тези бурии, тъй както в тръби облечени, че на карикатура мяза човек. После, отподире му, на редингота един разрез, а на роклите висят панделки натук-натам, ветреят се. Ами че това са скъсани дрехи! Туй състояние, според мене, показва морала на тези хора и в умствено, и в сърдечно отношение. В морално отношение всичко е разпокъсано. Сега ние трябва да се помръднем напред.

„Всичко, каквото чух от Отца си, казва Христос, явих ви го.“

Някои говорят за Истината. Не, ние трябва да разберем нашите отношения, смисъла на живота. Кое е качеството на човека? Какъв трябва да бъде човек? Първото нещо за съзнателния човек: той трябва да бъде благодарен. За какво? – За всичко, което му е дал Бог. А за да дойде тази благодарност, непременно Любовта трябва да бъде едно от качествата. Аз говоря за Любовта в ограничен смисъл, като качество на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката воля.

„Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Сега да допуснем следното разяснение. Някой път някои ме запитват какво има на онзи свят. Онзи свят ние го изследваме, имаме една представа. Ако вие живеете 50-60 години на Земята и ако с хиляди естественици, геолози, географи ходят, обикалят, изучават лицето ѝ, и още не са я изучили, то как ще изучат онзи свят? С хиляди години изучават Земята. А някои християни мислят, че като надзърнат в онзи свят, и всичко ще знаят. Вас ви трябва най-малко 1000 години, за да прочетете предговора на духов-

ния свят. Трябват ви 1000 години интензивна работа, без да спите. Тъй, както спи човек тук на Земята, губи си съзнанието. В духовния свят почивка има, но спане няма. Следователно между този и духовния свят има една разлика. Тъй, както сте облечени в материята, за духовния свят можете да имате само една смътна представа. Не мислете, че туй е един упрек. Даже много напреднали индивиди имат смътна представа за духовния, за Божествения свят. Аз ви казвам: Божественият свят е една красота, която не може да се опише със съвременния език и не може да се предаде на нашето съзнание, понеже у нас няма тези органи, тия усети, за да се възприеме тази красота. Човек трябва само да види, за да си го представи. Разгледайте сега живота на едно дърво! То има двояк живот: един горе, в клонищата, и друг долу, в корените. Корените питат клонищата: Какво правите горе? Те казват: У нас има голямо клатушкане. А корените казват: У нас няма никакво клатушкане. Защо? Клонищата горе се огъват на една или друга страна, но корените долу слабо, чрез отражение чувстват, че горе става едно малко клатушкане. Долните части на дървото, като не знаят метод да урегулират своето кръвообръщение, то невидимият свят, Природата им идва на помощ. Чрез това клатушкане прави едно упражнение, за да урегулира и да изкачи нагоре нужните сокове на растението. Горните части на растението не знаят какво правят долните, т.е. в невидимия свят има същества, които не знаят какво правят долу. Когато дойде една подпочвена вода да осакати корените, клонищата питат: Какво става долу? – Много е тежко, страдаме. Горните нищо не знаят, те са тихи и спокойни. Как ще се разберат? Следователно съществата, които живеят в горния свят, често слизат на Земята, за да ни изучават на опит, а не чрез съзерцание. Даже и

най-великите същества чувстват необходимостта поне един път да слязат при дадените условия, за да добият истинското знание. За да добием истинското знание в този свят, който виждаме, трябва да слезем там долу, в същността на Бога. В туй, което не виждаме, там е Бог, а не във външното. Външното е сянка на нещата. Не се лъжете по промените, които стават с материята. Има една съществена част от материята, която не се променя и не се разваля. Туй е сега важното.

„Каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Кога можем да кажем някому каквото чуем? – Когато го обичаме. Само който те обича, той може да ти каже туй, което е чул. Не ти ли го казва, той не те обича. Сега, като казвам „не обича“, не ме разбирате в крив смисъл. Под „обич“ подразбирам всички да бъдем на еднакъв уровень, еднакво да схващаме нещата. Някои казват: Като ни обичаш, кажи ни. Но не трябва само аз да ви обичам. Под думата „обич“ разбирам в дадения момент Бог еднакво да действа и във вас, и в мене. Схващанията ни за Бога трябва да бъдат еднакви и за мене, и за вас. Да кажем, аз съм един цар и разбирам гласа на Бога. Вървя с една каляска из пътя и срещна една бедна жена. Аз мога да дам заповед: Вземете тази жена, отстранете я от пътя ми! Да, но това не е Любов, това не е разбиране гласа на Бога. Ако тези хора вземат тази жена и я отстранят, това не е за моя похвала, това е едно престъпление. Аз трябва да сляза от своята каляска, да взема тази жена на ръцете си, да я заведа у дома си и да ѝ прислужа. Това е Любовта! Сега друг е въпросът, ако питате: Ама това може ли да се направи или не може? Туй, може или не може, това са философски разбирания. – Може, всичко може. И ние, съвременните християни, имаме една погрешка, тя се състои в това: ние пос-

тоянно отлагаме. Дойде една благородна мисъл, казваме: Утре. Дойде една светла мисъл, казваме: Аз съм при особено разбиране, утре. Не, това са човешки схващания. Какво е твоето разбиране? – Едно разбиране има в света, то е Божественото! И когато ние, всичките същества в света схванем Божественото разбиране, ще внесем един нов импулс. Сега, някои задават въпроса: „Може ли!“ – Може.

„Каквото чух“, казва Христос, „от Отца си, явих ви го“.

Аз зная, че през вековете, през които сте живели, много неща ви са казани, но вие не сте ги казали. Не всякога вие сте се подчинявали на онзи Божествен импулс, на онова велико Божествено чувство, което ви казва: „Направи това!“ Отхвърляте го, казвате: Не мога сега. Аз не говоря за това, което приятелите ви са казали. Дойде някой приятел, каже ви: Направи ми тази услуга. Това са човешки работи. Аз говоря за великите Божествени импулси. В Божественото няма изключение, там всичко е съвършено. Казвате: Бог е всесилен. Мислите ли, че ако Бог носеше нашия ум и мислеше като нас, не би унищожил досега света? Взели ли сте някой път предвид всички тези неправди, които сега съществуват в света? Мислите ли, че Бог не ги вижда? Всичко това Той вижда, всички тези страдания, въздишки, Той чува. Ако проникнете в целия свят, в цялата Природа, има едно велико страдание, каквото вие не можете да си представите. Страдания, страдания има тук на Земята. И благодарение, че е така. Всичко това Бог вижда и тихо и спокойно поглежда. Не само че поглежда, но всеки ден Господ си намира работа. Този превързва, онзи превързва, този повдига, онзи повдига. Някой ослепял. Какво има? – Еди-кой си ми извади окото. Бог му направи окото и казва: Да се пазиш. Намери друг някой със счупена ръка – поправя му ръката. Намери някой със счупено сърце –

поправя му сърцето. С хиляди години Господ върши тези работи, а сега Му приписват, че Той седи на един грамаден стол и от там командва с пръста си. Не е така. По някой път аз гледам, някои братя и сестри четат някоя философска книга, в която се излагат схващанията за Бога. Аз зная, много философи имат особени, красиви схващания за Бога, те искат да Му предадат външно величие. Казват: „Христос бил Син Божи, това бил, онова бил“. Но дойде Христос и казва: „Я направи това нещо за мене!“ – Не мога, нямам условия. Син Божий бил Христос, а не могат да направят най-малкото нещо за Него! Някой казва: Господи, много Те обичам! Но като дойде да направи нещо за Него, няма го. Често някои дойдат, казват ми: Аз върша волята Божия. Човек, който гласно казва, че върши волята Божия, той, в моите очи, само 25% върши волята Божия. Срещам един работник, беден човек, гледам го, дига една бедна жена, паднала на улицата, крака си навехнала. Казвам му: Отлична е тази твоя постъпка! – Не, не, колко други добри постъпки съм пропуснал, но тук, тъй дойде. Не съм от тези отличните. Ти си ме видял от най-добрата страна на живота ми. Не мисли, че съм добър човек. Аз съзнавам, че има хиляди други неща, които не съм извършил. Дойде някой, казва: Учителю благи, ти си много добър. – Добре, само за едно дело съм добър, ами за другите? Затуй, казвам, ние трябва да сме добри извън времето и пространството. Единственото нещо, което се изисква от нас, е следното: туй, което Бог върши, и ние да го вършим.

Сега аз няма да ви препоръчвам морал, няма да ви казвам да раздадете имането си. Не, животът не седи в раздаването на къщите, на имането; животът не седи и в храненето на хората. Ти може да нахраниш един човек и пак да имаш някаква задна цел по отношение към него.

Сега аз няма да ви разяснявам в какво седи истинският живот. Аз зная в какво седи той. Нека направим едно сравнение между тия, които обичат Бога и вършат Неговата воля, и тия, които не обичат Бога и не вършат волята Му. Какво е направил Бог за тия, които Го обичат? Направил ли ги е богати в този свят? – Не. Дал ли им е много знания? – Не. Дал ли им е много сила? – Не. Първото нещо: като станеш духовен човек, Господ ще те направи слаб. Знанието, богатството, което имаш, ще почнеш постепенно да го изгубваш. Някой казва: Аз изгубих знанието си. Ами в какво седи твоето знание? Ако направиш една пушка или един автомобил, и ако с тях вместо да улесняваш хората, ти ги премазваш или убиваш, колко струва твоето изобретение? В Америка, с тези железници, в продължение само на 5 години са избити около 150 000 души. Питам сега: Онези хора, които в тия 5 години са пренесени с железниците, могат ли да платят живота на тези 150 000 души? Ако този дълг се наложи на съвременния свят, ще може ли той да го изплаща? Да кажем, че железниците убиват в 10 години един човек, това разбирам, но за 5 години да се избият 150 000 души, каква култура е тази! Култура на железниците! И в една Америка е това! И сега ние желаем железници, автомобили, къщи. Знаете ли колко хора са записнати под тия къщи? Сега не е да отивате в другата крайност, да мислите, че и без къщи може, но да имате правилни схващания. Нямаме нужда ние от тези грамадните здания. Тези грамадни здания, които сега творим, са израз на един грамаден морал, с велики идеи. Не е достатъчно само да строим тези велики здания, къщи, автомобили, железници, но тези велики идеи трябваше да подобрят нашето положение, та като устроим света, тогава да турим тези железници, автомобили и всеки да се полз-

ва. Това е култура! А сега всички казват: Ние сме културни. В Америка пътуваме с тренове, които взимат по 150 км. в час. Сега навсякъде има едно надпреварване. И повтаряме какво е казал Христос. Да, но всеки народ иска своето благо. Не е този пътът, по който ние трябва да вървим. Сега ще ви приведа един пример из древността, той е станал в Египет. Един велик художник, наречен Самсун-Ели, отишъл при един от най-знаменитите фараони и му казал, че иска да изобрази на картина страданията на съвременното човечество и да покаже на тогавашния египетски фараон начин, чрез който да може да поправи своята държава. Той нарисувал една велика картина, в която представил един затворник, на когото ръцете и краката били вързани с огромни железни вериги, и прикован на земята. На другата страна той нарисувал друг един затворник, набит перпендикулярно на корема си на един кол. Направил изложение на своята картина. Събрали се всички европейски магове и учени, да видят картината, и почнали да дават своите критически бележки. Едни казвали, че колът не бил добре направен; други, че страдащият не бил добре набоден на кола; трети, че веригите не били хубаво направени, много тънки били. Като направили всичките тия бележки, обърнали се да критикуват художника, че не могъл да предаде хубаво страданията на затворника. Тия критически бележки дошли най-после до фараона и той казал, че не е дошло още време да се освободи човечеството от страданията си, и отложил своите реформи. След туй дошъл един велик музикант, Бедан Бели, отличен свирец на флейта, да види картината на Самсун-Ели, и му дошла една идея. Казал си: Страданията на човечеството могат да се премахнат само чрез музиката. За тази цел той почнал да изучава най-тънките вибрации на музиката, чрез които да зат-

рогне издълбоко човешката душа. Когато се научил да свири хубаво, почнал да прилага своето изкуство. Срещнал две животни, които се давили, и той почнал да им свири. Забелязал, че като чули музиката, престанали да се давят, спрели да се бият. Казал си: Работи изкуството. Видял един вълк, който ядял една овца, и почнал да свири. Вълкът, като чул музиката, пуснал овцата да си отиде в стадото. Отива при някое паразитно растение, което се увило около някое друго, започва да свири, и то полека-лека се отвило. Най-после Бедан-Бели отива в Египет и по пътя, дето минавал, от неговата музика се отваряли затвори, падали окови и затворниците излизали. Отива при Фараона и му казва: Дето мина, затворите се отварят и затворниците излизат. – Как? – Със свирене. – Нека си вървят да работят и да не грешат повече. Но онези, които се освободиха от затворите, почнаха отново да грешат и да злоупотребяват със своя живот. Тогавашният цар на египтяните казал: „Не е дошъл Онзи, който да научи хората как трябва да живеят. Разумното Слово не е дошло“. Не само изкуство трябва, не само музика трябва, но трябва сега и разумното Слово. Тези велики сили трябва да се съединят. Аз уподобявам музиката и художеството на едно здраво тяло. Човек не трябва да има хилаво тяло. Музиката аз уподобявам на едно отлично сърце в човешкия организъм.

Още един етап има сега в развитието на човешката душа. Ние очакваме Възкресението, т.е. идването на Великия Божи Дух, Той да донесе великото в света, да съедини художеството с музиката, значи да съедини сърцето с ума и да ни покаже как трябва да се живее. Сега ще ви приведа друг един пример из съвременния наш живот, да ви покажа, че схващанията на хората за живота са криви. Примерът се отнася за един виден лекар, англичанинът

Белмон Морис, отличен човек по ум, по душа, по характер. Оженил се той за една красива англичанка, ако можем да кажем, че англичанките са красиви. Жена му никога не го разбираше: Тя имала за него такова мнение, каквото жената на Гьоте за самия Гьоте. Тя мислила, че той е човек безсърдечен, човек егоист, който мисли само за себе си. И всеки ден имала разпавии с него, като му правила известни забележки. Той обаче си правил своите добрини и когато искал да направи някое добро, турял си маска. Направи доброто и като се отдалечи, хвърли маската си. Това било негов навик. Искал никой да го не знае кога прави добро. Един ден, гледа на улицата, жена му язди на кон, пада от коня и си счупва крака. Туря си маската набързо, дава първа помощ на жена си, завежда я в клиниката да ѝ превържат крака и се отдалечава. Занасят я вкъщи. Връща се вечерта мъжът ѝ, тя го посреща с думите: Видях днес един благороден човек, не е като тебе поплювко. Думата „поплювко“ не е толкова красива; бих ви казал английската дума, но ще я заместя с тази. „Е, казва ѝ той, какво има?“ – Крака си счупих, но намери се един лекар, благороден човек, отлична душа, той ми помогна, но не можах да запомня лицето му. – Тъй ли, радвам се, че има такива хора. – Радваш се, радваш, но и ти като него трябва да бъдеш. От тебе аз толкова години страдам. Ти направи моя живот нещастен. Това са нашите съвременни разбирания. Онзи, който ти е направил доброто, той е Белмон Морис, само че той като прави добро, носи маска, а всичките съвременни християни в Америка, в Англия и тук в България, като правят добро, са без маски. Като дойде при мене някой такъв, аз трябва да си наложа голямо търпение и той започва: баба му, майка му, баща му, сестра му, това направили, онова направили – ще угости света само с

добро. Всички християни казват: „А ние, християните от тази култура, мислим като християните в Америка, като хугенотите, ние сме учени, културни хора – изучаваме математика, астрономия, знаем какво става по небето“. Бог казва: „Добре, поставете тия благочестиви хора на новата култура на един изпит!“ И сега беше първият изпит. Видяхме културата на съвременните християни във време на войната. Ще кажете: Е, това беше за онези, които са на бойното поле. Не, не, всички бяхме на бойното поле. Всинца сме отговорни. Мислите ли, че при сегашното състояние, в което се намираме, невидимият свят, онези напреднали наши братя, могат да ни открият някои по-велики тайни? – Могат да ни открият, но в света ще има по-големи нещастия.

Аз бих желал да се срещна с хората на новата култура. Тъй са наречени те в обикновен смисъл на думата, но аз ги наричам „братя на човечеството или Синове Божи““. Не, понеже обвиниха Христа, че се наричал Син Божий, то по-право, хората на новата култура аз бих ги нарекъл „синове на Любовта“. Аз обичам тази дума, обичам да се срещам със синовете на Любовта, не разбирам Любов в обикновения смисъл. А сега, седне някой брат или сестра да ми прави забележки за моите отношения към него. Мислите ли, че аз не зная какви трябва да бъдат моите отношения? Някой казва: Ама вие не се обърнахте към мене, както трябва. Е, мислите ли, че това аз не го зная? Аз по-добре го зная. Няма акт в моя живот, който аз да не съзнавам. Някой казва: Ама ти не видя. Не, не, аз зная, но мълча и ако мълча, има защо. Друга философия има вътре в живота и няма защо да ставам аз добър за вас. И дотогава, докато вие мислите малко зле за мене, аз съм добре, но почнете ли да мислите, че аз съм добър, казвам ви: Аз съм

на фалиране. Аз признавам в света само Един добър, благ, Той е Бог на Любовта. Онези, които са извън материята, всички са свършени, но онези, които са в материята вътре облечени, неизбежно е за тях да носят един товар. Но защо? – Приятно е за тях.

„Всичко, каквото чух от Отца си“, казва Христос, „явих ви го“.

Сега аз искам да ви обърна внимание на следующето: Вие искате вашият живот да се измени. Трябва да се измени и ще се измени! Не само това, но ще се измени животът ви и във вашите желания и мисли. Питам сега: Каква искате да бъде следната фаза на туй изменение, нагоре или надолу? Изпитвали ли сте онази дълбока мисъл в себе си, да чувствате в душата си, че имате подкрепата на Бога? Чувствали ли сте в действителност подкрепата на Любовта? То е едно мистическо преживяване вътре, като че ти си в съгласие с целия свят и с всичките велики мисли, нагоре и надолу, ти едновременно присъстваш и на Небето, и на Земята. Чувствали ли сте такова състояние? Видели ли сте какъв е смисълът тогава?

Сега, щом дойде Любовта на Земята, ние ще може да имаме известни определени движения. Разказва ми един мой приятел: Преди няколко дни видях един много приятен, много красив жест, какво означава той? – Какъв е тоя жест? Разправя ми той: Вървя си аз из пътя и гледам една млада мома върви пред мене, много спретната, и току изведнъж си тури пръста на устата, и хоп – обърна се на другата страна и си тръгна. Първо отиваше към една посока, а после се обърна към друга. Какво искаше да каже с този жест? Тя говореше на него: „Когато ще кажеш нещо, тури ключа на Любовта на устата си. Искаш да кажеш нещо лошо, тури първия пръст на устата си, тури ключа на Любов-

та. Заканваш се някому: „Аз ще му кажа, ще му докажа, че не съм прост човек, свършил съм 2-3 факултета, заможен търговец съм, и у мене има достойнство, а той да ме обижда!“ И ще започнеш да му доказваш. Не, тури на устата си ключа на Любовта! Ако някой има право да говори, това е Господ. Говорил ли е Той досега? – Много пъти е говорил, хиляди пъти е говорил. Знаете ли какъв е характерът на Бога? Едно време Господ слязъл на Земята и като вървял по камъните, настъпил една мравка. Тя се обърнала и Го ухапала. Той се спрял, помилвал я и ѝ казал: Понеже те настъпих, сега ще те направя една хубава мома и ще бъдеш свободна от всички страдания. Минавал после покрай едно цветенце и като искал да помогне на едного, стъпил върху цветенцето и го счупил. Чул една въздишка: Ти защо не внимаваш, отиде моят живот! Навел се Господ, помилвал го: Хубаво, ще те направя един много хубав момък и ще те ожена за онази хубава мома. Така е, когато Той слиза. Ще кажете: Това е из 1001 нощ. Не, това са факти върте из Космоса, но трябва да се отворят нашите очи, да видим тази велика Истина, която прониква навсякъде. Трябва да имаме доблестен характер. Земята и Небето ще преминат, казва се, но думите на Любовта няма да преминат. Всичко ще премине, но Божествената Любов и всичко онова, което е внесено в нашите тела, в нашите сърца, в нашите умове, в нашите души и духове, ще остане за хиляди векове. Туй е единственото нещо, което ще остане за онази вечност! То ще остане и ще ни придружава. И тогава, когато влезем в Небето, с какво ще се похвалим? Ще кажете: Аз съм чист, аз съм праведен. Ще ти каже Господ: „Онези животни, които ти стъпка, които разруши, спря ли се да ги подигнеш, поправиш и полееш с малко водичка? Онези животни, които нарани, спря ли се да превържеш техните рани? Всички онези сърца, които нарани, спря ли се да поправиш

пред тях своите грешки?“ А ние се спрем и казваме: Да има-
ме морал! Какъв морал? Като си легна вечерно време, трябва
да се изправя пред Бога и да прекарам пред ума си всички
хора, с които съм се срещал през деня, да видя сторил ли
съм това, което трябваше да направя. Това е морал! Ние каз-
ваме: Слава Богу, днес аз живях добре. Това не е морал. То-
ва не може да внесе онази красота вътре, нито в моя, нито
във вашия дух. Така днес проповядват навсякъде: и в Индия,
и в Америка – един обикновен морал. Не, душа се изисква,
душа! Нека богатият да си е богат, но богат по сърце. Нека
ученият да си е учен, но с един просветен ум. Нека силният
да си е силен, но неговата сила да е подквасена с Любов, тази
сила да бъде в защита на слабите. И всички ние трябва да
подкрепяме слабите и немошните. Всяка една морална ми-
съл, всяко едно морално чувство у вас е слабо. Защо? – За-
щото не е подкрепено от вашия вътрешен живот, не говоря
за външния. Всяко едно Божествено чувство, всяка една бла-
городна Божествена мисъл, която клони да погине, ще я под-
крепиш и ще и? дадеш живот. Тази мисъл, това чувство, в
тях има живот. В тази мисъл един ден ще влезе да живее
един ангел. В това, днес слабо чувство, утре ще влезе един
херувим да живее. Това е една малка стаица, в която трябва
да живеем. Следователно ние с нашите мисли, с нашите чув-
ства, с нашите действия създаваме материал, от който бъде-
щият свят може да живее. От тях той ще се създаде. Питам
тогава: Какво създаваме ние? Какви работи приготвяват
българите за градеж на своето здание в другия свят? Тия тух-
ли, които евреите правеха в Египет, бяха направени от пръст
и слама.

„Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Какво? Казва един от евангелистите: „Бог толкоз въз-
люби света, че изпрати Своята жива Любов да внесе жи-

вот в мъртвите деца на Земята“. Турете една линия и започнете новия живот във вас! Нека 10 души от вас, аз не искам всички, нека се намерят 10 души днес, да започнат новия живот. Хайде, ако няма 10, трима души нека да са, по-долу не снемам. Трима или 10 души от цялото събрание, внесете тази велика мисъл във вашия живот и вие ще бъдете в състояние да обърнете колелото на цялата Земя в друга посока. Сега някои може да ми възразят: Това е шестлавие. Не е. Този Божествен ключ от 8000 години чака да го завърти някой. Тук, електричеството в София, има общи ключове, с които се пуца, но във всяка една ваша стая има само един специален ключ. Следователно тези, които отварят общите ключове, ще дойдат ли във вашата стая да отворят ключа ви? Не, вие сами ще си го отворите и ще видите дали има светлина или не. Казвам ви: Завъртете ключа на тази Божествена Любов! Колкото животът е по-прост, толкова е по-лек за изпълнение.

Казва Христос: „Каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Единственото нещо, което действа вътре в душите ни и можем да го приложим всичко скрито, то е онази разумна Любов. Маска трябва да имаме на лицето си! Нека само онзи, който върши добро, и само нашият Учител в тайно, знаят онези велики постъпки! Само така човек е силен. Свалиш ли твоята маска, ти си престъпил един закон и в Природата ще настане сухота. Маска е потребна, както облаците отгоре, за да може тази влага да действа у нас. Тъй трябва да направим. А за туй, което говори светът отвън, да си запушим ушите.

„Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Е, питам сега: Представете си, че Христос отвори вратата там, какво ще направите? Вие веднага запитвате: С

какви дрехи ще влезе Христос? Всички ще станете да Го посрещате и ще има едно надпреварване, кой да Му целуне ръката. Туй е външната страна. А колко пъти Господ е хлопал на вашите сърца! Казвате: Господи, не ме смущавай, сега не съм разположен, за друг път. И после питате: Дали е Христос или не? Той казва: Иди, еди-коя си вдовица има нужда. Вие казвате: Дали Христос ми говори? Не ме ли поставят на изпитание? Но ако влезе сега Христос, вие всички ще се изпровървите да Му целувате по 10 пъти ръка. И при това ще има скачане, радост! Не, не, това не е живот! Аз мога да накарам всинца ви да скачате. Ако ви дам едно голямо угощение, ще скачате. Отишли 10 ханъмки при един българин чорбаджия на гости. Той имал вино хардалия, но не могъл хубаво да го пресече, та станало много силно. Хазяйката направила една хубава млечна баница, каквато турците обичат, наляла хардалия вино, гостила ги добре. Обаче всички се напили. Като се изпонапили, почнали да играят, фереджетата им взели да се мятат на една, на друга страна, всички скачат. Какво става? Хардалия вино е това! Кой не е весел, като му паднат 100-200 000 лева? Е, скача, победил. Но щом ги победят, свалят оръжието. Не е така. Във вътрешното разбиране на живота има нещо дълбоко, което трябва да разберем.

Сега аз съм уверен в едно нещо, нямам никакво съмнение в него: Всички вие разбирате Истината; всички вие разбирате Любовта; всички вие разбирате Мъдростта. Разбирате ги, но криете, маска носите. И аз не мога да ви похваля, не мога да кажа, че вие сте добри. Докато сте в материята, дръжте си маски на лицето. Щом влезете в Божествения свят, свалете маските.

„Всичко, каквото чух от Отца си“, казва Христос, „явих ви го“.

Излезте една нощ вън и обърнете очите си към онова далечно пространство, към онези светли звезди! То е великото бъдеще, което ви очаква. Там са всички онези велики библиотеки, там е скрито великото знание. Това са култури, култури, култури; това са същества, йерархии. Всичко туй ще го пребродите и като живеете по 100 милиона години във всяка една слънчева система, а те са сто милиона слънчеви системи в нашата Вселена, в края на времето, един ден като се срещнем, вие ще ми разправите за всички онези ваши екскурзии, които сте имали, и аз ще слушам всичко онова велико, което ще ми кажете, с най-голямо внимание. Само тогава ще се разберам.

Бог е Любов, и Любовта носи живота в света.

Беседа, държана на 9. XII. 1923г.

ТОЙ ГИ ИЗПИТА

„А това казваше Той да го изпита,
защото си знаеше какво щеше да прави“.

(Йоана 6:6)

Думите, тъй както са поставени, почти нямат никакъв смисъл. Тия думи мязат на един скъпоценен камък, който е скрит в една обвивка, и всеки минава и го подритва като едно малко камъче, което се търкаля по пътя. Почти целият човешки живот е така направен, от такива малки камъчета, които ние подритваме. Срещнете кой и да е човек, като започнете от най-обикновените хора до най-великите гении, всички се стремят към неща възвишени, идеални, всички ще ви говорят за идеали. Срещнете кой и да е говедар, и той ще ви говори за идеали. Срещнете учени и философи, и те ще ви говорят за идеали. Срещнете адвокати, майки, бащи, свещеници, и те ще ви говорят за идеали. Всички ще ви говорят за един велик идеал, но спрете се, поискайте да ви определят техния идеал, ще видите, че идеалът в техния ум не е строго определен. Например, някой слушал някоя отлична реч или беседа на някой виден проповедник и казва: Е, хубава, много хубава, отлична беше тази беседа. Но кажете, где е хубавото? – Е, хубава беше. И тъй ще си остане. Хубава, но тази дума „хубава“ не е нещо определено. Когато ние се срещнем със самата действителност, в даден мо-

мент, силата на човека се определя във времето и пространството. Тя не че не е определена, но в нашето развитие, в нашата еволюция ние не сме в състояние да определим човешката сила. Ние изобщо определяме проявлението на човешкия ум, на човешкото сърце в крайните резултати, а крайните предели всякога показват слабост в човека. Когато една вода достигне крайните предели, тя е слаба. Силна е само в самото начало, в края си е слаба.

Следователно, смисълът на живота е да определи човек в що стои неговият идеал. Идеал не може да бъде вашата къща; идеал не може да бъде знанието; идеал не може да бъде светлината; идеал не могат да бъдат парите; идеал не може да бъде силата; идеал не може да бъде красотата; идеал не може да бъде добротата. Защо? – Всички тия неща търпят промени в света. Силният е силен при известни условия, слабият е слаб при известни условия; ученият е учен при известни условия, глупавият е глупав при известни условия. Всички неща, които се видоизменят, не съдържат в себе си идеал. Следователно идеалното е без промени и без измени. Но туй е пак неопределено. Идеалът е същина, която съдържа целокупността на цялото битие в себе си. Този идеал, тази реалност съдържа всичко в себе си. И първото проявление на този идеал в света, това наричаме ние обикновената човешка Любов, за която всички говорят. До известна степен всички търсят тази Любов. И действително, човешката Любов аз я взимам като едно качество на човека. Докато туй качество съществува в човека, човешкият живот, човешките мисли, човешките желания, човешките действия имат смисъл. Дотогава, докато този малък пламък съществува у човека, неговият живот има смисъл. Аз не говоря за Любовта с този червения пла-

мък, нито с портокаления, нито със зеления, нито със синия, но за Любовта, която е с една мека, бяла светлина. Но не разбирам и тази бяла светлина, която съществува в света. Тази белина, която вие имате на вашите ризи, в сравнение с тази белина, за която ви говоря, ще ви се покаже черна. Следователно, дотогава, докато Любовта съществува, силата, знанието имат смисъл. Ние искаме да бъдем силни. Защо? – Защото имаме известен обект, който обичаме, искаме да се покажем пред този обект. Защо онзи младият момък иска да работи за своя народ? Този народ стои като идеал пред него. Той иска да се покаже, че работи за народа си, той иска да се подигне, иска всички същества да го славят, той иска да бъде силен.

Сега това са копнежи на човешката душа, турени в една крива посока. Човек се е отклонил от своята права посока. Искане да помагаме на хора, които не се нуждаят от нашата помощ. Искане да спасим тези, които не се нуждаят от нашето спасение. Това са глупави неща, турени в една крива посока, на една крива основа. Ако някой се задъне в една крива улица, трябва ли да върви там? Сегашните хора казват: Не трябва ли някакво стремление? На този, който се е задънил, казвам: Върни се назад, не можеш да излезеш! Някой казва: Не трябва ли да обичам своя народ? Питам: Ти разреши ли въпроса със себе си, със своя ум, със своето сърце, със своята душа, със своя дух? – Не. Върни се назад! Твоят народ е съставен от разумни единици и всяка единица трябва да си търси пътя, тя сама е в състояние да чувства, да мисли, да действа тъй, както трябва. Ще кажете: Ама не трябва ли да спасяваме хората? Чудни сте! Ами че спасението, това е едно неестествено състояние на човешкия бит. Ти говориш за една случайност в света, която може да се

прояви. Някой паднал в реката, в морето, това са случайности. Ние не трябва да изучаваме живота от случайностите. Случайностите в живота после ще ги изучаваме. Ние трябва да изучим живота в онези истински принципи, онези истински методи, върху които е поставен, базиран. Кои са истинските методи, върху които са поставени съвременните народи, за да намерят своя път? – Съвременните европейски народи се намират сега в една задънена улица. И всички съвременни европейски народи мислят, че само чрез насилие може да се поправи пътят им. Не, насилието в света е нещо случайно. Любовта е един естествен акт, който съществува във всичкото битие, между всички животни, от най-малки до най-големи. Всички тия народи, които са свързани в това ядро, имат отношение един към друг, свързани са. Това е една философия. Връщали ли сте се назад да видите как се образували съвременните общества, как се е образувала човешката реч, как се е образувала човешката мисъл? Всички тия неща ние ги взимаме наготово, както някой математик взима една истина като аксиома. Не, не, вземете за пример човешкия език. Съвременните учени хора и поети, аз поне ги следя, всички те – и англичани, и французи, и американци, и индуси, всички си имат правила на своя език, имат си граматика, имат си глаголи, местоимения, съществителни имена, прилагателни, причастия, представки, но в този език всяка една дума съдържа известно качество. Думите са живи сами по себе си. Някои думи вътре в себе си носят такава отрова, която е в състояние в една минута отгоре да сломи човек. Ние, за пример, казваме: зло, добро и т.н. Или, казваме думата „лицемер“, но като туря пред тази дума едно прилагателно или едно съществително, което съответства на твоето име,

или едно местоимение, как ще ви се отрази, как мислите? – Веднага ще трепнеш и ще подскочиш. Или пък, ако туря думите „Добро, Истина, Любов“, твоето сърце по един или друг начин ще мръдне.

Сега, като дойдем до мисловия свят, същото е и с мислите. Формите на всички мисли се отличават една от друга. Мислите, сами по себе си, и те си имат форми. За пример, ако аз, тъй както си седя, предам една моя мисъл, тази мисъл вече е един разговор. Вие няма да възприемете моята мисъл, но едно същество с по-тънък усет, или едно същество извън материята, би схванало моята мисъл като един звук, тя би му проговорила. Като казвам извън материята, подразбирам извън материята, в която живеем. Ако аз кажа в ума си: „Вие сте добри“, вие може да не почувствате нищо, но ще схванете една промяна на лицето ми. Но ако ви кажа гласно, че сте добри, вие ще ме погледнете и ще си кажете: Сериозно ли говориш, че аз съм добър, или искаш да ме изпиташ? – не вярвате. Възприемането на мислите, това е един акт вътре в животните, в птиците. Щом те срещне едно животно, погледне те в очите. Защо? – Иска да узнае какви са твоите намерения спрямо него, за да вземе едно решение. Една птица те срещне, ще те погледне, ще прочете мисълта ти и ще хвъркне. Казва: „Господине, аз имам особено мнение за тебе, не искам да се разговарям с тебе, понеже и друг път съм се разговаряла, затова предпочитам да съм по-далеч“. Птичките са много досетливи. Някои казват, че птичките не чувстват. Не, те имат тънко чувство, тънко ухо. Седят гургулички, гугуцат си. Приближава се ловецът с пушка, веднага бягат. Приближавам се аз до тях, спокойно си седят, казват: „Господине, добре дошъл, но онзи там, с онази култура на своето чифте, ние сме го

опитали, опитали сме тази култура и от този език искаме да бъдем малко по-далеч“. И цялата наша атмосфера е покварена! От какво? Ако вземете книгите, вестниците, там има куп думи турени, които не са на мястото си. Някой автор писал една книга. Аз искам да зная, като е писал тази книга, какво е било неговото намерение. Ако един проповедник проповядва, трябва да знаем какво е неговото намерение като проповядва. Ако вие сте се събрали да ме слушате, какви са вашите побуждения? Аз зная, едни идват за едно, други – за друго. Някои идват тук да ме хванат за думите ми. Те са пратени, казват: Да го уловим този сега! И седят, бележат в книжката си. И казват: Чакай сега, уловихме го. И почват да разместват думите ми. Ако аз съм казал нещо разместено, то е хроникрирано вече на друго място. Това е един велик закон. Аз съм хванат вече, аз съм отговорен пред себе си, отговорен съм пред този велик закон. Нима когато кажа нещо, което не е вярно, аз не го зная? Аз го зная преди вас, аз съм хванат пред себе си. И досега още не е дошъл някой да ми каже, че това или онова не е вярно. Ако аз съм направил една погрешка, аз я зная преди вас. Всяка една погрешка е отрова, която влиза във вашата кръв и не е тъй лесно да се измие, да се изхвърли навън. Нека тези хора, които знаят толкова, вземат един негър, да му смъкнат тази чернина, да го направят бял. Обясняват, че това е пигмент под кожата, тъй го създала Природата. Нямам нищо против, може да е така, но вие, като учени хора, снемете от него тази черна краска. Съвременните учени хора има начин да почернят лицето на човека, но не и да го направят бяло. Има такива учени американци, има и българи, които знаят това изкуство. Американците не си поплюват, те са смел народ. Като хванат някого, пред ни-

що не се спират. Да направят човека бял, не могат, но да го осакатят могат, майстори са те.

Сега всички, които ме слушат, си казвате: Той трябва да каже нещо, с което светът да се спаси. Е, знаете ли коя е спасителната дума? Аз мога да ви я кажа, но връзка трябва да има между вас, връзка трябва да има между всички неща. У вас трябва да има такова непреодолимо желание, каквото у онази българка, баба Стана. До колко е верен този анекдот за баба Стана, бита ли е, не зная, но ще ви приведа този пример. Тази баба Стана, родом във Варненско някъде, била много любознателна. Макар и 80-годишна, отива един ден при учителя в селото и му казва: Слушай, стара съм, 80-годишна, но сърцето ми се е запалило, искам да уча. Не можеш ли да ме приемеш в първо отделение, да се уча с твоите деца? – Не мога, инспекторът не позволява. – Но аз искам да се уча! Учителят бил досетлив, казва ѝ: Е, ще те приема като слушателка. Нали има такива, които идват в училищата да ревизират, слушат, за да одобрят или не метода на учителя. Казва ѝ той: Ще те приема като такава, която ще слуша, ще одобрява моя метод. Влиза в училището, слуша тя. Обаче като излиза баба Стана от училището, всички деца се нахвърлят отгоре ѝ. Едно на гърба ѝ, друго я дърпа за ръцете. Казват ѝ: Ти си дошла да се учиш с нас, какъв е твоят буквар? Но баба Стана е умна, тя помилва едно, помилва друго и така всичките деца привикват с нея. Започва тя тихо и спокойно да се учи и свършва четирите отделения. Е, питам сега: Кой от вас, като баба Стана, при такива условия би имал доблестта да се учи с малките деца и с тях да свърши четирите отделения? Аз казвам: Такова непреодолимо желание трябва да има в човешката душа, за да се домогне човек до великата Истина, която може да реформира живота.

Другото положение, което ни спъва, то е, че имаме особени разбирания, които се обуславят от външните условия. Ще ви дам следуюния пример. Той се отнася до англичанина Джон Роз. Държи той своя неиздаден дневник и пише опитността си. В какво седи тази опитност? Той е богат, заможен човек. Идва при него една вдовица и казва: Господине, аз имам 3 деца, умирам от глад, моля, помогнете ми, ще измрем от глад!“ Той ѝ помага. Получава от нея писмо, пише му тя: „Ти си толкова добър човек, като тебе няма друг в света, ти си наш спасител.“ Възхвалява го до Бога. Има той една графа в дневника си, в която пише похвалите. Идва друга една жена при него, проси. На нея той нищо не дава. Получава писмо, пише му: „Господине, макар че посещавах църквата, четеш Евангелието, но си много коравосърдечен човек“. Пише той това в друга графа на дневника си. В една графа пише: като тебе добър човек няма. В другата графа пише: като тебе лош човек няма. На едната страна: като мене добър човек няма. На другата страна: като мене лош човек няма. Питам сега: На какво се обуславя мнението на тези хора? – Дали им дал или не пари. Да дадеш пари някому, това добро всеки може да го направи. Ако аз ви дам 100-200 лева, това и всеки друг може да го направи. Добро е това, което аз мога да направя и никой друг да не може да го направи. Доброто е това, което вие може да направите и никой друг да не може да го направи. Тъй седи великият закон в света. И по това се различават всички разумни души. Туй добро, което те могат да направят, никой друг не може да го направи. Мисълта, която те проектират в света, никой друг не може да я проектира. По туй са те особени. А сега всички казват: Ние сме едно. Ако нямате тази особеност, тогава няма защо да говорим, че в света всички сме едно. Едно

в какво? Едно в Бога, едно в цялото, едно по отношение на безграничното, а не едно в туй, как се проявяваме в даден момент. В туй седи красотата на света. Някой казва: Аз искам да бъда като тебе. Не, ти като мене не можеш да бъдеш. И 10 милиона цървули да скъсаш, ти като мене не можеш да бъдеш. И аз да скъсам 10 милиона цървули, като тебе не мога да бъда. Следователно не се стреми да бъдеш като мене, а се стреми да бъдеш като себе си, като тази първоначална форма, която Бог е турил в тебе. Този закон се явява навсякъде.

Сега по някой път ние мислим, че можем да спасим човека. Не можем. По някой път ние мислим, че може да развратим човека. И това е невъзможно. Всеки човек сам се развращава. И обществото за това не е отговорно. Вие ще ми цитирате, че можете да извратите Словото Божие. Да, аз мога да извратя Словото Божие в себе си, но във вас не мога. Вие сами можете да го извратите. Вие сте единствените, които можете да покварите вашата мисъл, аз не мога да я покваря. Тъй седи великият Божествен закон. Ако аз имам такава сила, че да мога да извратя вашата мисъл, да ви извадя от релсите, тогава аз съм всемоушен да оправя света. И тъй, първото нещо, с което ви заблуждават, е, като казват: Слушайте, този е пътят на вашето спасение, този е пътят, по който можете да се подигнете. И сега в Англия, в Америка, във Франция, навсякъде има ред автори, които проповядват начини за придобиване на богатства. Е, този автор, който ти препоръчва начини, за да се подигнеш, да забогатееш, може ли да ти гарантира, че туй богатство, което придобиеш, ще можеш да го носиш вечно в себе си? Има един начин, по който човек може да задържи своето богатство. Има един начин, по който човек може да задържи своята мисъл, свежестта на своите

чувства, своята младина, своя мир, добротата, своето веселие. Има един начин! И сега всички съвременни хора търсят най-лесен начин.

„И това казваше Той да го изпита“.

Кой изпитва? – Учителят може да изпитва, когато предаде на учениците си известна материя. Бог може да изпитва хората. Знанието, силите, които ви е дал, може да ги изпита, но същевременно Бог не прави хората нито добри, нито лоши. Аз слушам, седят някои сестри, братя или външни хора и казват: Бог всичко може. Е, това философия ли е? Ние знаем Господа. Ние, казват, вървим според волята Божия. Ами знаете ли сигурно, че вървите по волята Божия? По какво познавате? Придобили ли сте вие онзи огън? Добре, аз ще туря пръста си на пламъка на вашата свещ и ако пръстът ми не изгори, аз казвам: Да, вие сте придобили едно изкуство, придобили сте свещения огън. Ако туря пръста си и той изгори, казвам: Този огън, който сте придобили, е обикновен огън, него и светът има. Често правя опити. Като говоря тъй, на онези, които ме слушат, казвам: Опитайте туй учение, после ме слушайте! От никого не искам да приемете нещата направо. Аз имам някои ученици, които казват: Тъй казва моят Учител. Считат, че това е fait accompli, и не им трябва друго нещо. А, не, не, с махане на ръцете и с клатене на глава, това не е учение. Божественото учение, което ви проповядвам, е живо учение. Ще поставите вашия пръст на моя огън. Вашият пръст е болен. Турите го на моя огън. Той оздравее, подмлади се. Казвам: Благодарни ли сте? – Много съм благодарен. Лакътят ви е болен. Турите го на моя огън и той оздравее. Благодарни ли сте? – Много. Може да правите опити. Сто опити може да направите и ако 99 от тях излязат сполучливи, този огън може да лекува.

„И това казваше Той да го изпита.“

Туй е необходимото, до което ние съвременните хора трябва да се домогнем. Това положение, през което сега минава светът, е трансформиране от едно състояние в друго. И съвременните учени хора почват да го забелязват. Онзи лед, по който вие сте играли досега, почва да се топи и изгубва своята твърдост. Вие забелязвате, че не може вече с вашите кънки да си играете по него и почвата да потъват. Всичкият лед почва постепенно да се топи и остава водата. А в тази вода още не сте се научили да плувате. Сега, когато говорим научно, че за грешните в този свят няма условия да живеят, защо казваме това? Хората по някой път мислят, че трябва да имаме някой външен заговор. Не е така. В Природата има друг един закон. Вие във вашия живот вече носите отровата, от която ще се разложите. Цели фамилии, цели раси са изчезнали от лицето на Земята със своя грешен живот.

И тъй, ние се приближаваме към онази велика Истина. Казвате: Как трябва да се живее? Още не можете да научите как трябва да се живее. Първото нещо, което човек трябва да приложи, е да започне с най-малката величина. Тъй започват математиците. Идете в кое и да е отделение, как започва учителят? Той започва с единицата и после с 2, 3, 4, 5, и така продължава до десет. По-после, този процес постепенно се усложнява, усложнява. Аз гледам, щом дойдем до моралния свят, току виж, някой прост човек изведнъж започва с много сложни процеси, с хиляди, с милиони започва. Не, ще започнеш с единицата. Тази единица е в тебе. Но туй едното е едно житно зърно. За него има начини, чрез които може да се превърне от една форма в друга.

И тъй, Христос изпитал своите ученици.

За какво ги е изпитал? Мисълта е скрита вътре. Той имал с тях частни разговори, учил ги е как трябва да живеят, как да употребяват живите сили вътре в Природата. За туй нищо не е написано. Сега всички говорят за спасение, за Любов, но каква е тази Любов между хората? Тази Любов е обикновената Любов. Тя не е направена от такива форми, които не търпят видоизменения. Видоизменят се.

Когато ние развиваме Истината, някой път тя ни засяга отблизо, и някои ще кажат: Тази беседа е насочена против нас. Не е въпросът дали е насочена против някого. Истината не може да се насочи против никого. Ако някой мисли, че тази Истина има него предвид, той си дава много голяма тежест. По някой път аз казвам, че Бог мисли заради нас. И някои казват: Е, значи Бог мисли заради нас. Някои вярват, някои не. Бог за нас не мисли тъй, както ние мислим за себе си. Когато казвам, че Бог мисли за хората, аз разбирам следното: Бог е дал на всеки човек необходимото за живота, дал му е разумните сили, дал му е чувството, дал му е воля и казва: „Твоето благо сега се намира в твоите ръце, ще работиш според наставленията“. И след туй седи. Бог не се занимава с нас ни най-малко, но тези живи сили в нас, те се занимават с всеки едного. Те го подтикват, те го почукват, казват: „Слушай, знаеш ли какво казва Господ?“ Някой казва, че туй му казал Господ, онуй му казал Духът. Нищо не му е казал Духът, но тези живи сили, които работят в него, те му казват. Много голямо значение си дават хората! Ако Господ дойде да говори специално на всекиго, къде ще му излезе края! Всички пророци казват, че Господ им говорил. Право е. Но специалната мисъл, че Господ им говорил, то е вече особена привилегия. Има светии, велики Учители, адепти, които с хиляди години са чакали да им проговори Господ. Не че не

се занимава с тях, но моментално Той изпраща всичко и казва: Тези деца още не са готови, затова нека се занимават с онези живи сили, които са у тях, с тях да работят. Е, ти си художник, имаш талант, казваш: Да дойде Господ да ми помогне! Не, ти имаш велик талант, сам можеш да си помогнеш, но ти искаш изведнъж. Не, не може изведнъж, полека, полека ще започнеш. Всичките неща се придобиват с много голям труд. Който мисли, че всичко се лесно добива, лъже се. Няма нищо по-мъчно от да добиеш Добродетелта, да добиеш Любовта, да добиеш Мъдростта, да обичаш Истината. Ще впрегнеш всичките си сили, като баба Стана, и на 80 години ще свършиш 4-те отделения. Тия деца ще скачат по главата ти отгоре, но ти ще знаеш как да ги укротяваш. Децата, това са твоите мисли. Казваш: Какво ще правя с тия мои мисли?

„Той го изпита, защото си знаеше какво щеше да прави“.

И тъй, най-първо трябва да се научите да употребявате правилно думите, да научите силата на всяка дума. Някой път казваш някому: Ти не си искрен. Но тази дума, тази мисъл, която си изказал, има обратно действие. Някой няма право да употребява човешката мисъл тъй, както той си иска. Има начин как да се употребява, той е Божественият език. Някой път трябва да употребя време, да ви разправя как се е образувал човешкият език, този първичният език, от който са образували всички други езици. Ами тъй, както човек се развива сега, мислите ли, че след 1000 години човешкият език ще бъде туй, което е сега? Българският език такъв ли ще бъде? Ами след 2000 години, след 3000 години, след 10 000 години какъв ще бъде езикът? Като дойдете тогава на Земята, ни помен няма да има от сегашните езици. Звуковете тъй ще бъдат из-

менени, че този език ще представлява нещо архаистическо, само останки ще има от него, ще бъде нещо като стария санскритски език. Тъй ще го изучават.

Аз днес не говоря на учениците, обръщам се към външните хора, те ще ме разберат по-добре сега. Учениците не са в състояние да ме разберат, но външните, светските хора, този път те ще ме разберат. Аз на тях говоря днес, а учениците са слушатели. Всяка една дума вътре в себе си съдържа една благодат или една отрова, съдържа или киселина, или основа. Онези от вас, които изучават химията, знаете какво става, като се съединят една киселина и една основа. Туй, което разяжда живота, това са киселините. Някой момък се влюбил, например. Казва: „Ох, изгори ме“. Излиза, влиза, ходи, тропа из къщи. Какво има? – Изгори ме тази мома. Ах, любов! То е известна киселина. Скача този младият момък. Досега той се е учил отлично, пръв ученик е бил в университета, но сега, като седи, няма го. Не само със студентите е това. Разправят за един германски професор, човек на 80 години, влюбва се в една от своите ученички от университета и става разсеян, не може да чете. Гениален човек бил, а сега седи, не може да си чете лекциите. И най-последно трябваше да се откаже да чете лекции. Като чете лекциите си, тя е в ума му. Разказва, прави движения, но в лекциите си употребява нейното име. Казват за него: „Мръднала му дъската“. Не му е мръднала дъската, но тази красива мома е вляла в професора си своята отрова, която хората наричат Любов. Аз наричам това „Любов на отравяне“. Така са заченати и родени много деца. И какво става? Това са все престъпни деца, деца с най-лоши наклонности. И всичките хора говорят, че това било наследственост, атавизъм. Не, всяка мисъл вие ще я спрете пред вашата врата, ще снемете всичките й външни

дрехи, ще проверите надписът ѝ какъв е, тъй, както в лабораторията по надписа опитват всички шишенца, и най-после ще я пуснете да влезе вътре. В духовния свят всички мисли си имат имена и ще проверите захар ли съдържа, основа ли съдържа или киселина. Прочетете мисълта и тогава употребете тази или онази дума. Сега често се случва, отива някой при един банкер, от когото иска пари назаем. След като си излезе, банкиеринът казва отподире му: „Вагабонт“. Е, какво иска да каже? Не се минават 2-3 дни и се чува, че този банкиерин се поминал. Защо се поминал? Аз ще ви кажа. Този човек, който искал от него пари, е отличен, добър човек, има жена и 3 деца, дошъл до отчаяние, отива при банкиерина и му казва: „Господине, ще бъдете тъй добър да ми направите една услуга, ще ми заемете една сума, имам жена и 3 деца, аз съм честен човек, ще ви се издължа. Никаква гаранция не мога да ви дам, но ви давам честната си дума“. Понеже банкиеринът бърза, скъпо е времето му, казва: „Господине, моето време е скъпо, нямам, не мога да ви услужа“. Този човек си излиза навън, въздъхва си. „А, вагабонт“! След 3 дни банкиерът умира. Защо? Тази отрова, която изхвърлил върху този бедния човек, се връща върху него самия и го отравя. Защо? – Не дал 1000 лева на този беден човек. От невидимия свят го осъдили, или, по-право, той сам се осъдил.

Сега да ви покажа как действа този закон. Ще кажете: Защо тъй? Добре, допуснете, че имате една верига, която се движи тъй, както асансьорите. Има две колички, едната се качва, другата слиза. Допуснете, че тези две колички дойдат успоредно. И едната, и другата не се спущат, имат да разправят свои лични дертове. Какво ще стане? – Скъсва се веригата и тогава и двамата се сгромолясват надолу. Но допуснете, че едната количка е тъй направена, има си спи-

рачка, и единият остава да виси във въздуха, а другият се сгромолясва долу и умира. Следователно всичките спорове, които съществуват в домовете между мъжете и жените, са все такива. Почнат ли да се карат мъж и жена, брат и сестра, непременно един от тях ще умре. Карат ли се гражданите на един народ, на този народ няма да му върви. Цялата история е пълна с факти, които показват, че когато Провидението ни доведе до изпити, в които не можем да спазим законите, идват нещастията. Казват: Не ни върви. Сега и българският народ иска да му върви. Но кой е начинът да се помогне на българския народ? В 1000 години българският народ е направил 150 войни и толкова много убийства! Хубаво, я ми кажете, где е велика България тогава? Преди 500 години, като дойдоха богомилите, всичките ги разпръснаха, избиха ги. Какво стана с България? Духовенството имаше много хубаво желание, да спаси народа. Спаси ли го? – Не го спаси. Човек не се спасява със своите крайни резултати, той се спасява в самото начало. Не само с българите е това. Покажете ми европейските народи! Спасиха ли се? Спасиха ли се египтяните, вавилоняните, асирийците? Испания, след избиването на маврите, спаси ли се? – Не. Кой народ се е спасил чрез война? Нито един! Войната е нещо случайно вътре в живота. Трябва да се воюва при известни условия, но при нормалния живот войната е анахронизъм. Казва Моисей: „Не убий!“ И аз се чудя, като казват на известни места, че държавата имала право да издава присъда за убийство. Като убиете туй същество, разбирате ли какъв е законът? – След смъртта си то може да прави много по-големи пакости, отколкото по-рано. За предпочитане е да държим лошите хора тук на Земята, отколкото да ги убиваме и да ги пратим на по-хубаво място. Ама чудни сте! Имам една запу-

шена стъклена с отровен газ. Докато е затворена, вие сте в безопасност. Но казваме: „Да се освободим от този газ!“ Какво ще стане с вас, като се пусне този газ в стаята, в която сте вие? Някои ще се спасят, а някои ще станат жертва. Такова нещо е и когато убием един човек. Много такива газове има, от които страда съвременното човечество. С тази война се зародиха много болести, в цяла Европа настана една анархия. И сега търсят къде е причината за това. Нека всички си признаят греха, който направиха. Вие счупихте тези отровни грънци и сега цялата атмосфера е пропита от отровата на тия човешки мисли. Яви се испанската болест, отнесе 6 милиона души; сега идва друга болест. И после търсят другаде причините. Никому не е позволено да убива! Такъв е законът в света. В кодекса, който ние четем, не се позволява убийство. В живота се позволява убийство, но в Божествената книга не се позволява! На никой цар не се позволява убийство. Който убие, ще го убият. Кой каквото е вършил, непременно ще му се върне. Туй всички държавници, всички учени, професори трябва да го знаят, а не да си играят с думите, с Бога. Защото вие, с вашите престъпления, носите едно разрушение за самия народ. Който народ и да е, бил той английският, француският или какъвто и да е, върши ли убийство, той носи разрушение. И те сега ще ни изпитат! Е, ще кажат: Той проповядва против държавата. Как! Аз ли проповядвам против държавата? Аз проповядвам мир без насилие, а не учението на някакви комунисти, не учението на богатите, не учението на професорите, на учените хора. Не, аз проповядвам друго учение, учението на онази велика абсолютна Истина, която засяга всинца ни еднакво, без разлика. Аз проповядвам онази Истина, приятели, на чийто пламък турям вашия пръст. И като го турите, няма да изгори.

Сега ще ми кажат някои, че са културни хора, че са християни. Да, мене може да ме изпитате доколко съм културен, но и аз мога да ви изпитам. И доколко любите, също може да се изпита! Невидимият свят всеки ден може да ни изпита доколко сме честни, доколко можем да кажем: Аз съм благороден човек. Да, смисълът на живота е да сме благородни. Всички може да се изпитаме. И какво може да се изисква от сегашните хора? Туй нежното чувство, което спасява хората. Един момент е, когато човек може да съзнае и да си каже: Не, моят живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Не, аз не съм толкова нежен. Не говоря за обикновената нежност, както я разбират някои. Ето, тук имаме една сестра, ще я взема за пример. Аз я наблюдавам, човешкото и Божественото у нея се слели и тя не може да ги различава. Тя иска да взема все първото място. Дойде на трапезата, иска масълце, туй-онуй, иска да се представи, че е Магдалина. Какво? Ние сме сити на Магдалини. От такива Магдалини, от Йоан Кръстителовци и тем подобни ние не се нуждаем. На Йоан Кръстителя му отсякоха главата. Първото нещо, което се проповядва, то е, че всеки един трябва да бъде човек. Много сестри има, които са тръгнали тъй, да се препоръчват за светици. Туй няма нищо общо с моето учение. Ако ти си Магдалина, дръж го за себе си вътре. Ако ти си Йоан Кръстител, мълчи си. Ще тръгнат за мене да говорят: Христос съм бил! Дръж го за себе си! Аз не съм дал право никому да говори за мене. Аз съм това, което съм, и ти си това, което си. Тъй седи великата философия.

Сега, аз не говоря на учениците, аз говоря на светските хора. Вие сте хора умни, вие разбирате нещата. Вие разбирате колко струва един наполеон, разбирате колко струва една къща и разбирате, като видите един човек, колко

му струва пипката. И като дойде някой религиозен човек, вие казвате: Този е един религиозен човек. Хайде да не му казвам името. И прави сте, много религиозни манаици има в света. Аз не съм за тях. Аз съм за онази велика Божествена мисъл, която внася радост, която внася братство в света. Не привидното богатство, не привидната мисъл, но туй сърце да тупти вътре, а не да питаш по 400 пъти обичаш ли ме? Когато аз ви обичам, където и да сте в света, моята обич ще я чувствате, всичко ще ви върви по мед и масло, ще ви помагам във всичко. В Любовта има култура. За нея има само един израз: Тя е всесилна. А от нашата Любов хората умират.

И тъй, Христос ги изпита. И в Негово време имаше изпити. Аз нямам нищо против кой как мисли. Всеки един човек нека си мисли каквото иска, аз съм за свободата на мисълта, но оставете и мене свободен. Аз не се нуждая от реклами и съм в състояние себе си да рекламирам. Ще запаля своята свещ и ще кажа: Приятелю, на моята свещ можеш ли да четеш? Ако искам, аз мога и да лекувам. Ще науча хората на едно изкуство, но трябва да разбирате от химия, от физика. Аз разбирам великото изкуство как да се подмладите, как да възстановите вашите сили и да знаете как да живеете. Ще ви покажа, приятели, туй малко изкуство, да знаете как да живеете. Аз съм един пътник, посетих вашата страна, няма какво да ви оставя, затова ви оставям един спомен. Но да не мислите, че съм някакво величие. За туй великите хора са дошли, сега е останала само чорбата. Учените са дошли, пророците са дошли, апостолите са дошли, Христос е дошъл, и сега, от сегашния свят е останало само опашката. Аз се държа за опашката. Казват ми: Какво правиш там? – Е, махам наоколо. – „Ами друга служба няма ли?“ – Искам и аз да помогна на

този мой приятел. „Ама то е низко положение.“ Не, отлично изкуство е да зная как да помагам, как да махам опашката. Казват: Е, то е животно. Знаете ли какво нещо е животното? Не, животните с всичките свои движения могат да покажат своите настроения, и зли, и добри, и страх, и отвращение. Следователно ние трябва да бъдем много скромни – туй е първото нещо. И в света слуги трябва да станем! Че слуги трябва да станем, туй светските хора добре го знаят. Всеки иска изведнъж да стане богат. Богат става, но и богат пада. Сега тази Любов започва с едно много нежно чувство.

Като говоря за тази сестра, аз нямам за цел да я обиждам, ни най-малко, но казвам, че тя още не познава себе си. Щом не познава коя е, говори, че е Магдалина. Ще ви приведа един анекдот за един действителен случай. Руският цар, за да излекува злоупотребленията в Русия, писал до всички манастири: В който манастир се намира главата на Йоан Кръстителя, да ми я донесат. Като знаел, че ще му донесат от много места главата на Йоан Кръстителя, определил 40-50 стаи, в които да поставят поотделно донесените глави. Свиква няколко старци от светия синод и ги запитва: „Колко глави има Йоан Кръстител“? – Една глава, Ваше царско величие! „А, не, в моите последни изследвания аз намерих 40 глави“. Как? – Ще ви докажа. Завеща всички тия старци по всички стаи и с документи по дати им показва получените 40 глави. Умен човек бил царят. И след туй им казва: „Не говорете лъжата, защото тя не повдига никой народ!“ Е, колко Магдалини има на света? Аз зная, тук в София има много Магдалини. За мене важи човешката душа, която е излязла преди милиони години. Този момент е важен за мене, а не важи тази Магдалина преди 2000 години. Тя няма никаква историческа

стойност. Но онзи момент, когато се родила първоначално човешката душа, той е велик момент! Писанието го нарича „засоряване на битието, създаване на един космос“. И ако вие схванете този момент, туй е едно възраждане. За всяка една душа се създава един космос. Това е най-важното! След милиони години вие ще разберете великата Истина. А сега вие мислите, че ще изчезнете. Не, ще се разтворят умовете ви и всеки ще разбере своята душа. Ще разберете, че във вас се крие нещо потаено. В туй се крие един велик момент. Така само ще познаете, че туй, което Бог е създал, не може да се изгуби.

„Това казваше, защото искаше да ги изпита.“ Като какви? – Изпита ни като богати и сиромаси, изпита ни като учени и прости, изпита ни като силни и слаби, изпита ни като здрави и болни. Във всички положения ни изпита. И когато един човек се отнесе спрямо мене тъй или иначе, аз се спирам и казвам: Такова е неговото разбиране.

И тъй, в българския език, най-първо ние трябва да се научим, по възможност, да употребяваме думите на място. Тъй да употребим всяка дума, че в нея да се вложи искреност. Аз не искам да ви накарам да вярвате в бъдещия живот. Не е това задачата ми. Аз искам да се пробуди у вас съзнанието, да разберете, че тази Божия Любов е всичко и че няма друга сила като нея. Това можете да го опитате още сега. Когато това нежно чувство се зароди вътре във вас, ще разберете Любовта. Аз съм правил много пъти опити. Някой път сте отчаяни, ще се пръснете. Но има нещо, което отвътре ви заговаря тайно, и веднага всичката тази тежест се смъква, като че се отваря този капак, и ти казваш: Е, слава Богу, има в живота смисъл – и започваш да мислиш. Току изведнъж, пак дойде едно малко изкушение, пак дойде какакът. Отново заговори това чувст-

во и ти се отвориш. Тъй се отваряш-затваряш, отваряш-затваряш. Знаеш ли защо се затваряш? Вие разбирате туй. Имате вкъщи капан за мишки, нали? Туряте в този капан малко пастърма. Някоя мишка дойде, погледне, казва си: Имам тук някакво благо. Обикаля около пастърмата, после излезе навънка, ходи, обикаля. И в нея има една стратегия. Направи си стратегията тя и казва: Тази пастърма може да се вземе. Измерва: толкова и толкова сантиметра. Като отиде близо до дупката, казва: А, мазно е то, имало тук пастърмичка. Имало тук благо. Е, колко е добър Господ, едно голямо благословение е дал! Щрак! – затвори се капанът. Седи вътре, обикаля, почне тогава да стърже. Ама онези железни пръчки не се прегризват. Дойде господарят, вземе я, тя трепне. „Мац, мац!“ Дойде котката, почне да я обикаля. Някой път и мацата не ще да яде мишки. Господарят отвори капана и я пусне. Някой път и между котките има благородни. Аз ги наричам „котките на новото учение“. Туй е факт! Аз наблюдавах една котка. Хвана една мишка, изнесе я навънка и казва: Не ти е мястото тук – и я пусна. Друг един факт: една котка хвана една мишка отвънка и я донесе вътре, като ѝ казва: Ти си стояла много време вънка, не знаеш закона, сега ще останеш вътре. Една хване, друга хване – разправяше се с мишките. А, казват, тази котка! Хване една мишка отвън, внесе я вкъщи; хване някоя от къщи, изнесе я вън и почва да мърка на господарката си. Тази котка е много беля, тя от вътре изнася мишките вън, а от вън ги носи вътре. Казвам: Това е една котка, която е разбрала новото учение. Обмяна прави.

„Защото си знаеше, какво щеше да прави“.

И тъй, от човека се изисква едно нещо: да бъдем крайно внимателни към думите, които употребяваме, защото, казва Христос: „От думите си ще се оправдаем и от думи-

те си ще се обвиним“. Туй, което ни спъва, то са думите, нашият лош език. Това не е само с българите, аз съм слушал и французи, и англичани, и руси, и румънци, и те имат лош език. Слушал съм и русите. Ех, какъв вулгарен език имат те! Това не е култура. Трябва един език отличен! И сега трябва да дойдат поети, писатели, философи, да създадат този красивия език. Тяхната поезия трябва да диша живот. Всяка поезия, като я прочетеш, всяка песен, като я изпееш, трябва да я почувстваш като балсам.

Аз бих желал да срещна хора с мек поглед. Знаете ли какво нещо е мекият поглед? Няма нищо по-хубаво от мекия поглед. Като срещна един човек, тук в обществото, да ме погледне с този мек поглед. Някой път аз говоря на светските хора, те ме разбират. Представете си, че вие сте една млада и красива жена. Изкушение са младите жени, нали? Та като срещна една такава млада, красива жена, тъй да я погледна, че да не ѝ трепне сърцето. Иначе тя може да си помисли: Този човек може да ме изнасили. А като ме срещне, да се зарадва и тази ѝ радост да се оправдае. И този мек поглед да не е само при един случай в живота ни. Туй наричам аз морал, това наричам аз възвишена Любов на човешката душа. И знаете ли колко сестри и братя сега в тези гори са продали своя живот? Едно време само жените развратничеха, а сега и мъжете развратничат. Едно време само жените продаваха своите души, а сега и мъжете продават своите души. Едно време само жените продаваха своите сърца, а сега и мъжете. Аз взимам тия примери, ще ме извините, ако с това оскърбя онова ваше дълбоко чувство на Любовта. Ако го оскърбя, аз искам извинение, но ако моите думи внесат едно събуждане, аз не искам никакво извинение от вас. Мъже и жени, от тези двата стълба зависи спасението на света. Тъй трябва да се чувс-

тват мъжете и жените. Мъжът, като се спре, да каже: „Аз съм един Божествен стълб“. Какво е предназначението на един стълб? – Да крепи. Не се турят сламки на една къща, но такива греди, които при всичките условия могат да изнасят всичката тежест. Такива трябва да бъдат мъжете и жените. И всички вие сте турени в това Божествено здание, като тези велики стълбове. И какво се изисква сега от вас? – Да бъдете непоколебими. Аз съм говорил толкова пъти за Любовта, но Любовта с думи не се изказва. Аз наричам говора едно приятно забавление, един разказ. Туй нежно чувство на Любовта аз го определям така: Когато ме види тази красивата жена, сърцето ѝ да не трепне и аз да не бъда тъй намръщен, но да ѝ отправя един мек поглед, и в моите очи да види, че пред себе си има една душа, един човек в пълния смисъл на думата и да се зарадва. И нейната радост да се оправдае от всичките мои постъпки. Няма нищо по-благородно от това на света! Желая ви това да бъде ваш идеал. Не само да ви бъде идеал, но да го приложите; ако го приложите, вашите домове ще се спасят, или по-добре, вие ще подобрите вашето положение. Нищо повече! Туй значи да събудим в себе си Божественото. Когато човек помисли тъй, той се свързва с Бога и Бог му казва: „Ти оправда моята Любов“. Само при такива условия един човек може да се спаси. Само при такива условия един народ може да се спаси.

Говорят в България за свещениците, за владиците. Нека излезе духовенството да проповядва този идеал! Има ли такива свещеници в Англия, във Франция, или където и да е? Това изисква днес съвременното човечество! То изисква души, от които техните сестри в гората да се радват, а не да плачат. То изисква мъже, които да оправдаят, че са мъже. Мъжете днес оправдаха ли своето положение?

Кой разплаква майките? – Мъжете ги разплакват. А жените насърчават мъжете в престъпления. Когато един мъж извърши едно престъпление, една жена излиза с един букет насреща му. Не, тя трябва да му каже: „Слушай, за греха, който си направил, ти трябва да се разкаеш и да плачеш“. Трябва да отидеш в пустинята, за да изкупиш своите престъпления. Така и Моисей отиде в пустинята и прекара там 40 години, за да изкупи своето престъпление. Тъй е било в старо време, но сега тези 40 години могат да се съкратят. Да оставим това настрана! Аз не искам да оставя във вас тази последна мисъл, понеже хубавото, което ви говорих, ще се изгуби. Забравете туй! Нека остане у вас образът на баба Стана, образът на Джон Роз, образът на този благородния човек в гората и красивата жена! Само с тези образи може да се създаде благо на човешката душа, само така може да се създаде безсмъртието. Добие ли се безсмъртието, само тогава ще можем да се запознаем с Истината. Дотогава, докато умираме, Истината е недостъпна за нас. Истината е достъпна само за безсмъртните хора! Ако някой, който и да е, ти каже, че Истината може да се добие от смъртните хора, този брат да ме извини, нека поне прочете книгата на живота. Ще му посоча и други книги, ще му посоча самата Природа, да види, че този е единственият път, който може да ни изведе на добър край.

И тъй, аз ще ви срещна. Знаете ли как ще ви срещна? – Аз ще бъда тази първата красива жена в гората, каквато не сте виждали, а вие ще бъдете този мъж. Ще застана пред вас, за да ви опитам, и след като ви изпитам, ще кажа: Аз съм онзи проповедник, който говори там. Ако вие постъпите съобразно себе си, аз ще ви дам една целувка и ще ви кажа: Радвам се, братко! Една свещена целувка ще ви дам. Но ако намеря, че не постъпите както трябва, аз ще се из-

губя. Ще си кажете: Виждам или не виждам? Така ще бъде с вас. Така ще ви изпитам. Сега ви говоря от интимен характер и ви казвам: Така ще ви изпита Господ! Една ваша приятелка или един ваш приятел, който ви обича, без да знаете това вие, ще ви срещне в гората, да види дали го обичате или мислите нещо друго.

И тъй, Христос ще ви изпита.

Сега аз съм напълно уверен във вас, няма да хвърля съмнение, защото нямам противни доказателства. Зная, че като ме срещнете там в гората, ще постъпите точно тъй, както баба Стана, точно тъй, както Джон Роз, точно тъй, както непознатият в гората, възвишен във всичките свои постъпки. И тогава ще кажа: Ето бъдещият човек, ето бъдещата раса, ето бъдещата култура! Това е Царството Божие. То може да дойде вече на Земята.

Беседа, държана на 16.XII. 1923г.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Двама метода на Природата	4
2. Бъдете разумни	16
3. Съблазнителите	34
4. Ще ви направи свободни	51
5. Изпитвайте писанията	72
6. Отвори им умовете	97
7. Който има уши	122
8. Бог на живите	142
9. Ще хвърля мрежата	162
10. Който люби	188
11. Всичко, каквото чух	216
12. Той ги изпита	237

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА

Том първи

Второ издание

Набор
Албена Цветкова

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолени '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-042-8

Цена 6 лв.